

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

CHRISTI CALDWELL

*Pariul
unui crai*

SERIA „MIRESE PĂCĂTOASE“

*O serie despre poveștile de dragoste fierbinți
dintre bărbații care conduc una dintre cele mai
bine-cunoscute case de jocuri de noroc din Londra și femeile
care se îndrăgostesc nebunește de ei.*

Lord Robert Dennington, marchiz de Westfield, se bucură de multă vreme de libertatea pe care o are ca moștenitor ducal. Știe prea bine că într-o bună zi va trebui să-și asume responsabilitățile ducilor de Somerset, dar deocamdată nu se grăbește să renunțe la existența sa lipsită de griji.

Helena Banbury ține contabilitatea într-un club de jocuri de noroc pentru gentlemen, este expertă în cifre și bilanțuri, pasionată de matematică, dar, ca femeie, nu are nici o influență și se simte complet neputincioasă. Nu aparține nici nobililor care frecventează sălile de joc, dar nu este complet în largul ei nici printre bărbații care conduc clubul Iadul și Păcatul, deși, de fapt, reprezintă familia ei. Fostă copilă a străzii, acum dorește mai mult decât zidurile aurite care o protejează... dar care o și îngrădesc.

Când într-o noapte Robert intră din greșeală în apartamentul ei, Helena se vede forțată să părăsească viața previzibilă pe care o duce și este aruncată în lumea strălucitoare a înaltei societăți. Oare farmecele marchizului de Westfield se vor dovedi mai periculoase decât orice primejdie a întâlnit vreodată pe străzi?

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 35 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

CHRISTI CALDWELL

Pariul unui crai

Traducere din limba engleză
Valentina Chiriță/Graal Soft

The Rogue's Wager
Christi Caldwell
Copyright © 2016 Christi Caldwell

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pariul unui crai
Christi Caldwell

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI

Pariul unui crai / Christi Caldwell

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2076-7

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Alison Dasho și Lauren Plude

Când eram fetiță, visam să scriu povești.

Când eram tânără, visam să-mi văd poveștile publicate.

*Nici în vis nu îmi imaginam o echipă editorială mai uimitoare
ca voi, Alison și Lauren.*

*Mulțumesc că m-ați ajutat să redau povestea lui Robert și a
Helenei așa cum e acum. Asta-i pentru voi!*

Prolog

Londra, Anglia
Iarna 1810

Fusesese chemat.

Iar când puternicul, asprul și neiertătorul duce de Somerset te chema, atunci trebuia să te prezinți.

Mai ales când acel bărbat ținea proverbialele hățuri ale averii și statutului tău.

Și încă și mai și atunci când te mai despărțeau câteva ore până la nuntă și, prin urmare, aveai mare nevoie de banii ăia.

Lordul Robert Dennington își dădu jos pelerina și i-o oferi majordomului bunicului său, Carmichael, mulțumindu-i din vârful buzelor.

– Bunicul meu...?

Bătrânul servitor își feri privirea.

– Este în biroul său, milord. Și se îmbujoră.

Bineînțeles că era în biroul lui. Robert își scoase mânușile și le vârî în jachetă. Unde altundeva să fie puternicul aristocrat? Ducele controla orice aspect al familiei Dennington cu aceeași înverșunare pe care o dovedea în afacerile sale.

Majordomul făcu un pas înainte și unul înapoi.

– Pot să vă conduc la Ex... Excelența Sa? zise Carmichael cu un nod în gât.

Pe fața impenetrabilă a acestui servitor care îl slujise pe mizerabilul duce de când Robert avea cinci ani nu se ivise niciodată vreun zâmbet, vreo încruntare sau vreun râset. Și cu siguranță nu înghițea zgomotos, într-un mod deranjant.

Îl cuprinse neliniștea. Să fie chemat din scurt azi dintre toate zilele... potriveala era prea mare, iar Excelența Sa, rece și insensibil, nu fusese și nu avea să fie niciodată unul dintre acei capi de familie devotați și iubitori care să își dorească prezența nepotului său.

Nu, acel bărbat care își folosisese servitorii perfizi să dea pe față iubirea lui Robert pentru o dădacă și apoi își numise nepotul „netot” nu avea pic de căldură în inima lui.

„Știe că vreau să fug pe ascuns.”

– Milord? îi curmă Carmichael gândurile panicate.

Robert își aranjă reverele și se forță să zâmbescă.

– Mă voi prezenta în biroul Excelenței Sale. Până la urmă, la cei douăzeci și unu de ani ai săi, cu greu mai era băiatul care să fie intimidat de cineva, iar asta îl includea și pe temutul și venerabilul duce de Somerset. Sigur am fost chemat de îndeajuns de multe ori în fața bunicului meu ca să cunosc drumul, adăugă el, încercând cu disperare să o ia ușor.

În schimb, Carmichael încuviință tremurând și o luă la goană în sensul opus cu o viteză care i s-ar fi potrivit mai degrabă unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr.

„Asta nu-i chiar într-un totu adevărat”, îi șopti o voce zeflemitoare într-un colț al minții. „Dacă nu ți-era teamă de el, nu ți-ai fi planificat fuga în noaptea asta și i-ai fi oferit lui Lucy Whitman ceremonia publică pe care o merită.”

Fortându-și picioarele să se miște, Robert o porni pe hol și bătu drumul familiar spre biroul bunicului său. Adevărul era că tuturor le era mai mult decât puțin frică de bărbat. Până la urmă, o dezmoștenise pe fiica sa, mătușa lui Robert, pentru că se măritase cu un servitor, la fel de ușor cum ar fi îndepărtat o ață care îi atârna din jachetă.

Nu, un asemenea om nu ar fi tolerat în ruptul capului căsătoria lui Robert cu o dădacă. O guvernantă care să fi provenit dintr-o familie respectabilă *mai treacă-meargă*, dar niciodată o dădacă. Își șterse palmele umede de părțile laterale ale pantalonilor. Ducele era prea mort pe interior ca să vadă un servitor ca pe egalul său sau măcar ca pe o ființă umană. De aceea, nu și-ar fi putut da seama de frumusețea sufletului lui Lucy. Sau de felul în care flirta, se înroșea și zâmbea. Nu în felul în care o făcea Robert. Zi de zi, prin felul în care fata se purta cu sora lui, Beatrice, vedea în ea mai mult decât o dădacă sau o servitoare. O vedea pe tânăra căreia îi păsa mai mult de el decât de titlul său și își dorea să fie soția lui pentru că și ea voia să-și împartă viața cu el, și nu pentru că ar fi devenit ducesă.

Acum mai trebuia să-l convingă pe bunicul lui. Nu încăpea îndoielă că ducele de Somerset, care le vedea și le știa pe toate, îl chemase pe Robert acolo din pricina fugii pe care o plănuiise în acea seară.

Robert se opri în fața ușii temutului birou.

Adunându-și forțele pentru a-l înfrunta pe preaputernicul patriarh Dennington, trase adânc aer în piept și își aranjă din nou reverele. Dădu să bată la ușă înainte să-l lase curajul... și chiar atunci un geamăt slab, agonizant, se făcu auzit prin ușa cu lambriuri de lemn. Se opri, cu mâna în aer.

Sunetul altui geamăt chinuit, care îi îngheță lui Robert sângele în vene, răzbătu până pe hol – acela al morții.

Cerule, nu-l avusese niciodată la inimă pe omul ăsta, dar nici nu-și dorea să-l vadă dându-și duhul. Cu o mișcare alertă, Robert apăsă pe clanță și deschise frenetic ușa să ajungă la bunicul lui bătrân. Se opri șocat.

Cum stătea nemișcat, un mormăit greoi îi umplu urechile. Clipi de câteva ori, dar, indiferent de câte ori ar fi făcut-o, oroarea tot acolo era, și Robert rămase încremenit: un spectator din afară al unei scene sordide de păcat și hidoșenie. Întinsă pe spate, cu ducele pom-pându-i între picioare, Lucy își plimba degetele pe spatele bătrânului și îl îndemna.

– Ești așa de bun, Excelența Ta, găfâi ea, înălțându-se ca să întâmpine izbiturile rapide ale ducelui. Vreau mai mult.

Fierea îi ardea gâtul lui Robert, acesta întinse mâna și apucă muchia ușii. „O, Doamne, nu. Nu Lucy.” Era singura afurisită de femeie care era în stare să-l aprecieze pe el, nu pe viitorul duce. Nu cumva fusese orbit, iar judecata lui, afectată, și-și oferise sufletul unei intrigante nesătule? Altfel... cum să-ți explici spectacolul deșănțat din fața ta?

Bunicul lui își ridică privirea. Cu ochii ăia cenușii metalici și licărire lor precisă și metodică ar fi putut la fel de bine să-și consulte registrele.

– Sunt mai bun decât nepotul meu? întrebă el, abia răsuflând de la atâta efort.

Lucy gemu.

– O, da, găfâi ea.

– Și o să-l părăsești așa cum ai zis și o să fii ducesa mea?

– Orice, ți-pă ea, arcuindu-și spatele.

Lui Robert i se strânse stomacul și își apăsă ochii închiși. „Cred că o să vomit.”

Cu o mișcare bruscă, bunicul își îndreptă ținuta.

– Asta e tot, rosti el pe un ton înghețat.

Părăsită pe neașteptate, Lucy rămase cu fața în jos pe birou. Se încruntă din sprânceana ei transpirată.

– Excelență?

Calitatea lirică a vocii ei, care altădată îl cucerise, îl readuse pe Robert înapoi de pe culmile nebuniei.

– Ai întârziat, răbufni ducele, iar Lucy își întoarse capul într-o parte.

Un icnet ieși de pe buzele ei, și obrajii i se aprinseră.

– Robert.

Bunicul său își aranjă hainele și o ocoli pe Lucy. Lucy, singura femeie care nu dădea doi bani pe faptul că Robert avea să fie duce într-o bună zi. Lucy, care îi cucerise pe deplin inima. Își strânse mâinile atât de tare, că unghiile îi străpunseră carnea și îi dădu sângele în palme.

– M-ați chemat, Excelență? zise el pe un ton așa de rece că putea concura cu gerul iernii, unul pe care până și bunicul lui s-ar fi simțit obligat să-l admire. În timp ce își ferea privirea de la cuconița care plângea și implora, zorindu-se să-și pună veșmintele în ordine.

– Robert! strigă ea.

– Tăcere. Îndemnul ducelui la tăcere avea o mai mare putere decât orice strigăt tunător. Te-am avertizat în privința ei. Își flutură mâna către Lucy. Ar fi făcut din tine un mire groaznic.

Un râs cinic izbucni din gâtul lui Robert. Alea erau probabil singurele cuvinte adevărate pe care le rostise omul vreodată.

– Chiar așa, rosti el tărăgănat, mândru de eliberarea aceea calmă, în vreme ce inima i se făcea sloi, înghețându-l de pe dinăuntru până în afară.

– Robert, imploră ea din nou, dând să treacă pe lângă duce, dar puternicul lord făcu ușor un pas, îi tăie calea spre Robert și îi luă elanul.

– E ceva în neregulă cu sângele în familia asta de sunteți cu toții atrași de sângele inferior al supușilor voștri. I se strânse gura. Întâi fiică-mea și blestematul ăla de lacheu. Își înclină capul. A fost destul de ușor să o izgonesc din familie. Nu capeți mare lucru de la o fiică,

în afară de legăturile pe care le-ar putea crea. Dar tu... continuă el peste valul de suspine ale lui Lucy.

I se făcu inima și mai rece. Ce lacrimi false de târfă mincinoasă!

– Dar tu, Robert, într-o bună zi o să fii duce și o să fii al naibii dacă o să las o curvă să ne ducă sângele mai departe. Fără să-l slăbească din priviri pe Robert, ducele arată cu degetul spre ușă. Pe aici, domnișoară Waltman.

Nenorocitul ăla de babalâc o întinsese pe birou ziua în amiaza mare, ca pe ultima tărâtură, și nici măcar nu-i știa numele. „Păi, nu asta și e?” Robert se înfioră de dezgust. Față de duce, față de Lucy și față de el însuși pentru că dăduse credit unei servitoare și crezuse în caracterul ei. Femeia asta, căreia îi dăduse inima și i-ar fi dat și numele lui în doar câteva ceasuri, fusese diferită de cele de teapa ei. Excelența Sa curmă însă șirul gândurilor lui Robert.

– Avocatul meu o să aibă grijă să fii plătită.

Să fie plătită. Din nou, Robert simți cum i se strânge stomacul și se concentrează asupra urii care se acumula în interiorul său precum un cancer lent, ajutându-l să nu se mai gândească la felul în care i se frângea inima, treptat, neobosit.

Cu obrajii umezi și roșii de lacrimi, Lucy se îndepărtă imediat de duce și se opri în fața lui Robert.

– Robert, imploră ea. Mi-a promis că mă va face ducesa lui.

„Te-aș fi făcut soția mea și ai fi fost ducesa mea...” Doar că, în lăcomia ei prea mare, în ambiția ei și mai mare, nu fusese în stare să aștepte ca bătrânul să dea ortul popii. Robert rânji. Apoi mai era și tatăl lui, care nu ar fi văzut niciodată o ducesă în femeia asta... nu prea curând.

– Sunt sigură că înțelegi, Robert. Nu sunt guvernantă. Nu sunt de viță nobilă. Întotdeauna...

– Nu am ce să-ți mai spun, o întrerupse el. Fără să poată privi în ochii aceia căprui și trădători, se uită peste umărul ei și îl țintui cu privirea pe bunicul său.

– Domnișoară Waltman, n-am să repet, spuse bunicul lui pe tonul plictisit cu care i-ar fi cerut unei servitoare să mai aplice un strat de ceară pe biroul lui prețios. Dacă nu ieși afară acum, o să-i cer avocatului să se asigure că nu primești nimic.

Asta o făcu să reacționeze. Fără să mai arunce măcar o privire, Lucy Whitman ieși din cameră și din viața lui.

Bunicul său merse la bufet și își turnă un pahar de coniac.

– Mă urăști, iar asta e în regulă, însă te-am salvat de tine însuși, spuse el, îndreptându-se cu băutura spre biroul său.

Robert rămase în picioare, cu mâinile încă încheștate la spate.

– Devotamentul tău mă mișcă profund.

În tonul său se simțea ura, iar ducele își țuguie buzele.

– Ca duce, iar în cazul tău, viitor duce, ai face bine să ții minte că singurele riscuri pe care merită să ți le asumi sunt cele legate de lucruri care îți pot mări bogăția. Zâmbi disprețuitor. Nu luăm hotărâri cu inima sau pentru sufletele noastre. Așa că acum poți să te zbuțuiești și să mă urăști, dar într-o bună zi o să-mi mulțumești.

„Niciodată.”

Chiar când dădu să protesteze, se abținu. Și dacă ar fi luat-o pe Lucy de nevastă și ar fi ajuns un încornorat, cel mai mare prost, tot nu i-ar fi mulțumit bunicului său. Nu pentru așa ceva. Ducele își revendică scaunul cu spătar înalt și se tolăni în el.

– Nu sunt ca tatăl tău, prostănacul de fiu-meu, să le vorbesc despre iubire, așa cum a făcut-o el cu mama ta.

Nu, sufletul ducelui era negru până în străfunduri, așa cum cel al fiului său nu fusese și nu avea să fie niciodată. Când ducele o îndepărtase pe propria fiică din familie pentru că se căsătorise cu un lacheu, tatăl lui Robert se purtase cu ei cu blândețe și mărinimie. Tocmai asta îl făcuse să spere... neah, să *creadă*... că Robert ar fi putut avea un mariaj onorabil cu Lucy, clădit pe iubire. I se strânse stomacul. „Prostule! Prostule! Prostule!”

– Fiul meu are o minte bună pentru afaceri, dar și o inimă neghioabă. Scoase un sunet disprețuitor. Nu ți-a făcut nici un bine când ți-a prezentat latura slabă, romantică a femeilor și a căsătoriei.

Îl izbi adevărul din cuvintele aspre ale bunicului. Nu, ideile romantice pe care tatăl lui i le insuflase *nu îi făcuseră* nici un bine. Părinții lui găsiseră iubirea, iar Robert înfrunta acum cruda realitate, conștientizând cât de rară era legătura lor.

– Ai face bine să-ți amintești lecția de azi, Robert. Apoi ducele îl expedie cu o mișcare, își puse ochelarii, își luă registrul contabil și începu să lucreze.

Audiența ajunsese la sfârșit. Robert se adună. O fi fost inima lui făcută fărâme, dar bunicul lui îl învățase o lecție neprețuită. Nu mai putea spera la sinceritate în căsătorie decât de la o femeie din înalta societate. Înainte, le tot luase peste picior pentru inima lor rece. Acum aprecia sinceritatea nemiloasă a acelor creaturi hulpave.

Măcar ele, cu foamea lor pentru viitorul său titlu, își arătau fățiş aspirațiile. Nu ca Lucy, care nu făcuse altceva decât să-l mintă și care și-ar fi vândut sufletul pentru titlul de ducesă, dacă diavolul i-ar fi oferit acea tocmeală.

Ducele își ridică privirea.

– Mai dorești ceva, Robert?

Tânărul își strânse buzele.

– Du-te dracului, rosti încetișor și, fără să-i dea ocazia omului care era doar cu puțin sub un prinț să mai scoată o vorbă, mărșălui afară din încăpere. Nu se obosi să închidă ușa, ci se îndepărtă cu pași apăsați de acel loc pe care îl ura.

Se înșelase mai devreme.

În două privințe: una la mână, și-ar fi dorit să-l vadă mort pe ducele de Somerset. Și a doua la mână, în femei nu puteai avea încredere.

Capitolul 1

St Giles, Anglia

Iarna 1821

Prima regulă

Nu călca în sala de jocuri

Când intră în salonul pentru micul dejun, lordul Robert Dennington, marchiz de Westfield, nu trebui decât să arunce o privire la ducele de Somerset, la paloarea lui sănătoasă și la felul obișnuit de a-și sorbi cafeaua, ca să i se confirme un detaliu foarte important: în mod cert, tatăl lui *nu* era pe moarte.

Robert se opri în pragul ușii și își îngustă ochii. Nu pentru că ar fi fost *nefericit* din cauza sănătății robuste a tatălui său – dimpotrivă – și nu doar pentru că s-ar fi desfătat cu libertatea care deriva din faptul că era moștenitorul ducelui. Ci, mai degrabă, pentru că își iubea cu adevărat tatăl, ceea ce era mare lucru în înalta societate, unde orice emoție era rară, dacă nu cumva chiar descurajată cu tărie.

Ceea ce lui Robert îi dis plăcea erau străduințele ascunse ale tatălui său, care de curând găzduise o petrecere de vară cu un scop foarte clar: să își căsătorească fiul.

Tatăl lui își ridică privirea din exemplarul lui din *The Times*.

– Robert, spuse el târăgănat, salutându-și fiul pe un ton puternic, sănătos, nicidecum prevestitor de moarte, după care se întoarse la ziarul pe care îl ținea în mâini.

Un mușchi îi zvâcni lui Robert la colțul ochiului și îl cuprinse furia. Își petrecuse toată vara la moșia tatălui său, cu capul între mâini, devastat de gândul apropiatei morți a părintelui său. Ca să descopere acum, cu totul întâmplător, că fusese tras pe sfoară. Prostit. Păcălit. Și asta doar pentru a-l vedea pe Robert însurat. Alt mușchi i se zbătu

lângă ochi. Totuși, nu făcuse și ducele de dinaintea lui paradă de puterea de influență asupra vieții cuiva?

— Bună dimineața. Robert își smulse mânușile și le îndesă în buzunarul jachetei. Ești întruchiparea sănătății depline, tată, zise el și porni spre masă.

— Ziua, rosti tatăl lui, nedezipindu-și privirea de pe prima pagină din *The Times*.

Robert trimise la plimbare un servitor care se grăbise să îi tragă scaunul.

— Poftim?

— A trecut de mult dimineața.

Ah, asta. Din nou.

Robert se lăsă în scaun, își odihni palmele pe brațele lui și bătu darabana.

— Am fost...

— La cluburile tale? Tatăl lui își lăsă ușor în jos ziarul și îl cercetă pe deasupra lui cu o privire critică, atotcunoscătoare.

Și poate că, dacă Robert ar fi fost un bărbat oarecare și nu ar fi fost învățat din scutece să-și perfecționeze acea privire ducală, atunci ocheada i-ar fi inspirat... ceva. Din păcate... acesta ridică din umeri.

— Presupun că avem mai multe de discutat decât despre vizita mea la clubul White. Îi făcu un semn servitorului, iar lacheul veni să îi aducă o cană de cafea aburindă. Acceptă băutura și suflă în ea.

— Și cam ce-ar fi de discutat? îl întrebă tatăl lui pe un ton plictisit, care-l scoase din sărite pe Robert.

Tânărul luă o gură mică din băutura amară.

— Știu și eu? Ridică din sprânceană pe deasupra câinii. Poate despre brusca și miraculoasa ta însănătoșire?

O însănătoșire care venea după nenumărate luni de moarte iminentă.

Tatăl lui avu măcar bunul-simț să roșească. Aruncă o privire la grupul de servitori prezenți, iar lacheii în uniformă, prinzând aluzia, părăsiră încăperea.

— Doctorul Carlson este uimit, spuse el de îndată ce aceștia închiseră ușa în urma lor.

— Oh, asta e clar, replică sec Robert, ceea ce-l făcu pe tatăl lui să strângă din buze.

— În fine, nu discutăm despre sănătatea mea.

— Sănătatea pe care ți-ai redobândit-o dintr-odată, îl corectă Robert și-și așeză cana pe masă.

— Ci mai degrabă despre *tine*.

Oare? Robert chiar credea că aveau să vorbească despre salutul de dimineață versus cel de prânz. Din păcate, toate discuțiile cu tatăl lui urmau inevitabil același parcurs familiar.

— Ai treizeci și trei de ani, Robert, începu tatăl său.

— Îmi știu vârsta, tată. O vârstă în privința căreia mă văd forțat să insist că e încă fragedă. Robert se pregăti să fie bătut la cap de la o secundă la alta. Tatăl lui îl toca la cap să-și găsească viitoarea ducesă și să onoreze familia Somerset, dar Robert era cât se poate de mulțumit să-și continue viața de pușlama, fără obligații și fără nevestă, pe care o adoptase în ultimii ani.

Căsătoria și păstrarea descendenței erau toate treburi de care avea să se preocupe. În cele din urmă. Iar când avea s-o facă, nu ar fi dus lipsă de posibile mirese. Femeile, fie din înalta societate, fie din rândul servitoarelor, dăduseră toate dovadă de o mare lăcomie față de acest titlu râvnit. Totuși, pentru moment, cu tatăl său cât se poate de viu, era mulțumit să trăiască la fel ca în ultimii doisprezece ani.

Doisprezece ani până în momentul de față.

În loc să-i țină o prelegere, tatăl lui rămase tăcut, răsfoindu-și ziarul și făcând din când în când o pauză ca să bea din cafea.

Robert bătu darabana pe brațul scaunului. Nu stătuse niciodată de cealaltă parte a unei mese de joc cu tatăl lui. Acesta dezaproba vehement orice formă de joc de noroc și obișnuia să spună că, dacă Robert *chiar* nu se putea dezbăra de acest obicei, atunci merita să își piardă titlul. Liniile de la colțurile gurii și felul cum se ridicase ușor din scaun sugerau că dorea foarte mult să spună ceva.

— Știi, Robert, în ziua aia în care ai remarcat-o pe dădaca surorii tale, nu am fost nemulțumit.

La declarația șoptită a tatălui său care făcuse prima mișcare, Robert amuți. Nu adusese vorba despre Lucy de mai bine de zece ani și atunci doar de față cu singurul lui prieten din lume, Richard Jonas. Nu suflase nimănui un cuvânt despre atașamentul lui romantic pentru roșcata servitoare cu care intenționase să fugă.

De fapt, poate că dintre cei din familia Dennington era cel mai slab la jocuri de noroc, tocmai pentru că ar fi putut să bage mâna în foc că tatăl lui nu *știa* despre tânăra care îi cucerise inima. Spre

deosebire de bunicul lui dominator, care își făcuse un țel în viață din a controla orice avea vreo legătură cu familia sa. Îl cuprinse o mânie, încă nedomolită, față de răposatul patriarh.

– Iar când bunicul tău mi-a spus că a aflat că plănuiai să fugi, continuă el peste neliniștea tăcută a lui Robert, am fost... fericit. Se strâmbă. Poate de asta nu mi-am dat seama nici de implicațiile descoperirii lui și nici de ale aprobării mele, în ceea ce privește relația ta cu domnișoara Whitman. Ducele nu ar fi tolerat niciodată o asemenea alianță.

Nu. Ar fi preferat să se dueleze cu diavolul însuși decât să îndrăznească să maculeze descendența familiei Dennington. Robert scutură dezgustat din cap. Cât de naiv fusese tatăl lui față de acea ultimă răutate a ducelui. Dar nu cumva era și Robert vinovat de aceeași slăbiciune?

Ducele îi aruncă o privire tristă.

– Ești tăcut, remarcă bătrânul în mod inutil.

– Nu mi-am dat seama că așteptai un răspuns, răspunse el, în timp ce tânărul începu să-i toarne în ceașcă.

Trecuse de mult vremea pentru o discuție despre Lucy Whitman și amestecul ducelui în viitorul lui Robert. Nu pentru că ar fi ținut să vorbească despre acea după-amiază din urmă cu doisprezece ani cu omul ăsta sau cu oricine altcineva. Nici chiar Jonas nu avusese parte decât de o relatare succintă despre trădarea doamnei. Alesese să țină pentru el detaliile rușinoase.

Tatăl lui continuă pe un ton prea lejer:

– Dacă nu mă înșel, în vara asta ai pus ochii pe Lady Diana Verney?

„Ah, lady Diana Verney.“ Scumpa fiică a ducelui de Wilkinson. Presupunerea asta dovedea cât de inconștient fusese dintotdeauna singurul lui părinte care mai trăia în privința fiului său.

– Gemma Reed.

Ducele își înclină capul.

– M-aș fi înșurat cu Gemma Reed.

Prietena cu aere de intelectuală a surorii lui era măcar interesantă, spre deosebire de oricare alte femei care îi inspirau plictiseală. În cele din urmă, doamna se măritase cu cel mai bun prieten al lui Robert, Richard Jonas. Ceea ce era destul de bine. Inima lui Robert nu fusese implicată. De multă vreme inima lui fusese protejată – o ascunsese cu bună-știință.

— Nu ai fi zis, spuse tatăl său pentru sine.

Robert se lăsă pe spate în scaun.

— Nu am pierdut-o din vedere pe Lady Diana pentru o eventuală pețire. Doar m-am gândit s-o las să se bucure de tinerețe, așa aștepta măcar până la debutul ei în societate și de-abia apoi să îi cer mâna în mod oficial.

De surprindere, ochii bătrânului licăriră.

— Deci *chiar* ai de gând să te însori cu fiica lui Wilkinson?

Până la urmă, toate eforturile deloc discrete de a-l cupla pe Robert cu tânăra aceea la petrecerea de vară să fi fost o minune pe care o pusese el la cale?

— Nu am bănuț nimic, spuse tatăl lui, iar colțurile gurii i se lăsară în jos.

Robert se foi.

— Da, mă rog, e în regulă.

Statutul matrimonial era ultimul lucru despre care avea chef să vorbească. Căsătoria lui avea să se bazeze pe lucruri practice și pe relații adecvate; o alianță rece care să-i ofere singurul fel de sinceritate pe care i-o permitea rangul. Și iată de ce Lady Diana era în regulă... la fel ca orice doamnă de spiță nobilă. Căsătoria lor ar fi unit două familii ducale care erau prietene de secole. Inima nu își avea aici locul. În schimb, relația s-ar fi clădit pe aranjamente bine puse la punct în privința pământului și a banilor. Era o situație pe care ducele o aproba cu vârf și îndesat.

— Robert...? Preț de o clipă, trăsăturile bătrânului se crispară de durere, schimonosindu-le cu atâta regret și tristețe, că Robert trebui să-și mute privirea. Îmi pare rău pentru Lucy Whitman, continuă el în șoaptă. Majoritatea ducilor nu ar fi avut niciodată mustri de conștiință. Cu certitudine, nu ultimul bărbat care deținuse titlul de Somerset.

Această scuză simplă îi înmuie lui Robert stoicismul. Ducele nu fusese niciodată ca alții lorzi. Tată iubitor, soț loial și afectuos, frate devotat, arătase cum ar trebui să trăiești o viață cu alte idealuri. Totuși, și el fusese slab... după cum dovedise felul în care fusese manipulat Robert de către răposatul duce. „Nu așa fi fost niciodată așa de slab.” Pentru copiii săi, Robert ar fi hăcuit balauri și în nici un caz nu ar fi permis unui nemernic infam, ca fostul duce, să-și impună autoritatea asupra familiei lui.

Tatăl lui îl cercetă atent, iar Robert se foi sub acea privire scrutătoare.

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze, spuse el încordat.

Pe vremuri, îi purta pică și tatălui său că îi permisesese răposatului duce să-l controleze pe el, fiul lui, precum și pe toți cei din familia Dennington. Odată cu trecerea timpului, încetase să mai fie furios și considerase că avusese noroc că fusese salvat de la o greșală pe care ar fi regretat-o toată viața. Iar acum singurul lui părinte dezgropa ani de resentimente și amărăciune?

– Ba da, pentru tot.

Într-adevăr, așa era.

Îl irita însă compasiunea care sclipea în ochii tatălui său. Nu avea nevoie de compasiune pentru că își dăruise inima unei femei și îi fusese sfâșiată de scena aia scandaloașă la care îl supusese bunicul lui.

– A fost mai bine că i-am aflat intențiile. Aceasta era și morala. Dacă nu ar fi intrat în biroul ăla în urmă cu doisprezece ani, s-ar fi însurat cu o femeie cu minciuna pe buze și cu aspirații lipsite de scrupule, în loc de inimă.

– Nu ai înțeles, îl corectă tatăl lui. Își puse jos ziarul și-l împături tacticos, apoi îl netezi cu palma. În ziua când ai remarcat-o, m-am bucurat pentru că asta dovedea că ești un gentleman care vede dincolo de titluri și înțelege valoarea unei persoane.

Din pieptul lui Robert izbucni un chicotit cinic.

– Am dat dovadă de o remarcabilă lipsă de judecată, spuse el, dându-și să nu fi intrat în sufragerie și ca tatăl lui să fi lăsat ziua aia îngropată. Era mai bine când își ducea viața crezând că tatăl lui nu știa nimic despre toate acele lucruri.

– Așa este, fu de acord tatăl lui.

Fusese o greșală pe care Robert nu avea să o mai repete. Nu în numele acelei false și capricioase emoții, iubirea.

– Dar, zise ducele ridicând un deget, ai dat dovadă și de o judecată remarcabilă când ți-ai dorit iubire și respect dincolo de rang.

De data asta, Robert explodă într-un hohot de râs neașteptat. Tatăl său era singurul nobil din regat care își lăuda fiul pentru că iubitise pe cineva sub statutul lui.

Bătrânul se încruntă și îl ținui cu o privire care amintea de cea a răposatului duce.

– Totuși, de atunci ai dovedit încă o și mai remarcabilă lipsă de judecată.

Ah, în sfârșit, predica. Toți ducii își făceau inevitabil griji pentru starea titlului lor, iar la cei treizeci și trei de ani ai săi, Robert își rezervase mai mulți ani pentru plăceri decât majoritatea nobililor și, fără îndoială, decât toți ducii.

— Nu sunt nehibzuit, rosti el printre dinți. Nu pariez mai mult decât alți gentlemen. Am o singură amantă și am grijă să nu fac vreun copil din flori.

La auzul acestui inventar, tatăl se încruntă și mai tare.

— Frecventez White și Brooke și aproape niciodată cluburile alea mai scandaloase. Deși, în realitate, frecventa totuși unele dintre acele stabilimente și *întotdeauna* în acea zi anume.

Să riște în mod intenționat la aniversarea acelei zile care îl costase totul era ceva ce ținea un gentleman cu picioarele pe pământ.

Tatăl lui se aplecă mai mult, iar scaunul gemu în semn de protest față de schimbarea greutății.

— Ceea ce tu nu pricepi, spuse el încetișor, punându-și coatele pe masă, este că nu îmi fac griji că ai fi *la fel* ca alți nobili. Făcu o pauză. Mă îngrijorez că te îndepărtezi de ei.

Iritat de strălucirea puternică din ochii aceia albaștri aproape identici cu ai săi, Robert își îndreptă din nou atenția asupra cafelei și suflă în băutura care se răcise deja. Niciodată nu se mândrise față de nimeni și nu așteptase laude. Era mai degrabă mulțumit pentru ce ajunsese. Nu împânzise ținutul cu bastarzi și se considera un frate devotat și un fiu respectuos. Să discute atât de brusc despre cei treizeci și trei de ani ai săi îl tulbură în feluri pe care le disprețuia.

— Nu m-ai dezamăgit, adăugă tatăl lui în pauza de tăcere a lui Robert.

— Mulțumesc.

Oare tatăl lui auzise prefăcătorie din acel cuvânt? Sau poate că nu îi păsa.

— Sunt dezamăgit că nu-ți trăiești viața.

Că nu-și trăiește viața? Ditamai predica taman azi dintre toate zilele!

— Sunt mulțumit cu viața mea, zise el simplu. Și era. Speranțele pe care le nutrise odinioară pentru iubire și familie fuseseră nerealiste, nepermise cuiva cu rangul lui. Căzuse la pace cu acel vis sfârșat.

Ducele dădu agitat din sprâncene.

— Ah, dar mulțumit nu înseamnă și fericit.

Robert tăcu. Era vreun adevăr în această acuzație? Nu se gândise prea mult la asta – până în acel moment. Înainta prin viață, aproape toată lumea îi căuta compania, primea atenția cuvenită pentru viitorul titlu pe care avea să-l dețină. Viața lui era... sigură.

– A venit vremea să-ți găsești țelul.

Robert se lăsă pe picioarele din spate ale scaunului și schiță un alt rânj.

– Și eu care credeam că țelul meu e să fac o alianță acceptabilă și să furnizez un moștenitor și încă unul de rezervă.

– Ah, dar nu faci asta.

Acuzația reverberă zgomotos din pereți. Așa cum se întâmplase și la blestemata aia de petrecere de vară din urmă cu aproape trei luni, totul se reducea la o mireasă potrivită. Revenind cu scaunul pe toate cele patru picioare, se aplecă întocmai ca tatăl lui.

– Este vorba despre datoria mea? Sau despre a fi un bărbat mai merituos?

– E vorba despre amândouă, i-o întoarse tatăl lui domol.

Lui Robert i se înfierbântă gâtul. Nu în fiecare zi era pusă la îndoială onoarea unui gentleman – și cu atât mai puțin de către tatăl lui. Să se fi așteptat la altceva de la bărbatul procreat de răposatul duce?

– Am învățat toate lecțiile pe care mi le-ai ținut despre moșii și proprietăți. Am vizitat împreună proprietăți și m-am pus la curent cu profiturile și cu situația afacerilor cu chiriașii noștri. Și, cu toate astea, nu era de ajuns. Pesemne că tatăl lui semăna mai mult cu bunicul decât crezuse vreodată.

În mod neobișnuit, tatăl său își pierdu perfectă stăpânire de sine și își trecu palma peste față.

– Nu e vorba că-ți pun la îndoială calitatea de viitor duce.

– Atunci despre ce e vorba? strigă el. Undeva, de-a lungul discuției, cuvintele părintelui său deveniseră confuze.

Pentru o bună bucată de timp ducele nu zise nimic. Doar se uită cu ochii lui pătrunzători și gravi la fiul său. Robert rămase nemișcat pe durata acelei cercetări minuțioase, pregătit pentru o altă lecție. Apoi tatăl său scutură din nou din cap.

– Dacă nu știi sau nu-ți dai seama, atunci nu pot să-ți spun eu, Robert. E datoria ta să afli cine ești.

Plictisit de predicile și de minciunile tuturor ducilor de Somerset, Robert își termină cafeaua și puse jos ceașca.

– Te rog să mă scuzi. Am o întâlnire.

Ceea ce includea mersul la un club scandalos așa cum făcea în fiecare an pe vremea asta. Pentru care simțea o împunsătură de vinovăție. „Dacă mergi, nu faci altceva decât să-i cânti în strună lui taică-tu.” Împingându-și scaunul în spate, Robert se ridică în picioare.

– Mă bucur că ești din nou sănătos. Dădu să plece.

– Suntem aproape faliți, Robert. Aceste cuvinte rostite încet reușiră să bubue prin salon, făcându-l să se întoarcă lent.

– Poftim? Sigur nu auzise bine.

Pierzându-și din nou destul de dramatic stăpânirea de sine, tatăl lui își frecă fața acum brusc descompusă.

– Suntem la fundul sacului, spuse el, confirmându-i lui Robert că recepționase corect mesajul.

Acesta pufni disprețuitor.

– Imposibil. Aveau una dintre cele mai vechi și mai întinse proprietăți. „Și oricum, ce știi tu cu adevărat despre asta? Se fac mai bine de zece ani de când trăiești fără griji, ca un derbedeu.”

– O, crede-mă ca așa e, zise tatăl său și apoi sorbi din cafea cu un calm nebunesc. E chiar posibil.

I se puse un nod în piept și așteptă până când apăsarea îl mai lăsă. Având în vedere lunga istorie de manipulări ale copiilor lor, Robert nu avea să mai cadă victimă unui alt subterfugiu al ducilor de Somerset.

– Nu am timp de jocurile tale, spuse el încordat și o porni rapid spre ușă.

– De ce crezi că eu, care am tot insistat pentru o relație din iubire, am aranjat o petrecere de vară ca să încerc să găsesc o partidă bună pentru copiii mei?

Aceste cuvinte cu iz de adevăr îl loviră pe Robert. Își strânse mâinile gânditor și, când avu curaj să spună ceva, se răsuci pe călcăie și mai făcu o încercare.

– Dacă asta e doar ca să mă vezi însurat, atunci...

– Nu e asta, Robert, îl întrerupse ferm tatăl lui. O străfulgerare îi lumină ochii, dar dispăru rapid, așa că Robert nu știa dacă nu cumva fusese doar o rază de soare care intrase pe fereastră.

Înlemnit, se întoarse și se așeză din nou pe scaunul lui.

– Ce s-a întâmplat?

Tatăl lui își strânse în mâini ceașca de cafea.

– Îl știi pe bunicul tău.

„Chiar prea bine.“

– Bogăția, puterea lui. Nu era niciodată destul. La capătul... Se uită în ceașcă. La final, nu avea mintea prea limpede. M-a îndepărtat de la orice discuție despre bani și le-a dat avocaților permisiunea să facă investiții mari.

Robert își trase mai aproape scaunul de masă.

– În ce? Gândurile i se învântejiră, căci, cu fiecare dezvăluire, tatăl îi confirma starea averii lor.

– Motoare pe aburi.

– Motoare pe aburi? repetă el. Să fi intrat bunicul lui întotdeauna cuviincios în negoț?

– A făcut împrumuturi garantând cu moșia. Se strâmbă. Prea mari. Așa că nu am vrut să-i văd pe chiriașii noștri suferind pentru greșelile tatălui meu.

Familia Dennington era vânată de creditori.

Îi aruncă o ocheadă tatălui lui. Poate era și asta o păcăleală ca petrecerea de vară?

– E adevărat, Robert, zise tatăl lui, urmându-i șirul gândurilor cu precizie. Este *unul* dintre motivele pentru care mi-am dorit să vă căsătoriți.

Robert se cufundă în scaun, buimăcit.

– Unul dintre motive? Scoase un hohot cinic de răs. Nu-mi zice, *iubirea* fiind cel mai important?

Tatăl lui se încruntă.

– Da. Am sperat din toată inima că tu și sora ta o să găsiți pe cineva care să vă aducă atât iubire, cât și îmbunătățirea veniturilor. Tuși cu mâna la gură. Acum știi.

„Acum știu.“ Îi scăpă o înjurătură aprigă. Vină... pentru că se concentrase numai asupra lui și nu reușise să aibă un rol activ în moștenire, toate astea îl asaltară. Și mânie... la gândul că tatăl lui crezuse că singurul fel în care Robert și-ar fi putut îmbunătăți condiția era să găsească o mireasă bogată.

Privirea ducelui se îndreptă spre ușă.

– Sora ta nu trebuie să știe.

– Nu, căzu el de acord.

Chiar dacă era furios că tatăl lui îl înșelase, în ceea ce o privea pe Bea, erau amândoi de aceeași părere. Dintr-odată, discuția despre trecut, revelațiile zilei, totul era prea mult. Avea nevoie să plece din casă. Robert își trase brusc scaunul în spate.

— Scuză-mă! O să închiriez ceva la club. Putea măcar pentru o noapte să evadeze din această realitate hâdă. Robert se pregăti pentru o ceartă. O aștepta.

În schimb, așa cum ar fi trebuit să prevadă, tatăl lui era la fel de jovial ca de obicei.

— Bună ziua, Robert.

„Bună ziua?” Nu era nimic bun și nici măcar drept în legătură cu asta.

Cu privirea sfredelitoare a ducelui ațintită în spate, Robert se re-trase grăbit. O luă pe aceleași holuri pe care le evita în copilărie și pe care le urăse ca tânăr bărbat cu inima frântă. Scrâșni din dinți, remarcând ironia situației. În urmă cu doisprezece ani, în această zi, viața lui se năruise. Iar acum se fărâmițase încă o dată.

Tatăl său avea să-l transforme într-un nenorocit de vânător de moșteniri. Și atunci, având în vedere existența sa lipsită de griji din toți acești ani, de ce *se aștepta* ca Robert să fie în stare să repare problemele lor financiare?

Robert ajunsese în foaier.

Sora lui, Beatrice, stătea cu mâinile înfipite în șolduri, blocând intrarea – sau, în cazul său, ieșirea – din casa Somerset. Se încrunta din sprâncenele ei blonde.

— Robert, zise ea, pe un ton care i s-ar fi potrivit mai bine unei regine decât unei surori mai mici. Unde ai fost?

— Bea, spuse el, forțându-se să zâmbească.

Singura lui soră își făcuse debutul în societate cu patru ani în urmă, dar era tot nemăritată, agățându-se de speranța unei mari iubiri. Din păcate... încă nu pricepuse și nu acceptase că familia Dennington nu era croită pentru acea emoție. Mai ales acum, având în vedere situația lor financiară. Lumea, lorzii și doamnele, servitorii și săracii nu ar fi putut vreodată să îi judece dincolo de vechiul lor statut. Acum că adevărul i-ar fi putut salva.

— Am venit să văd ce face tata. E...

— Bine, îi luă el vorba din gură și își scoase mânușile din jachetă. Și le puse. Noi tocmai ce am... vorbit, spuse el.

Ea își încruntă o sprânceană.

— Nu...

— Ba da, spuse el, în timp ce Davidson, majordomul, dădu năvală cu pelerina lui Robert. Îi mulțumi servitorului și ridică din umeri. E sănătatea întruchipată.

Beatrice își înalță capul. Domnul să o binecuvânteze pe Bea. Nu vedea decât ce era mai bun în fiecare. Robert știa că urma să vină în mod inevitabil ziua în care ea avea să-și piardă inocența. Și mai știa că atunci o să-l termine pe nenorocitul care i-ar fi făcut sora să sufere.

Când văzu că Beatrice nu zice nimic, lui Robert i se făcu milă de ea.

– Încerca să ne căsătorească.

„Să umple la loc vistieria golită.“ Măcar acum totul avea un sens. Și atunci de ce nu avusese încredere în Robert până atunci? În schimb, căutase să-l manipuleze. La fel cum, în ultimă instanță, face toată lumea.

Beatrice deschise și închise de câteva ori gura. În fine...

– Nu cred. Zise asta convinsă de spusele ei. L-am văzut.

Da, văzuseră ceea ce voia ducele ca ei să vadă.

– Vrea să ne căsătorim, Bea, adăugă el, pe un ton mai domol.

Încăpățanata lui soră își lăsă în jos umerii.

– Nu îndeajuns de mult ca să *mintă*. Accentul pus pe acel cuvânt anume nu putea să vină decât de la o femeie care nu înțelesese niciodată urâtul adevăr despre ei.

Robert o prinse de bărbie.

– Te asigur că este energic și sănătos și că nu aș putea să fiu mai mulțumit. Poate că îl ura pe bărbat pentru că îl forțase să vadă viața pe care o trăia și că își exprimase nu tocmai subtil îndoielile în privința lui, dar tot îl iubea. Era și greu să nu o facă. Mai ales când știa ce fiară fusese răposatul duce.

– Ești sigur? insistă Bea. Nu cumva zice că se simte mai bine doar de dragul nostru?

– Aș paria toată averea pe asta, o asigură el din nou, totuși, de îndată ce rosti cuvintele, îl cuprinse panica. Viețile lor nu erau altceva decât un castel de nisip.

Ea își relaxă umerii, iar el găsi ceva alinare în neștiința ei.

– O, slavă Cerului! Apoi, lent, un surâs i se întinse pe față și făcu un pas într-o parte. Acum poți să pleci.

Davidson se grăbi să deschidă ușa. Disperat să evadeze din casa aceea și să rămână singur cu toate mărturisirile tatălui său, Robert o întinse.

– Ah, Robert? îl strigă Bea, încetinindu-l.

El se uită peste umăr cu o expresie întrebătoare.

Pariul unui crai

– Să fii cuminte!

El îi făcu cu ochiul.

– Întotdeauna.

Sora lui își dădu ochii peste cap, iar el schiță un rânjet și se duse să-și ia calul.

Capitolul 2

Regula a doua

Nu merge niciodată la tripou la miezul nopții

De când era mică, pe Helena Banbury, „frații” ei o necăjeau că era mai bună la numere decât la oameni.

Ținând cont că de-abia se întâlnea cu *vreun* om, era înclinată să creadă că vorbele lor aveau un sens.

Iar acest moment nu era diferit de șirul de zile și de nopți destul de previzibile, dacă nu chiar sigure de la clubul Iadul și Păcatul.

Vârâtă în micul birou din spatele clubului *Iadul*, cu ochelarii pe nas, Helena își plimba privirea pe niște coloane scrise îngrijit cu numere. Prin ușă răzbăteau răcnete, dar ea continua să lucreze ignorând disputa care avea loc dincolo de panourile din lemn masiv. Până să fie salvată de fratele ei, Ryker, nu avusese pe nimeni să o apere de pericolele lumii. Adică de grupul imprevizibil de copii fără mamă și fără tată de pe străzile Londrei.

Mușcându-și buza de jos, Helena aranjă rapid într-un tabel cheltuielile săptămânale cu alcoolul.

Cincisprezece lăzi de whisky.

Cincisprezece lăzi de sherry.

Douăzeci de lăzi de coniac.

O șuviță enervantă de păr castaniu scăpă din cocul ei strâns și îi căzu peste o sprânceană. Nobilii și băuturile lor blestemate. Fără să se oprească din scris, își îndepărtă firele de păr și făcu o ultimă notiță în coloană. În timp ce Helena cerceta rapid cifrele, ocări încetșor. Aveau nevoie de mult mai mult coniac. Se întinse în scaun și își masă șalele. Nenorocitul ăla de frate al ei insistase să cumpere cele mai fine băuturi spirtoase franțuzești, deși Helena stăruise că orice

coniac mai ieftin și-ar fi făcut treaba. Ceea ce o dovedea stocul de alcool în scădere vertiginoasă din săptămâna aceea.

Un rânjel strâmb îi apărură pe buze. Da, cei patru frați ai ei de pe stradă. Chiar dacă doar unul era fratele ei bun, legătura dintre ei toți fusese la fel de puternică. Ceea ce nu știa lumea era că, dacă știi să le citești, numerele îți pot spune multe despre oameni. Detaliile bătaoare la ochi din coloanele îngrijit scrise ale registrului ei spuneau o sumedenie de lucruri care nu erau în favoarea nobililor: beau prea mult alcool; cheltuiau prea multe lire trăgând la măsă. Și dovedeau o remarcabilă lipsă de stăpânire de sine.

Desigur, aceste slăbiciuni de caracter duseseră la triumful clubului Iadul și Păcatul. Din pricina faptului că se ridicase din praful și cenușa străzilor și devenise șef peste ilustrele caractere slabe din St Giles, fratele ei, principalul acționar al clubului, nu se aștepta nici mai mult, nici mai puțin decât la bogăție și putere. Bineînțeles, întotdeauna era mai mult loc pentru succes. Își înmuiea penița în călimara din cristal și continuă să adauge costul acelor sticle scumpe. Helena bătu cu capătul tocului pe suprafața netedă de mahon a biroului și se uită lung la coloane.

Niște pași răsunară pe hol și ea își înălță capul imediat ce se deschise ușa. Un râs aspru de pe palier pătrunse în cameră, apoi se estompă de îndată ce fratele ei, Calum, intră.

Bărbatul înalt, bărbos, cu o cicatrice în colțul gurii, care își făcuse apariția le-ar fi băgat în sperieți pe majoritatea femeilor.

– Fratele tău vrea rapoartele.

Totuși, ea nu era chiar majoritatea femeilor. O dovedeau cicatricele care îi însemnau spatetele.

– Ce frate? spuse ea, dând o nuanță plictisită întrebării ei.

– Știi tu, pufni Calum.

Da, știa. Ironia era că Ryker avea mâinile băgate până la coate doar în treburile clubului, nu se gândea decât la el... iar dacă ar fi avut și suflet, atunci și ăla ar fi fost implicat. Șeful clubului dovedise de multă vreme o abordare rece și calculată față de orice... și oricine, inclusiv față de frații cu care crescuse pe stradă.

Helena își îndreptă din nou atenția spre coloanele ei.

– Spune-i că nu am terminat. Își îndreptă remarcă spre paginile ei, căci considera că era cel mai bun loc unde se puteau reduce cheltuielile.

– Nu e îndeajuns, zise lent Calum, iar ea își ridică privirea și scăpă un oftat.

– Dumnezeu! Scăpă tocul printre degete. Chiar trebuie să te furișezi așa?

La mai mult de un metru optzeci, cu un ditamai pieptul, un bărbat de un asemenea gabarit nu avea nici un drept să se strecoare așa. Le servise de minune când fusese unul dintre cei mai pricepuți hoți de buzunare din Londra, dar se dovedea o pacoste când venea vorba să te concentrezi.

El își sprijini șoldul de un colț al biroului și o fixă cu privirea.

– Cifrele, Helena, rosti el, spre disperarea ei.

Oricât de norocoasă era că nu rămăsese o orfană care să-și fi vândut trupul pe străzi, în ea fierbea o iritare adâncă pentru ipostaza încă prea puțin puternică de a fi fost o femeie de douăzeci și patru de ani cu o așa de puțină influență.

– Le vrea acum? se pierdu ea cu firea, scoțându-și ochelarii și izbindu-i pe birou. Sau le vrea corecte?

– Le vrea și așa, și așa, rânji Calum.

Helena își aținti privirea spre tavan și își aruncă tocul.

– Prea bine. Își trase scaunul.

Ignoră felul în care Calum își dădea ochii căprui peste cap și o apucă spre ușă.

– Unde naiba te duci?

Ea se opri brusc și se răsuci spre el.

– Să-l văd pe...

– Ryker e în club, o întrerupse el, iar nota de amuzament din tonul lui de mai devreme fu înlocuită de o încruntare sumbră. Și avea și de ce. Până și gândul ca Helena să pună piciorul în club, în punctul culminant al pariurilor de dimineată devreme, era complet interzis. În urmă cu zece ani, când ea se mai preumblase prin club, paznicul neglijent fusese dat afară.

Helena își încrucișă brațele pe piept.

– Trăiesc aici. Era locul în care își petrecuse aproape jumătate din viață.

Calum pufni și îi imită postura.

– Știi unde trăiești. Dar tu știi, Helena?

Ea scrâșni din dinți și își înghiți valul de întrebări și pledoarii cu care își confruntase în van frații ani la rând. Erau motive întemeiate ca ea să stea ascunsă, dar, ca femeie matură care se ocupa

de bugetul clubului, simțea o revoltă crescând în ea. În realitate câtă putere avea? Într-un loc unde lorzii conduceau lumea bună, iar bărbații nemiloși guvernau peste caracterele slabe, femeile erau lăsate deoparte în ambele cazuri.

— Jur că mă țineti prizonieră în propria casă, șopti ea stins. Aruncă o privire plină de invidie la ușa care se scutura sub forța râsului obscen de la etajul inferior.

Calum îi puse palma lui mare pe umăr, iar ea înțepeni.

— Nu degeaba avem reguli, zise el cu o blândețe butucănoasă.

De când Ryker o salvase la vârsta de șase ani de la necazurile din Diggory, îi insuflase nevoia de a se supune unor reguli. Ele existau întotdeauna. Helena își ridică privirea și se uită în ochii lui Calum fără ezitare.

— Nu mai sunt o fetiță, Calum. Și, cu toate astea, toți o priveau ca pe Helena cea micuță, care avea nevoie de protecție. Acum, la un metru șaptezeci și cinci, era mai înaltă decât majoritatea bărbaților.

— Nu, nu mai ești o fetiță. Ești ceva mai periculos de atât. O luă de bărbie. Ești o femeie.

Ea oftă și se întoarse la biroul ei. Da, era o femeie care oscila între două lumi. Nu aparținea de filfizonii care pariau în clubul ăla nebun, dar nici nu era recunoscută ca membră deplină a clubului Iadul și Păcatul. Nu în calitate de soră mai mică și de protejată a sumbrului Ryker Black.

— O să aibă nevoie de cel puțin alte zece lăzi de coniac până la sfârșitul săptămânii.

Calum fluieră.

Tăcerea lui aparte spunea mai multe cuvinte decât o piesă de Shakespeare. Urechile Helenei se încinseră și își înghiți cuvintele defensive. În lumea lor, nu îți cereai scuze. Erai stăpân pe deciziile și pe faptele tale. Chiar dacă nu era *doar* vina ta. Totuși...

— I-am zis să cumpere mai mult și mai ieftin.

De îndată ce vorbele îi părăsiră buzele, își dădu seama de inutilitatea lor.

Calum o ținui cu o privire care îi urcă valuri de căldură pe obraji palizi. A naibii piele palidă.

— Ryker așteaptă ce-i mai bun.

La mesajul clar al lui Calum, ea își înțeștă maxilarul. Ryker voia ce-i mai bun pentru clienții lui și cerea scrupulozitate de la angajați. Iar faptul că era sora nemilosului șef nu însemna nimic. Tot ce conta

era ca fiecare să își vadă de treabă, și localul să meargă strună pentru a umple buzunarele proprietarilor.

Calum se îndreptă spre ușă, iar ea strigă:

– Poate dacă mi s-ar da voie în club și aş putea să evaluez obiceiurile clienților...

– Nu. Severitatea din acel singur cuvânt ar fi trebuit să îi taie elanul.

– Dar...

– Folosește, dracu', numerele alea. Calum îi înăbuși protestul cu o privire.

Ea își lăsă bărbia în jos. Nu lăsa pe nimeni să o intimideze, fie el frate sau vreun lord puternic. Așa cum Ryker, Calum, Adair și Niall se mândreau că se săltaseră din noroiul străzilor londoneze ca să conducă un imperiu bogat și puternic, și ea găsea satisfacție de pe urma a tot ce făcuse. Altădată o fetiță analfabetă, zgomotoasă, care înjura, dezvoltase acum o abilitate pentru numere cu care nici măcar îndărătnicul ei frate nu visa să se întrecă.

Calum își dezlipi privirea de la ea și se uită în altă parte. Îi picară ochii pe registre și se îndreptă spre ele.

– Nu ai nevoie să mergi prin club noaptea, Helena, rosti el cu blândețe. Poți să te plimbi pe acolo în timpul zilei, iar seara ai registrele să îți spună tot ce ai nevoie.

Da, numerele alea o învățaseră totul despre treburile ascunse ale clubului... dar nimic despre lumea de dincolo de pereții aceștia tot mai sufocați. Helena își încleștă pumnii. Era în zadar să mai protesteze.

– Spune-i că mâine-dimineață o să aibă calculele suplimentare.

Calum încuviință și o luă spre ușă.

– Auzi, Calum? strigă ea. Mai zi-i că ar fi înțelept să găsească alt distribuitor de spirtoase. Țasta de acum îl jecmănește și îi trimite sticle sparte.

Un rânjet îi răsuci buzele.

– Oi fi tu nemulțumită de situația asta, Helena, dar ești afurisit de bună la ce faci.

– Cred că Diggory a ajuns la distribuitorul lui.

Orice urmă de amuzament dispăru și se întunecă la față.

Diggory, liderul bandei care se trăgea și ea din Dials, conducea acum Grota Diavolului. În vreme ce Iadul și Păcatul furniza alcool

tuturor – negustori, nobili și marinari de pe stradă, crășma lui Diggory îl dădea numai celor de cea mai joasă speță.

– O să-l anunț pe Ryker.

Aprobă, bucuroasă să-l vadă plecând. Imediat ce ușa se închise, ea își eliberă tensiunea din umeri. Chiar dacă vorbele pe care i le spusese Calum la despărțire ar fi umplut de mândrie pe oricine, pe ea o jigneau. Rosti o înjurătură care i-ar fi șocat pe majoritatea hoților din Dials și se mai calmă. Cât de mult disprețuia declarația atât de abilă a lui Calum. Dacă el i-ar fi simțit frustrarea, atunci și Ryker ar fi făcut-o, precum și ceilalți proprietari, paznicii și prostituatele din club. Și i-ar fi displicut ca ei să observe asta... i-ar fi displicut în special pentru că ei și-ar fi dat seama că ea își dorea mai mult decât pereții auriți ai acestei cuști protectoare.

Chiar dacă era conștientă de motivele pentru care ar fi trebuit să se ferească de străzile londoneze pe care le cunoscuse îndeaproape pe vremea când era fetiță, tot mai simțea nevoia crescândă de a privi lumea ca o femeie în toată firea și de a avea un *oarecare* control.

Se opri brusc și, cu fusta modestă de satin verde foșnindu-i pe la glezne, se uită în gol spre ușă.

De câți ani tot primea ordine? Avusese un rol decisiv, ca și ceilalți frați... și ei nu se sinchiseau decât de treburile lor.

„Nu o face, Helena... Nu...”

Ignorând litania rațională care îi reverbera în minte, se îndreptă spre ușă și o deschise. Zgomotele îndepărtate ale râsetelor obscene și ale vocilor însuflețite umplură holul. Înainte să o părăsească curajul sau să gândească din nou logic, Helena o porni mai departe.

Ținându-și respirația, se uită pe furiș în jur. Din păcate, în birourile ei personale nu li se permitea accesul nici măcar celor mai loiali lucrători ai clubului. Paznicii stăteau la diverse intrări și scări ca să îi împiedice pe nobili să ajungă la apartamente și la birouri.

– Nu faci nimic greșit, șopti ea în barbă.

Oare ce rău putea să facă dacă se uita în josul scărilor și evalua discret obiceiurile reale de consum ale oaspeților? *Aceiași* oaspeți care îi făcuseră praf calculele? Helena ajunsese la capătul holului și începuse să coboare scara. Clipi de câteva ori, în încercarea de a se obișnui cu spațiul slab luminat. Umbrele amenințătoare ale câtorva candelabre dansau pe pereții albi. Panica îi cuprinsese mintea. O fi fost de la discuția de mai devreme despre Diggory, demonul din trecutul ei, căci simți un fior rece pe șira spinării. „Nu te uita, nu te uita...” Cu toate

astea, ca o molie atrasă de fatala flacără, privirea i se abătu asupra unui capăt stacojiu de lumânare. Mirosul neplăcut de fum și carne arsă îi zăpăci simțurile și se prinse de balustradă.

Helena luă guri mici și egale de aer în timp ce o năpădeau amintirile. Agonia depravată cu care Diggory îi ardea carnea cu lumânări aprinse... țipetele ei și plă... *Gata!*

Niște urale zgomotoase explodară și o readuseră pe Helena în prezent. Își închise încet ochii în vreme ce exaltarea de nestăpânit din club continua să se insinueze pe scările tăcute și sigure. Sunetele obișnuite alungau țipetele pe care și le amintea. Helena își frecă palmele de fustă.

De-asta o ținuse Ryker ascunsă de sala de jocuri și de lumea exterioară? Să fi înțeles că supraviețuise ea în anii ăia, dar tot mai avea slăbiciunea asta? Revenind la decizia anterioară, se desprinsese de pereți și merse hotărât spre parter.

Lemnul scârțâia sub pașii ei, dar larma care creștea dinspre tri-pou îneca orice sunete firave. Ajunse la ultima treaptă și își mai șterse o dată mâinile de rochie. Unul dintre paznici se întoarse imediat. Fir-ar al dracu'!

Se pare că venise și ziua în care ea, pe vremuri o hoață abilă, nu mai putea să scape de sub observația câtorva paznici. Îi veni un gust amar în gură. Ce groaznic de frustrant putea să fie să ai mai multă libertate când erai un copil de cinci ani decât acum, douăzeci de ani mai târziu.

Oswyn se încruntă.

– Domnișoară Banbury?

– Bună, Oswyn.

Toate femeile angajate la Iadul și Păcatul își perfecționaseră un zâmbet suav, care îi distrăgea atenția. Cu o răsucire îndurerată a buzelor, efortul Helenei era mai degrabă o grimasă decât altceva. Paznicul înalt și musculos își scărpină creștetul chel.

Își simți limba încărcată. „O să mă trimită la etaj“, își spuse ea. Și încă o dată avea să fie închisă în timp ce lumea își vedea de treabă în jurul ei. „Zi ceva, zi ceva...”

– M-a trimis Ryker să văd de cât alcool mai e nevoie pentru restul săptămânii, spuse ea rapid.

Ceea ce nu era într-un totu fals. Până la urmă, *chiar* promise instrucțiuni să dea acele cifre. Doar că în nici un caz calculele alea nu meritau o vizită noaptea pe la parter. Oricum, nu în opinia lui Ryker.

În schimb, în opinia Helenei, ea avea nevoie să se miște și să judece situația prin club... și dincolo de el.

Oswyn încuviință și se dădu într-o parte.

Ea ezită. De câte ori nu stătuse la capătul scărilor ăloră când era mică și încercase să înțeleagă ceva din vorbele și râsetele atotputernicilor nobili de mai jos? Nu avea cum să fie *atât* de ușor să aibă acces, nu-i așa? Oswyn îi aruncă o privire întrebătoare, și asta o puse în mișcare.

Helena îl depăși în grabă pe paznic și intră în sală. Un nor imens de fum de la țigările de foi atârna greoi în încăperea largă și îi înțepă ochii. Clipi de câteva ori și continuă să înainteze în clubul în care activitatea era în toi. Candelabrele din cristal aruncau o lumină puternică peste podele, și asta dădea o impresie artificială de zi scenei nocturne. Își plimbă ochii rapid peste locul acela tic-sit, în căutarea lui Ryker. Nedând de urma fiorosului ei frate, o luă prin lateral și avu grijă să evite priviri și observații... ceea ce nu era o mare inginerie din pricina stâlpilor bine amplasați. Cu inima bătându-i tare, Helena se ascunse după o coloană Scamozzi și îi urmări pe oaspeți.

Alcoolul curgea din plin, iar când se turna din sticle, se auzea clinchetul de cristal atingând alt cristal. Femeile din Iadul și Păcatul se mișcau printre mese și umpleau din nou paharele cu alcool *preacinstiților* clienți. Helena făcu un scurt inventar și numără în tăcere. Una, două, trei... *pe puțin* cincisprezece lăzi cu whisky, își spuse. Iar asta era încă un număr moderat din cauza fratelui său strâns la pungă.

Îi studie pe gentlemeni cum azvârleau cu mult doritele monezi pe mesele de joc și scutură din cap cu amărăciune. Sigur, lejeritatea în privința pungilor lor le susținea traiul ei și celorlalți angajați din clubul ăla. Cu toate astea, o cuprinse sila pentru nimicnicia acelei scene. Să fi fost viața acelor bărbați atât de plictisitoare și de goală, încât asta să le fie singura bucurie? Își reaminti de ce venise și făcu inventarul dintr-o privire. Numărând în tăcere sticlele și paharele, clătină din cap exasperată. O fi criticat-o fratele ei pentru stocul greșit, dar și lorzii amețiți aplecați asupra paharelor lor consumau alcool la fel cum bea un bărbat abandonat într-un deșert când găsea apă.

„Cum aş putea să știu așa ceva dacă nu observ înclinațiile oaspetilor noștri?”

Într-o încercare de a vedea și mai multe mese, făcu un pas și apoi rămase locului. Întâlni o pereche de ochi de un albastru safir. Timpul se opri într-o clipă tensionată, în vreme ce în jurul ei continua desfrâu de noapte cu sunete zumzăitoare sau înfundate. Într-o lume în care ea era invizibilă pentru toți, intensitatea arzătoare a privirii celui străin o despuie de anonimitate, și era ceva atât de glorios de amețitor în a fi... văzută. Inima îi stătu în piept. „Poate de-asta mă ține Ryker închisă.” Nu de teama răului pe care i l-ar fi putut face Diggory, ci mai degrabă să o împiedice să trăiască această atracție irațională pentru o femeie rațională.

Simți apoi un gol fără de margini. O tristețe profundă și o durere atât de mare se întinseră peste încăpere și o înghețară.

Dincolo de frumusețea trăsăturilor cizelate și a nasului acvilin, suferința abia ascunsă a străinului îl făcea să iasă în evidență în mijlocul veseliei celorlalți. Era o figură solitară, una care aparținea acelei încăperi chiar mai puțin decât ea. Lordul cu păr auriu luă o sticlă de coniac și își turnă repede un pahar. Ochii li se întâlniră din nou. De data asta nu mai era tristețe, ci mai degrabă o intensitate pătrunzătoare, care-i făcu sângele s-o ia la goană prin vene.

Înghiți cu greutate. Nici un gentleman nu avea dreptul să aibă un păr auriu atât de minunat și o masculinitate atât de perfectă. Chiar și de la distanța aceea, cu umerii lui largi, bărbia pătrătoasă, nobilă, emana o aură de forță impresionantă. Cea mai mică fisură îi conferea o...

Un dandy în pantaloni de satin de un portocaliu aprins se strecură printre ei, iar ea reveni în prezent.

Cu obraji în flăcări, Helena scutură din cap și continuă. Până la urmă, vizita ei în club nu avea nimic de-a face cu un lord prea-arătos-să-fie-de-nasul-cuiva, ci cu sarcinile pe care le deținea în Iadul și Păcatul. Chiar dacă frații ei își făceau griji pentru bunăstarea și siguranța ei, Helena crescuse pe stradă. Vorbea ea ca o doamnă și citea cu o ușurință care l-ar fi impresionat pe un student de la Oxford, dar se și putea apăra mai bine decât majoritatea bărbaților.

Din partea opusă, se auzi un murmur slab și se uită și ea într-aco-lo. Ryker își croia drum prin club. Cu fața împietrită într-o expresie intransigentă pășea apăsător printre mesele de joc. Preț de o clipă oribilă ce păru să țină la nesfârșit, așteptă să o observe. Respiră doar

când el se opri să stea la o vorbă cu Calum, fără să se uite în direcția ei. Slavă Cerului!

Una era să îți dai frâu liber și să ai un oarecare control și alta era să îl sfidezi pe față pe bărbatul acela. Frate, frate, dar Ryker Black nu ar fi permis ca regulile să fie încălcate – nu în clubul lui și în nici un caz de sora sa.

Capitolul 3

A treia regulă

Nu exagera cu alcoolul

Dacă Robert Dennington, marchizul de Westfield, avea să mai fie manipulat, manevrat sau tras pe sfoară de încă un duce de Somerset, avea să-și piardă naibii mințile. Întrucât era, alesese o cantitate generoasă de băutură care să îl facă să uite de toate astea.

Mai ales pentru că îi permitea să nu se mai gândească la toate privirile ațintite asupra lui... din pricina minciunii vehiculate de conspirativul lui tată.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet cinic. Asta îi era soarta... să fie manipulat de cei în care avea mai multă încredere. Femei mai în vârstă, domnișoare dornice de măritiş îl priveau în ultima vreme cu interes crescut, aspirând la râvnitul premiu ducal. Din moment ce ziarele anunțau moartea iminentă a ducelui, ei bine, cele mai importante știri din toată Anglia se întâmplau să fie cele despre situația maritală a lui Robert.

Marchizul luă încă o înghițitură de băutură. Sau poate își pierduse deja mințile. Acesta era motivul pentru care, în acel moment, cu o sticlă de coniac în față, într-un club care în mod evident nu era nici rafinat, nici respectabil, intenționa să se îmbete crișă.

După al treilea pahar, încetă să mai simtă arsura sau pișcătura alcoolului.

Și uite așa înainta spre scopul lui dintotdeauna.

– Complimente tatălui tău, Westfield.

Drace! Iar chestia asta? Salutul politicos și șoptit îi distrase atenția de la nobila lui sarcină de a se pili la gentlemanul care stătea la masa lui. Lord Hubert, parcă? Încruntă dintr-o sprânceană. Sau Lord Halpert? După patru guri din coniacul franțuzesc de calitate, era foarte greu să mai știi cine era omul din față ta. Lord-Cutare-sau-Cutărică se uita la el, așteptând să răspundă ceva.

Robert ridică paharul în semn de apreciere și murmură vorbele cuvenite de mulțumire pe care le-ar fi rostit cineva unei persoane care și-ar exprima regretul pentru iminentul deces al tatălui său. Până la urmă, erau niște așteptări sociale pe care le impunea rangul lui de viitor duce... iar asta implica și acceptarea unei persoane politicoase când ție îți venea s-o trimiți la naiba și să îți vezi de ale tale.

Recunoscător că acel cineva plecase, Robert își goli paharul și se întinse după sticlă.

Puteai să fii de acord că nu era nimic acceptabil la un duce care se îmbăta într-unul dintre cele mai vestite și mai rău-famate tripouri din St Giles.

Totuși, anumite libertăți le erau permise ducilor. Încă și mai multe marchizilor ai căror tați erau aproape de a-și da obștescul sfârșit. Se strâmbă dezgustat. În vara aceea, stând cu tatăl lui, Robert ar fi făcut și un pact cu diavolul ca să-i prelungească viața. Poate că și făcuse. Pentru tot devotamentul lui, pentru că jurase să se căsătorească și să își îndeplinească obligațiile față de descendența Somerset, fusese răsplătit cu asta.

Pe lângă trădarea lui Lucy Whitman și a bunicului său, îl mai adăugase și pe tatăl lui pe lista cu cei care îl înșelaseră. Cei doi bărbați care crezuseră că îl protejează pe Robert o făcuseră într-un fel așa de manipulativ, încât nu putea fi întru totul iertat.

Da, în tinerețe, fusese prea orbit de iluzia iubirii ca să mai asculte argumentele bunicului. Dar acum nu mai era același flăcău crud. Dacă tatăl lui ar fi avut decența de a-i vorbi despre solvența moștenirii lor, l-ar fi ascultat. În schimb, părintele său făcuse o schemă pe sub mână care i s-ar fi potrivit mai bine răposatului duce.

La treizeci și trei de ani, Robert știa prea bine ce responsabilități are. Doar că până atunci nu își dăduse seama de proporțiile acelor responsabilități. „Atunci nu e chiar vina tatălui tău.” Își înțelegea așa de tare mâna pe pahar, că i se albiră încheieturile, căci în ziua aia dintre toate trădarea durea cel mai mult.

Slăbind strânsoarea, Robert roti lichidul din pahar. În ultimii doisprezece ani, trăise numai pentru plăcerile lui și dusese o viață mai degrabă fără griji și de pușlama. Ce diferită i-ar fi fost viața dacă ar fi luat un alt curs și dacă Robert s-ar fi căsătorit în noaptea aia. Acum ar fi fost însurat și probabil că ar fi avut și tată. Nu ar mai fi fost săcâit de pețitoare și de domnișoare intrigante.

Robert își ridică ochii din băutură și își plimbă privirea peste desfrâul necugetat care era sărbătorit în tripou. Nu era tată. Nu era soț. Și, în urma mărturisirii părintelui său din acea zi și a bruștei schimbări a situației financiare, Robert era ca oricare alt gentleman plictisit care își pierduse averea la o masă de faraon.

Era ceva foarte umil în adevărul acela. Își strânse buzele și se concentra din nou asupra băuturii. A doua zi se putea gândi la speranțele pe care le avea lumea de la el. Acum își petrecea noaptea eliberându-se de resentimentele de mult îngropate și de regretele pentru ceea ce ar fi putut să fie și pentru ce nu avea să ajungă din cauza rangului cu care se născuse.

O tânără cu păr blond bogat și cu ochi ademenitori i se alătură sfioasă.

– Doriți companie, domnule? se pisici ea, pe un ton șoptit și gutural care promitea delicii carnale.

Se uită la acea frumusețe ispititoare. În oricare altă noapte, când nu ar fi fost mahmur sau prea doritor să se piardă în distracțiile stupide ale clubului și ale excelentului coniac franțuzesc, ar fi urmat-o pe frumoasa fără nume la etaj. Ea îl atinse ușor pe mânecă și se aplecă spre el.

Nu în noaptea asta. Acum venise pentru un singur lucru. Flutură din mână. La semnul clar al respingerii, buzele ei roșii și pline schițară o grimasă de neplăcere, apoi se mută la alt client.

Răsetele răgușite și clinchetul monezilor aruncate pe mesele de jocuri reverberau pe holurile clubului, iar acest desfrâu parcă-și bătea joc de Robert cu toată lipsa de griji a celor din jurul lui. Își ridică din nou paharul la gură și înțepeni. O mișcare ușoară de la capătul sălii de joc îi atrase atenția asupra unei femei ce stătea la distanță de acel spectacol. Poate că era pata de culoare verde mentă a rochiei ei printre costumele în majoritate negre, nuanța aia pală și pură printre jachetele galben canar și intens portocalii ale domnilor eleganți ce mișunau prin club.

Robert învârti lichidul în pahar și o studie pe femeia care ocolea mesele croindu-și drum printre pariori și paznici cu aspect fioros. În afară de cicatricea stranie de pe partea dreaptă a feței ei, nu îi sărea nimic altceva în ochi la prima vedere. Părul strâns ferm la ceață îi accentua trăsăturile prea ascuțite. Rochia atârna pe silueta ei prea subțire, cu șolduri înguste. Neah, nu era chiar genul de frumusețe cu vino-ncoace. Ce-l pune pe gânduri era pasul ei ferit. Femeia

nu mergea, nu alerga și nici nu umbla cu pași mari. Ci mai degrabă... *mergea pe vârfuri* prin încăpere. Din când în când se mai oprea și arunca priviri pe furis.

Ea se opri îndărătul unei coloane și cercetă camera. Buzele ei pline și rotunde se mișcau de parcă ar fi vorbit singură.

Atunci toată melancolia i se risipi și fu înlocuită brusc de curiozitate. Urmărea cumva să agațe un bărbat de rangul lui? Sau căuta pe cineva cu care să se culce?

Înjură când un tip înalt păși direct în câmpul lui vizual, ștergând orice urmă a acelei femei misterioase. Robert se aplecă într-o parte, în încercarea de a mai zări puțin din creatura aceea fermecătoare.

— Arăți ca dracu'.

Ei bine, nu era chiar salutul standard de întâmpinare pe care îl așteptase cu sufletul la gură de o lună încoace. Cu ochi uscați, privi în sus spre intrus și clipi de câteva ori. În fața lui stătea Richard Jonas. Ceea ce nu era chiar o surpriză în cazul celor mai mulți gentlemen... mai puțin al lui. Căsătorit recent și extraordinar de fericit, crescătorul de cai nu părăsea ținutul... și cu siguranță nu frecventa cluburile scandaloase.

— Jonas, îl salută Robert.

După ce avusese inima frântă când femeia pe care o iubea se măritase cu fratele lui, Jonas găsisese până la urmă fericirea pe care o merita. Deși nu prea venea la Londra, acum dădea pe acolo și mai rar de când cu căsătoria lui împlinită.

— Am venit în Londra pentru afaceri, îl lămurii. Negociez vânzarea unei iepe pentru fata cea mică a lordului Drake. Îmi permiți? arătă el spre locul gol.

Robert făcu semn cu bărbia spre scaun. Îl deranjase șirul de gentlemen care tot întrebaseră de tatăl lui și își propusese să nu invite pe nimeni să i se alăture. Dar acesta era un prieten pe care nu îl putea refuza. Iar după tot ce aflase în ziua aceea, era dornic de companie.

— Sora ta a vizitat-o pe Gemma cu puțin timp în urmă.

Robert se încruntă. Nu era cine știe ce noutate. Cele două tinere se găsiseră una pe alta pe marginile sălilor de bal și deveniseră prietene la cataramă.

— I-auzi.

— Sora ta e îngrijorată, spuse Jonas, aruncându-l pe Robert într-o tăcere neliniștitoare.

Oare își dăduse Bea seama că familia ei stătea pe nisipuri mișcătoare?

– Îngrijorată? repetă el cu glas egal.

Jonas aruncă o privire cu subînțeles spre încăpere.

– Despre cluburile pe care le frecvențezi.

Îl năpădi un val de ușurare.

– Chiar nu e cazul, îl încredință. Era ultima dintre încercările familiei Dennington. Pentru a deturna discuția de la acest subiect, Robert întrebă:

– Și ce mai face scumpa doamnă Jonas?

Prietenul său își trase scaunul din față și se așeză.

– E bine. Într-o poveste de dragoste ametoitoare, Jonas o cunoscuse, îi făcuse curte și o cucerise pe unica și interesanta Gemma Reed. Ceea ce doar îi aducea aminte de blestemata aia de petrecere de vară și de mașinațiile tatălui său. Mai luă o gură mare din băutură.

– E ziua aia, nu? Felul abrupt al interpelării îl blocă pe Robert și îl amuți, în vreme ce prietenul lui adăugă: Nu ai mai fost niciodată la fel după trădarea domnișoarei Whitman.

Nu, nu mai era.

Înainte să o întâlnească pe soția lui, Jonas iubise pe altcineva, pe o femeie care își oferise în schimb inima fratelui mai mic al lui Jonas. Din acest motiv, cunoștea mai bine decât alții durerea unei inimi frânte. Ceea ce nu își dădea seama, lucrul pe care nu l-ar fi putut *niciodată* pricepe, era că Robert nu își aducea aminte de Lucy Whitman cu nici un soi de afecțiune reală. Amintirea ei îl ajuta mai degrabă să își readucă în memorie toate greșelile pe care le făcuse. Nebunia iubirii. Jonas nu știa nici cu cine o prinsese pe fosta lui iubire. Celălalt bărbat dădu din cap cu amărăciune.

– Se mai duce cu timpul, șopti prietenul său parcă citindu-i gândurile.

Robert clipi de câteva ori. Cunoscându-l așa de bine și știind cam ce îi amintea ziua aceea, Jonas sigur se aștepta ca el să-și plângă de milă.

– Crezi că nu o să mai găsești niciodată iubirea, pentru că, sincer, tu ești convins că nu ai mai suporta genul ăla de durere. Jonas îi aruncă o privire. Dar ce o să înțelegi în cele din urmă e că altcineva te merită și o să-ți aducă fericirea pe care Lucy Whitman nu ți-ar fi putut-o aduce.

– Te asigur că vizitele mele pe la club nu au nimic de-a face cu Lucy Whitman.

Și, cu siguranță, nici cu o inimă frântă.

– E vorba despre tatăl meu, îl lămurii el.

Prietenul lui se uită când la sticla aproape goală, când la fața lui Robert.

– Îmi pare rău. Sigur că da. Ziarele au... menționat, bălmăji în sfârșit Jonas, despre starea de sănătate precară a tatălui tău.

Robert zâmbi cu amărăciune.

– Nu moare. Totuși, dacă ar fi ceva care să îi dea un impuls să se căsătorească, atunci asta ar fi moartea iminentă a ducelui.

Jonas își înălță capul.

– Nu...?

– Nu moare, completă Robert. A mințit. Dădu peste cap ce mai rămăsese din băutură, apoi puse paharul deoparte. Și s-a priceput să ne convingă de contrariul.

Privirea celui lalt era confuză.

– De ce ar fi făcut una ca asta?

Robert aruncă o privire furișă spre mesele din apropiere. Ceea ce îi împărtășise tatăl lui în ziua aia ar fi dat apă la moară bârfeleor vreme de un secol. Bărbatul din fața lui îi era mai mult frate decât prieten. Își trase scaunul mai aproape de el și își așază cotul pe masă.

– Bunicul meu a făcut investiții riscante, iar tatăl meu nu le-a mai dat de cap în ultimii ani.

– Ce...? Jonas își scărpină o sprânceană.

– Suntem aproape faliti, zise el pe un ton repezit; rostirea acelor cuvinte cu voce tare pentru prima dată le făcu încă și mai reale, stârnindu-i panica.

– Dumnezeule! Celălalt se afundă în scaun.

Robert flutură din mână și spuse:

– De asta a vrut tatăl meu să mă însoare. Nu din cauza morții lui iminente. Chicoti amărât. Ce sentiment unic și ciudat să fii și ușurat, și furios în același timp. Îi fu și mai rușine de înșelăciunea tatălui său când vorbi despre ea cu bărbatul acesta căruia îi murise tatăl cu nici doi ani în urmă.

Cu mișcări rapide și fluide, Jonas își turnă un pahar.

Se lăsă o tăcere camaraderească între cei doi, prieteni încă de pe vremea când studiau la Eton, care împărtășiseră cândva o legătură

bazată pe pierdere și, în timp ce Robert bău, Jonas rămase pe loc, ținându-i companie ore în șir. Jonas scoase primul situația din impas:

— Și tatăl tău se așteaptă să te căsătorești cu o anumită doamnă, deci?

— Ar prefera să mă căsătoresc din... își strânse buzele, iubire. Un vânător de zestre care a găsit iubirea. Pufni. Chestia asta era genul de prostie care funcționa mai degrabă în paginile din romanele de dragoste care îi plăceau surorii lui. Și, în opinia tatălui lui, o șansă mai reală ca fiul lui să-și refacă într-un fel situația financiară. Ironic, nu? Întrebă el posac și mai luă o gură de băutură.

Prietenul lui ridică o sprânceană.

— Fiul și fiica unui duce, nici unul dintre noi nu e în stare de o relație. Cu toate că, având în vedere jurământul pe care-l făcuse, situația era în mare pecetluită. Doar că nu și formal... dacă te gândeai la regulile doliului.

Jonas se încruntă.

— Ei bine, nu e chiar întru totul adevărat. Amândoi ați fost... Bărbatul părea că își caută cuvintele. Selectivi, se hotărî el într-un final.

Pufni și nu mai zise nimic. Selectivi în sensul în care Robert fuse-se o haimana care trăise doar pentru plăcerile lui, iar Bea... ei bine, Bea era încă o ființă înclinată către romantism și care spera ca vreun individ acceptabil s-o iubească pe ea, și nu rangul ei. Robert își puse glezna peste genunchi.

— În fine, situația e în mare pecetluită.

Cel puțin în opinia tatălui său. El se aștepta ca, odată ce fiica de șaptesprezece ani a ducelui de Wilkinson avea să ajungă în Londra, aranjamentul secret să stabilizeze descendența nesigură a ducilor de Somerset.

— Iar doamna este...?

— Fiica ducelui de Wilkinson, continuă celălalt.

— Ah, zise Jonas, înclinându-și capul.

Da, până la urmă, ce altceva mai puteai să zici? Se foi în scaunul lui. Lorzii se însurau cu fete mai tinere. Era de așteptat și obișnuit. Și totuși... era ceva... complet dezagreabil la gândul că ar fi luat de soție o femeie cu cincisprezece ani mai tânără.

— Dintre toate familiile cu care s-ar putea uni familia Dennington, spița Verney e onorabilă.

Și bogată. Afirmația plutea în aer, și nimeni nu o rosti. Se foi. Dacă intra într-o relație ca să salveze averea familiei, atunci nu era diferit de Lucy Whitman. Își încleștă mâinile. Nu se putea căsători cu aceste intenții urâte. Sigur era ceva...

– Îmi pare rău... spuse Jonas încetișor, aducându-l înapoi din gândurile lui.

Robert râse forțat.

– Așa de îndrăgostit ești că îmi deplângi uniunea asta a mea lipsită de sentimente, dar avantajoasă?

La gluma lui seacă, prietenul îi oferă o privire tristă și pătrunzătoare.

– Am sperat la ceva mai bun pentru tine.

Se uită din nou la paharul lui. Nu fusese niciodată unul dintre acei lorzi care declamau sonete romantice. Crescut de mic pentru a fi duce, se deprinsese de mult cu așteptările și responsabilitățile care îi reveneau. Ridică din umeri resemnat.

– Așa e mersul în lumea asta, spuse el pe un ton pragmatic și se încruntă din nou.

Ridicând din umeri, Robert privi încă o dată în jur, și, cu coada ochiului, femeia ciudată de dinainte îi atrase din nou atenția.

Îmbrăcată cu o rochie modestă din satin verde, nu purta aceleași creații vestimentare scandaloase și transparente cu care se fâțâiau celelalte femei prin sala de jocuri. Obrajii ei palizi, cu cicatrice, absența machiajului și buzele lipsite de culoare o făceau să pară și mai ciudată, cu totul diferită de celelalte târfe angajate la Iadul și Păcatul. Văzând-o cum cercetează din priviri încăperea, curiozitatea lui Robert crescuse și mai mult. Femeia își încreți buzele și se ascunse mai bine în spatele coloanei, lipindu-se de ea de parcă ar fi vrut să se facă una cu falnica structură albă.

De când devenise un client obișnuit al clubului Iadul și Păcatul, nu o mai zărise pe creatura asta înaltă și slabă. Își termină coniacul. Și-ar fi amintit-o. Nu avea ea o frumusețe comparabilă cu ființele alea voluptuoase, care erau fetele de la Iadul, dar scânteierea melancolică din ochii ei verzi îl captiva peste măsură. Robert nu-și mai putea dezlipi privirea de la ea. Ochii ei nu trădau duritatea istovită în care încremeniseră celelalte angajate. Poate că urma să vină cu timpul. Pentru moment, ea reușise cumva să își mai păstreze o brumă de inocență în bârlogul opulent al păcătoșilor.

Dorința lui de mai devreme de a se îmbăta criță și de a se simți bine se risipi și fu înlocuită de curiozitate pentru fascinanta femeie care își mai ițea din când în când capul de după coloană. Robert se uită la fidelul său prieten. Ținând între degete paharul de coniac aproape neatins, îi dădea clar de înțeles lui Robert, prin prezența sa, că avea sprijinul lui necondiționat.

– Du-te acasă la soția ta, spuse Robert încetișor, nu e nevoie să fii aici. Pe vremuri, când Jonas suferise din dragoste, situația fusese alta. Dar gata! Poate că Robert urma să devină duce într-o bună zi, dar nu avea să fie niciodată ca unul dintre nemernicii ăia plicticoși care se așteaptă ca alții să-l vegheze și să aibă grijă de el din pricina titlului atașat la numele lui.

Jonas ezită.

– Hai, insistă Robert. Încruntă din sprâncene. O să-mi treacă proasta dispoziție și apoi o să mă întorc în cameră pe picioarele mele. Nu te teme că o să bântui pe străzile din St Giles.

Prietenul său luă o ultimă înghițitură din băutura sa și puse jos paharul.

– Nu face nimic nesăbuit pe-aici, zise el sec. Nu mai suntem la vârsta la care să ne mai purtăm iresponsabil.

Robert își făcu cruce.

– Îți promit, iar solemnitatea lui jucată îi stârni râsul lui Jonas. Redevenind serios, îl privi în ochi. Mulțumesc, spuse el simplu, cuvintele erau îndeajuns, iar înțelesul limpede din felul în care Jonas dădu din cap.

Nu era nevoie de mulțumiri. Pe timpul celor mai negre zile ale lui Jonas, Robert îi fusese tovarăș de nădejde și stătuse în alte stabilimente îndoielnice, permițându-i bărbatului să își înece amarul în alcool.

– Salutările mele doamnei Jonas, adăugă.

– Dacă pot să te ajut cumva, se oferii prietenul lui. Orice, serios... Vorbele lui erau clare. Robert nu avea decât să ceară.

– Mulțumesc, zise din nou. Numai un maestru în numere i-ar mai putea salva familia acum.

Jonas își înclină capul în semn de salut și făcu o scurtă plecăciune.

Robert se uită după el cum își croia drum prin club până când acesta ajunse în fața ușii pe care un servitor i-o deschise. Jonas dispăru. În ciuda a ceea ce îi dorea sau spera prietenul lui referitor

la situația sa conjugală, realitatea fusese și avea să fie întotdeauna că titlul ducal venea cu o responsabilitate. Ca al doilea fiu al unui viconte, Jonas se bucurase de libertăți și extravagante care nu erau permise unui duce. După cum spusese Robert mai înainte, pur și simplu așa era mersul în lumea lor.

Lăsând la o parte gândurile despre viitoare mirese și responsabilități ducale, Robert se întoarse la paharul lui.

După o vreme... nu-și putea da seama cât trecuse, căci pierduse simțul timpului, Robert se dezlipi de la masa de joc. Camera se mișcă și se învârtea cu el. Apoi reveni la normal. Se apucă de colțurile mesei și înaintă cu pași mici și precauți prin tripou.

Saluturile îl însoțeau prin încăperea lungă.

Părea să fie destul de multă rumoare. La masa de barbut vorbeau despre cât de beat era marchizul de Westfield. Clipi. Stai așa. „Eu sunt marchizul de Westfield.“

Se încruntă, mai degrabă lezat de neadevăr. Nu se îmbătase. Mă rog, în seara asta *intenționase* să o facă, dar nu băuse decât un... sau poate fuseseră două? Poate trei pahare...? Se întoarse și se uită la paharul gol de pe masă. Pe fund mai rămăsese doar un strop de culoarea ambrei. Sau să fi fost patru? Sigur nu băuse patru?

Scutură din cap și se mișcă atât de repede că tot ce-l ținu să nu se rostogolească fu colțul mesei de faraon. Dealerul cu față impasibilă îi întinse imediat o mână de cărți.

– Mulțumeeeeesc, băigui el.

Cărțile din fața lui erau neclare. Aruncă pe masă mâna de cărți. Cineva îl bătu pe umăr și se stârni o rundă de aplauze.

Se înfioră. De ce dracu' aplaudau? Dealerul împinse un morman de monede înspre el. Clipi cu ochii încețoșați la o nouă mână câștigătoare de faraon și își adună banii, îngrămădindu-i în buzunare.

Larma pariurilor urlă în capul lui până când i se făcu greață.

Sau poate că băuse prea mult.

În timp ce-și croia drum prin ladul și Păcatul, se chinui să vadă la lumina plăpândă a sălii înecate în fum de țigară de foi. Îi venea să-și acopere cu mâinile blestematele de urechi ca să nu mai audă râsetele aspre și strigătele frenetice de la grupurile însuflețite de la mese.

Robert își trecu o mână peste față și își dori să se fi oprit măcar la o jumătate de sticlă de coniac. O sticlă *întreagă* fusese prea mult. Măcar că se aștepta să urce... își miji ochii... una, două, trei, patru...

Numărase deja patru trepte.

Înjură.

Întinse degetul spre scara căptușită cu o mochetă subțire, roșie, de culoarea sângelui. „Una, două, treeei...” Of, la dracu’, chestia asta chiar nu mergea.

Poate că era mai ușor să urce pe blestemăția asta și să numere treptele pe parcurs.

Robert își scărpină o sprânceană. Totuși... „De ce naiba număr scările?”

Scara se legănă, iar el se apucă de balustradă ca să se echilibreze.

Ah, da, treaba aia cu trădarea. Până la urmă, toată lumea manipulează pe cineva.

Alungă din minte adevărul judecății lui incorecte, chiar după atâția ani, și își mută atenția la lucruri mai presante: să urce scara fără să se rostogolească și să-și frângă gâtul ăla nătâng.

Unde fusese înainte de toate amintirile alea sentimentale despre Lucy Whitman?

Ah, da... număra scările până la camera lui personală. Numărase scări din motive pe care nu și le mai amintea. Robert trase o gură mare de aer, își puse piciorul pe prima treaptă și își începu lungul și febrilul urcuș.

Pe la jumătate, se sprijini de perete. Își închise ochii cu putere și își dori ca scara să stea pe loc. „Probabhhhiil că nu îhși dau seama că sunt marchiz”, bombăni el spre trepte. La aceste vorbe, ele se mișcără. Mda, cam îngâmfat. Nu că și-ar fi dorit să le supere.

Ajunse la primul etaj și se împletici.

Robert trase o înjurătură și își întinse mâinile în lateral ca să își recâștige poziția demnă.

Apoi făcu câțiva pași pe coridorul lung și îngust, luminat cu candelabre o dată la două uși. Se poticni de o ușă.

O femeie îmbrăcată cu un halat de casă se ivi la capătul holului. O femeie *cunoscută*. Robert se uită chiorâș și, prin aburii alcoolului, își aminti de creatura spartană de la marginea sălii de joc. *Aceeași* creatură spartană își ținea acum mâna în sus și o licărire argintie scânteie în întuneric.

Își scărpină o sprânceană. Poate că membrii clubului avuseseră dreptate și băuse prea mult. Mai devreme, femeia nu *păruse* că ar tăia beregate.

— Îmi arăți un cuțit? Tresări și vocea lui răsună din pereții holului.

Femeia cu ochi arzători se apropie de el și, apoi, ca oamenii lui Wellington, acea creatură împielită cu talia subțire zbură atât de rapid pe hol, încât cămașa ei de noapte și halatul dansară și flutură nebunește în jurul gleznelor ei subțiri.

— Mda, mormăi pentru sine. Se pare că nu exagerase așa de mult pe cât credea mai devreme. Avea, într-adevăr, un cuțit în mână. Un pumnal periculos cu care îl amenința ca o prințesă războinică.

— Hei, tu! Ea înălță cuțitul și îl flutură spre el. Ce faci la etajul ăsta? Astea-s camerele personale ale domnului Black!

Dintr-odată, cu capul mai limpede decât fusese întreaga noapte, Robert își luă un răgaz să o măsoare pe tigroaica îndrăzneată. Cu trăsăturile ei pale, ascuțite, nu ar fi fost considerată niciodată o frumusețe. Modesta cămașă de noapte îi accentua șoldurile înguste și mijlocul sculptat. Chiar dacă era o femeie modestă ca înfățișare, în ochii ei verzi ardeau flăcări și asta o făcea atrăgătoare; o umbră aruncată de cocul strâns și, cu siguranță, dureros la ceafă. Totuși... își scărpină o sprânceană. Care era exact nuanța părului ei? Nici roșu, nici șaten, șopti el. Șuvițe roșcate printre cele șatene. Sigur exista un cuvânt pentru o asemenea...

Femeia își îngustă ochii în două fante înguste.

— Ce faci aici? strigă ea, fluturând din nou cuțitul.

Robert ridică o mână și rămase așa. Ar fi putut enumera tot soiul de fapte vitejești la care s-ar fi înfipt cu diverse huidume decât să fie înjunghiat de ea. Ziarele de scandal ar fi avut ceva nu glumă de spus despre faptul că viitorul duce de Somerset fusese hăcuit într-un club de proastă reputație. Băutul exagerat părea mai degrabă o chestiune secundară pe lângă o așa bucatăcă suculentă.

— Vreau în camera mea. Făcu semn spre hol, peste umărul ei.

Mișcarea abruptă îl dezechilibră și mai tare. Se apucă de cadrul unei uși din apropiere ca să nu cadă, dar alunecă. Ori se mișcase ușa? Cum s-or fi descurcând proprietarii cu o asemenea provocare... Mâna i se opinti în clanță, iar el se prăbuși în camera întunecată.

Robert icni și își întinse brațele să își mai atenueze căderea. Ateriză în forță pe palme, iar durerea îi radie în brațe. Cu un geamăt,

se întoarce pe spate... iar privirea i se agăță de o pictură murală obraznică în care două doamne durdulii, dezbrăcate, zâmbeau și se îmbrățișau una pe alta.

Suspină în vreme ce femeia înaltă, categoric *nezâmbitoare*, se aplecă peste el și îi obtură priveliștea delicioasă.

– Am întrebat ce faci aici, îl chestionă ea și îl privi din cap până în picioare. Robert deschise gura să spună ceva, iar ea îl împunse cu vârful unui deget într-o parte.

– M-ai lovit? zise el bolborosind. Al dracu' coniac. Dacă ar fi fost vreodată un moment pentru tonul de duce, atunci ăla era.

– Da.

Ce fință concisă! Cu un geamăt lung și dureros care îi răsună în capul care-i zvâcnea, își puse mâna peste ochi.

– Nu puteam și eu să dau peste o frumusețe cu vorbă dulce, mor-măi el.

– Ce-a fost asta?

Împunsătura ascuțită a metalului pe materialul jachetei îl făcu să-și deschidă larg ochii și își lăsă să cadă mâna în lateral. Robert rămase nemișcat. Femeia strângea afurisitul de cuțit fără să tremure. Treaz dintr-odată, se abținu să nu înjure. Bine, și amenințarea cu moartea avea efectul ei. O mișcare rapidă de partea ei, una greșită din partea lui și s-ar fi trezit cu o lamă strălucitoare înfiptă în carne. Cu mintea încețoșată de la atâta băutură, se forță să scoată cuvintele fermecătoare care îl ajutaseră atât de mult de-a lungul anilor cu văduve, doamne distinse, dar și cu tinere. Chiar nu i-ar fi folosit să o insulte pe femeia asta cu arma ei periculoasă îndreptată spre el.

– Uh... ăsta era cel mai bun răspuns pe care îl storsese. Își clăti-nă capul pe podea. „Nu mă mai ating în viața mea de băutura asta nenorocită.”

Femeia își îngustă și mai tare privirea.

– Nu mai contează, șopti ea, trebuie să pleci.

Se mai calmă puțin. Ei bine, se pare că se înțelegeau în acea privință. El... ochii lui mai captară o dată obraznica scenă a făpturilor lascive cu aripi. Robert se uită chiorăș. Chiar aveau aripi? Ce ridicol...

Atacatoarea lui de aproape un metru optzeci își mai înfipse încă o dată piciorul între coastele lui provocându-i un alt geamăt de durere.

– Iar m-ai lovit?

— Da. Hai! Sus, scrâșni ea printre dinți.

Robert se susținu pe coate și se chinui să se ridice în picioare.

În sfârșit, femeia coborî cuțitul ăla bizar.

— Oh, în numele Ioanei d'Arc și al armatei ei, spuse ea, cuprinsă de exasperare când îi întinse mâna liberă.

O privi din nou. Chiar dacă era înaltă, femeia era așa de subțirică, încât o pală de vânt mai puternică ar fi pus-o jos. El rânji și își puse mâna în a ei fie și din motivul de a simți căldura palmei ei delicate cuibărite în palma lui mai mare.

Ea îl smuci.

Fără rezultat.

Străina fără nume icni și îl trase din nou brusc și cu putere.

Îl mai trase o dată și se dădu pe spate, căzând tare în fund. Cuțitul se lovi de podea, zăngănitul lui fiind estompat de mocheta subțire. Stătea întinsă în mijlocul coridorului, cu fusta răsucită până aproape de genunchi. Cocul sever care îi ținea părul roșcat-șaten la ceafă se desprinsese, astfel că i se revărsă peste umeri până la talia ei îngustă.

El clipi de câteva ori.

— Dumnezeu! „E destul de... drăguță.“ Chiar dacă era ciudată, prea înaltă și cu trăsături ascuțite. Nu ar fi fost în veci genul lui.

Femeia înaltă suflă peste șuvița care îi căzuse peste ochi.

— Ce e?

Și așa beat cum era, să fi fost surd de-a binelea ca să nu fi auzit ezitarea din întrebarea ei, fie ea și vrăjitoarea care ar fi înfipt un cuțit în el.

Complimentele ar fi fost în van având în vedere felul cum se întâlнисeră. Îi ignoră întrebarea și dădu să se ridice.

Femeia sări în picioare și se grăbi să-și recupereze cuțitul. După o clipă, veni din nou spre el cu o mână întinsă.

De data asta, el îi îngădui să-l ajute să se ridice.

— Vreau în camera mea, o baie caldă și ceva de mâncare. „Altfel o să mă trezesc al dracului de mahmur.“

De pe buzele ei bosumflate ieși un râset deloc elegant.

— Pun pariu că vă veți trezi al dracului de mahmur indiferent ce ați mânca la ora asta, domnule.

„Domnule?“

Se scărpină la sprânceană și se uită după domnul ăla despre care vorbea ea.

– Trebuie să o luați într-acolo, domnule.

Oh, el era domnul în discuție. Nu tu milord. Nu tu Lord Westfield. Descoperi că prefera anonimitatea celui simplu „domnule“.

Ochii ei scăpărară de neplăcere și flutură din mână. Robert clătină din cap și urmă direcția spre care arăta degetul ei, iar camera se clătină. Reuși doar să schițeze un salut tremurător cu capul.

Femeia se uită de sus la el. Robert se încruntă. Ca viitor duce de Somerset, era curtat de tinere lady, prezența lui era dorită de cele mai distinse gazde și totuși nimeni niciodată nu binevoise să se uite la el ca femeia asta cu ochii arzători, a cărei expresie batjocoritoare se insinuase până și prin beția lui cruntă. Oare-l pune în același rând cu acei dandy nechibzuți și neghiobi care își jucau averile la pariuri și se înecau în alcool în fiecare noapte?

– Să știți că nu beau exagerat, bolborosi el. Cumva, îl cam irita să fie văzut în aceeași lumină nefavorabilă.

Ea pufni.

– Chiar nu, se zbârli el.

– Nu contează, zise ea, cu o mișcare a părului ei bogat. Arată din nou în spatele ei. Mergeți pe hol, treceți de ceasul cu pendulă... Vorbele ei tot curseră și curseră. Nuanța răgușită și aproape muzicală a timbrului ei grav îl fură...

Pământul îi fugi din nou de sub el și căzu într-o grămadă rușinoasă la picioarele acelei creaturi iubitoare de sânge, fluturând un cuțit.

Ea înjură strașnic, cuvintele fiind suficient de vulgare ca să facă un paznic de la închisoarea Newgate să se înroșească.

Cât de reconfortant că, după toate cuvintele alea de complezență și zâmbetele false din jurul lui, răspunsul ei era așa de onest. Robert rânji.

Femeia își puse mâinile în șold.

– Vi se pare amuzant?

– Mm...

Privirea ei îi îngheță pe buze răspunsul aprobator. În orice caz, ar fi ales interesant sau distractiv și, da, presupunea că și amuzant. Având în vedere întorsătura de situație, găsea amuzant tot dialogul ăsta. Era de departe mult mai bine să o asculte pe străina asta cu gură spurcată și ochi arzători, decât să mai dea curs gândurilor care îl făcuseră să vină la club.

Ea îl împinse cu vârful piciorului și, cum el avea capul întors într-o parte, îi zări degetele gingașe. Ciudat, nu înțelesese cât de incitante pot fi etichetele de la picioare. Își fixă privirea obosită pe piciorul

ei drept și pe degetul mic ușor strâmb. Cât de *adorabilă*... acea mică imperfecțiune pe un picior altfel perfect.

Ochii îi deveniră grei pe fundalul vocii ei cântate ce-l ademini la somn.

Capitolul 4

A patra regulă

Nu te apropia niciodată de un om beat

Cu excepția fratelui ei, Ryker, a partenerilor lor și a Clarei, femeia care se ocupa de prostituate, nimeni nu intra în camerele principale de la etaj.

Multe, nu, aproape *toate* femeile ar fi izbucnit în lacrimi sau s-ar fi isterizat dacă ar fi dat peste un gentleman străin în casa lor, dar era nevoie de mult mai mult decât de un gentleman beat ca să trezești spaima în inima Helenei Banbury.

Stând în coridorul principal din apartamentul proprietarilor de la Iadul și Păcatul, cu un străin prea înalt și prea musculos, a patra regulă a lui Ryker îi răsuna în minte.

„Nu te apropia niciodată de un om beat.”

De câte ori nu o tocaseră la cap cu vorbele astea? Dacă fratele ei ar fi știut că fusese atât de nesăbuită să vadă ce era cu agitația aia, în loc să încuie ușa și să sune după un servitor, ar fi construit un bârlog și ar fi încuiat-o acolo, așa cum o amenința tot timpul când era mică.

Doar că Ryker chiar ar fi trebuit să corecteze regula și să adauge „Nu te apropia niciodată de un bărbat bine făcut și mai înalt decât tine.” Chiar o punea în încurcătură.

Gentlemanul pe care îl studiaseră mai devreme în sala de jocuri scotea un sforăit behăit. Nu întru totul beat și dizgrațios, parcă nici nu-și dădea seama cât era de impunător și de trist cum ședea singur la masă. Se aplecă peste el cu cuțitul și flutură lama prin fața chipului său de o frumusețe aspră. De ce... de ce... a ieșit din peisaj și a adormit! *Aici*. Cu vârful piciorului, Helena îl înghionti. Se încruntă văzând că eforturile ei ineficiente fură întâmpinate cu un alt sforăit intermitent. Ceva din neliniștea încordării ei de mai devreme în fața amenințării unui străin beat și imprevizibil se mai risipi. De-a lungul

anilor, își promisese să nu se uite la nobilii care vizitau clubul nici de la fereastra ei, nici de la etaj, atunci când îi era permis să meargă pe acolo în timpul zilei. Bărbații aceia erau niște diavoli înșelători cărora nu le stătea gândul decât la un singur lucru când venea vorba despre o femeie de condiția ei.

Multe dintre regulile pe care Ryker i le pusese pe umeri făceau referire la cum nu te poți baza pe ei și despre cât de depravați erau nobilii care credeau că femeile existau doar ca să le distragă atenția de la viețile lor așezate și decente. Să le evite atenția cu orice preț. Lecția pe care o învățase de pe urma inimii frânte a mamei ei fusese îndeajuns.

Sau nu chiar, dacă ținea cont de fascinația ei pentru acest străin. Era doar... Își mușcă obrazul.

Îi aruncă o privire agitată. Nu era nici un rău în a te uita pur și simplu la un lord semeț. Mai ales dacă acel lord semeț era complet inconștient de asta, adormit cum era. Mai făcu un pas ca să-l studieze.

Totuși, străinul acesta cu haina lui neagră impecabilă și cu lavaliere albă apretată avea o înfățișare hipnotică așa cum nu văzuse niciodată la un bărbat.

Sigur, expunerea ei la lume era limitată, dar o atracție inexplicabilă pune stăpânire pe ea. Poate era nimbul acelui păr lung, auriu și de modă veche sau maxilarul lui ferm și neînduplecat, îmblânzit puțin de gropa din mijlocul bărbiei.

Ținând cuțitul la îndemână pentru protecție, Helena se aplecă cu grijă spre podea și își continuă inspecția. Cu părul lui blond, șuvițele aurii și calitățile sculpturale ale trăsăturilor lui ascuțite, era mai frumos decât avea orice bărbat dreptul să fie.

Înghiți în sec și îi mai aruncă o privire pe furiș. Dacă ar fi fost dată în vileag, frații ei ar fi trimis-o la Bedlam pentru nebunia de fi rămas lângă un nobil beat. Numai că ea era fascinată, ținută de locul lui de perfecțiunea lui aurie și splendidă. Cu inima bătându-i nebunește, își întoarse atenția la străin și i se tăie respirația când el își deschise ochii și îi zâmbi.

Fluturi îi dansau exaltat în stomac. Unde era spaima aceea cuvinicioasă și precauția? Multă vreme se mândrise că era rațională și practică în toate situațiile.

Deoarece... având în vedere distanța de mai devreme dintre ei din acea cameră întunecată, nu îi observase culoarea ochilor. Un albastru

infini. Culoarea pe care și-o imaginase că o are vara cerul de la țară. Nu că ar fi fost vreodată dincolo de străzile întunecate și murdare ale Londrei. Sau că avea să fie, dacă tot veni vorba. Dar în mintea ei, își imagina că la țară era diferit... și că arăta... ca ochii străinului.

Chiar și beat, ochii lui erau inteligenți, aveau o anume intensitate de parcă ar fi putut să vadă orice dorință nebunească pe care ea și-o ascundea până și de ea însăși.

Ochi care știau că fusese obiectul inspecției ei atente. Un rânjete afurisit îi apărură pe buze, întrerupând-o din nebunia temporară care-i încetșase simțurile.

Simțind pe piele un val de căldură umilitoare, Helena sări în picioare.

— Trebuie să plecați! Arată cu degetul spre ceasul cu pendulă. Acum! Îndreptându-și umerii, rămase cu picioarele îndepărtate și cu mâinile în șolduri până când străinul se sculă și merse amestit în direcția opusă. Dispară după colț, iar ea se mai relaxă. De undeva de pe coridor, se făcu auzită o bufnitură zgomotoasă, urmată de niște înjurături ingenioase. După care se lăsă liniștea.

Scutură dezgustată din cap și porni spre camera ei. Chiar că erau niște zile triste dacă întâlnirea cu un străin era principalul eveniment al existenței ei monotone.

Ajunse în fața camerei și apăsă pe clanță.

Încă neliniștită, Helena începu să se plimbe de colo-colo. Ce îndrăzneală pe capul lui! Să intre în apartamentele private și să leșine mort de beat, nici mai mult, nici mai puțin. Bătu cu plăseaua cuțitului pe mână. Nemernicul ar fi meritat să își cheme unul dintre oamenii ei să-l azvârle afară.

„Și de ce nu ai făcut-o?”

Paznicii poziționați strategic se schimbau pe timpul zilei, însă cineva stătea acolo întotdeauna. Doar incursiunea ei de mai devreme în sala de jocuri, mesele aglomerate și îmbulzeala clienților ar fi făcut ca unul dintre paznici să plece.

Ryker l-ar fi zvântat în bătaie pe angajatul care își abandonase postul și apoi l-ar fi dat afară în stradă pe bărbatul nepăsător, pentru neglijența lui. Pentru că trăise doar în nesiguranță, frică și foame, nu ar mai fi riscat să treacă de pază încă o dată... chiar dacă el ar fi dat dovadă de o prostie sfruntată.

„Dar asta nu e singurul motiv”, o împunse o voce de undeva. Dacă era să fie sinceră, fie și cu ea însăși... motivele care o făcuseră să nu-l

cheme pe Ryker depășeau nobila cauză de a-l proteja pe un paznic să nu fie bătut și concediat.

Dacă suna alarma, oamenii fratelui ei i-ar fi spart străinului mai mult decât nasul, fie și numai pentru că mersese pe aceleași holuri pe care se aflau camerele Helenei – iar un nas așa de elegant, acvilin merita mai mult decât prăpădita aia de soartă.

Plină de o energie neobosită, se îndreptă spre scrinul plakat cu lemn de trandafir, burdușit cu registre. De când fratele ei îi angajase cei mai buni tutori și ea găsise pacea în statornicia acelor cifre, doar ele mai aveau sens. Puteau fi înțelese și explicate. Mai mult... o distrăgeau de la amintirile de coșmar ale traiului de pe stradă, aflată la mila unei bande nemiloase. Helena își azvârli cuțitul pe registrul îmbrăcat în piele, care conținea situația financiară a clubului pe anul precedent și își apăsă tâmpilele cu degetele. În situația asta, mintea îi era prea încălцитă ca să lucreze la numerele pe care Ryker le aștepta a doua zi de la ea.

Neliniștită, dădu la o parte marginea draperiei groase, de un albastru safir, și se uită în jos, spre străzile periculoase din St Giles. Chiar și de la distanța aceea, ajungea la ea hurea roților de trăsură și răcnetele aspre din stradă. Își odihni fruntea de geam și îi studie pe cei doi dandy care se împleticiră afară din club și se împrăștiară pe străzi, o pată de culoare țipătoare în noaptea întunecată. Ce mică era lumea ei. Invidia puterea pe care o aveau și care le era permisă și bărbaților, și gentlemanilor. În compania unui străin beat, toate dorințele ei adânci și de mult îngropate de a cunoaște lumea de dincolo de pereții aia răbufniră încă o dată. O, nu își dorea compania unui bețiv. Avusese destul de-a face cu bătăile și biciuielele acelor nemernici imprevizibili: bărbatul cu care se căsătorise mama ei după ce protectorul ei o alungase.

Dar chiar își dorea să rămână o contabilă și nimic altceva? Nu mai avea mult până să împlinească treizeci de ani și nu părăsise niciodată Londra și nu interacționase cu nimeni altcineva decât cu cei câțiva membri ai familiei ei extinse din Iadul și Păcatul. Era de mirare că se simțea mai confortabil în prezența numerelor, decât în cea a oamenilor?

Oftă în timp ce lăsa perdeaua să cadă la loc și inhăță registrul din vârful grămezii, precum și una dintre perechile de ochelari ce erau împrăștiate prin club. Îi studie, jucându-se cu ramele lor de sârmă. Fusesse așa de mulțumită să aibă grijă de hârtii, că nu se gândise prea

bine la cum voia să fie viitorul ei. Pentru că mișcările ei prin club și în afara lui erau din ce în ce mai limitate, începuseră să o irite aceste bariere. Chiar dacă succesul clubului i se datora în mare măsură, era în continuare... neputincioasă. Sub imperiul acestei lipse totale de control, începuse să aprecieze orice lucru după care tânjea: abilitatea de a merge oriunde voia, libertatea de a vorbi cu oricine poftea, precum și dreptul de a juca un rol public în conducerea clubului, nu să se ascundă în secretul bine păzit în care se afla.

Lăsând deoparte frustrarea crescândă, Helena își puse ochelarii, luă registrul și traversă camera. Nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru visare la Iadul și Păcatul, cu atât mai puțin când rapoartele ei nu erau încă gata.

Helena se sui în patul ei mare cu baldachin și, la lumina plâpândă a focului inimii ei, revăzu cheltuielile cu alcoolul din anul precedent. Firavul ticăit al ceasului din porțelan de lângă pat marca trecerea clipelor cu ritmul lui strident, sacadat, care se întindea dincolo de eforturile ei.

Deodată, privirea îi fugi de la pagina ei la ușă, căci chipul străinului i se mai plimba încă prin minte. Cine era acel pribeag din miezul nopții, cu ochii lui triști, care-și îngropa tristețea în băutură?

De-a lungul vieții, sub influența fratelui ei, fusese învățată să-i privească pe nobili ca pe niște nemernici lipsiți de emoție și nesimțitori. Mai învățase lecția asta și în copilărie, când cerșea un bănuț de la lorzi și doamne, și eforturile îi erau în van.

Totuși, emoțiile adânci pe care le întrezărise în privirea agonizantă a celui străin blond contrazicea adevărurile de care ținea de atâta vreme. Cu ce durere se confruntase el, de se îmbătase în așa hal, încât căzuse lat în sala aia de jocuri cu reputație proastă? O, da, fratele ei spunea că toți bărbații beau, dar când îl spionase în club, era o bogăție de emoții în ochii lui. O inteligență și o întristare care erau absente la majoritatea bărbaților pe care îi observase de la fereastra ei însingurată de la etaj.

Emoțiile respective fuseseră înecate în alcool, dar tot rămănea întrebarea despre cum ajunsese să se piardă în băutură. Gata, mormăi ea, și, abandonând orice speranță că avea să mai lucreze, închise registrul cu o bufnitură reconfortantă. Îl azvârli la capătul patului.

Era clar că viața ei era previzibilă dacă dădea voie ca o singură întâlnire cu un străin beat să-i acapareze gândurile. Își scoase ochelarii și îi aruncă pe caietul din piele.

Helena se cufundă în salteaua moale din pene... și se uită fără să clipească la tavan. Se încruntă și se foi în așternut. Prea multe nopți rămăsese trează, de teama coșmarurilor care o bântuiau când alunea în somn. Cu un oftat adânc, se întoarse pe o parte... și se uită la peretele opus. Neliniștea din această seară nu avea nimic de-a face cu demonii din trecutul ei.

Gândurile ei nocturne erau mai degrabă bântuite de rânjetul ciudat al unui bărbat bine făcut.

Buzele ferme găsiră locul sensibil de pe gâtul ei, unde bătea pulsul. Cu un geamăt nerușinat, Helena se lăsă pradă acelei dulci dezmierdări. Drept răspuns, străinul o atinse cu mâna lui mare pe spate, mai jos, tot mai jos. Apucă de tivul cămășii ei de noapte. Degetele lui dansară pe pielea ei, iar ea se arcui și lăsă să îi scape un țipăt. Buzele lui se mișcară peste locul care-i plăcea de pe gâtul ei, iar ea mormăi, însă el se mulțumi să-și îndrepte atenția spre vârful sânelui ei. Își ridică șoldurile de pe pat și imploră după mai mult. În inocența ei, nu știa ce era acel mai mult, dar știa că el îi va arăta.

Ceea ce și făcu.

Scoase un alt geamăt când el îi ridică și mai mult modesta cămașă de noapte. Îi cercetă cu palmele rotunjimile șoldurilor și îi trase fesele aproape de coapsele lui tari.

Căldura, așa cum picură ea pe o rază de soare, o inundă pe Helena dinăuntru. Senzația îi umplu fiece colț al trupului ei altădată rece...

Helena se ridică brusc în capul oaselor. Pieptul i se mișcă repede din cauza visului. Nu erau coșmarurile care se abăteau uneori asupra ei, ci mai degrabă un vis pe care o virgină de douăzeci și patru de ani nu era cazul să-l aibă. Ceasul scotea ticăitul lui strident și sacadat în liniștea dimprejur, iar Helena își înfundă obrajii înflăcărați în palme și se concentră să respire lent și egal. Oricum ai fi luat-o, era necuviincios și scandalos și totuși... Helena închise ochii și se strădui să alunge amintirea străinului fără chip care o vizitase. Trăsăturile lui de nerecunoscut se mișcară în ochii minții până când se întruchipară în vizitatorul îndrăzneț de la miezul nopții cu fața și trupul unui zeu grec sculptat în piatră, cu mult mai preferabil decât ororile care își făceau deseori loc în visele ei.

— Gata, șopti ea. Avea treabă. *Întotdeauna* avea treabă. Se uită spre o crăpătură mică în perdelele de brocart și i se tăie respirația. Prin aceea deschizătură îngustă pătrundeau raze de soare. Lumina zilei? Bineînțeles că nu. Se uită la ceas. Nouă și zece minute? Un geamăt ieși de pe buzele ei și își acoperi fața cu mâinile.

Obişnuită să se trezească înainte ca soarele să răsară, nu dormea niciodată mai mult. Lenea și tergiversarea erau păcate de neiertat în clubul Iadul și Păcatul, iar ea respecta standardele înalte pe care Ryker le cerea de la toți angajații. Muncise să-și clădească o poziție prin care să-și câștige respectul pentru ceea ce *făcea* pentru club, nu pentru că avea o anumită relație cu stăpânul.

Helena se prăbuși la loc, capul i se afundă din nou în perna moale și caldă încă și, cu ochii închiși, derulă neliniștită sarcinile zilei. Trebuia să se ocupe de registre. Încă mai avea de făcut rapoartele despre băuturile spirtoase pentru Ryker și, cum acestea erau în dezordine și ea trândăvise în pat, avea să întârzie. Nu întârzia *absolut* niciodată cu completarea unui...

Un sforăit puternic întrerupse tăcerea, și ea îngheță.

Tic-tac-tic-tac.

Helena își întoarse brusc capul spre dreapta, iar privirea ei ateriză pe același străin blond care i se strecurase în vise. Expiră scurt tot aerul din piept în vreme ce dădeau năvală ciudatele amintiri ale visului ei.

Fusese un vis. Poate fusese doar un vis.

Își mută imediat atenția spre tavan, concentrându-se pe cea mai mică crăpătură din tencuială, pe ticăitul ceasului sau pe orice altceva, în afară de spaima care i se învâртеjea în piept.

Își mută capul foarte ușor cât să arunce o privire într-o parte. O, la dracu'!

Nasul acvilin și lung și oasele mândre ale obrazilor îi confereau pribeagului de la miezul nopții o aură de putere și încredere chiar și în somn. Ei îi reveni respirația în sufluri rapide și panicate și imediat își închise ochii. Blestemând amarnic în gând, se chinui să se uite la străinul care era întins lângă ea. În patul ei. Gândurile ei repetitive și înspăimântate rulau unele după altele și încercă să le domolească pentru că ieșeau rapid de sub control. Cu buzele încă arse de la amintirea...

Își apăsă degetele peste gura umflată, reținându-și un geamăt. O sărutase. Helena se plesni peste față. Cum de uitase să încuie ușa?

Era cea mai simplă dintre toate regulile alea afurisite pe care le impusese Ryker. Presiunea creștea în spatele ochilor ei pe măsură ce încerca să dezgroape detaliile pe care și le mai amintea după ce reușise în sfârșit să adoarmă. Fusesse așa de distrasă de întâlnirea cu diavolul acela înalt și cu părul auriu, că nu își mai luase secunda trebuincioasă pentru a încuia ușa. Își masă tâmplele, încercând în van să se trezească din acel coșmar înfiorător. Degeaba. O luară valuri de amețeală și greață tot încercând să distingă ce fusese un vis de ceea ce era, de fapt, realitatea.

Și dacă o sărutase... Gândurile ei confuze derapară și se opriră, apoi reporniră într-un ritm și mai alert. O, Doamne! Corpul ei încă ardea la amintirea mângâierilor aceluia străin. Dacă își oferise din senin virginitatea aceluia lord cu părul auriu? Dacă făcuse dragoste cu el în somn, undeva între vis și fantezie? Helena își mușcă tare buza de jos. Din vreme ce își păzise virtutea când mai toți copiii și femeile de pe stradă erau devreme prăduiți de darul ăla, cum avea să știe cu siguranță dacă îl mai *avea*? Una dintre fetele angajate de Ryker își luase libertatea de a răspunde la întrebările pe care le avusesese odată Helena despre ce se întâmpla în camerele închiriate de puternicii nobili. Hotărâtă să fie în continuare liberă și la adăpost, Helena decisese să nu se căsătorească niciodată. Totuși, nu dăduse prea mare atenție acelei lecții de demult. Acum își dori să o fi făcut. Trecu repede în revistă discuția din ziua aceea. Fusesse vorba despre durere, disconfort și sângerare, chiar de la prima partidă. Își mișcă fundul, apoi își mișcă picioarele de probă. Nici o durere.

Ridică ușor cearșaful și se uită după vreo urmă de pată de sânge. În schimb... înghiți în sec când îi picară ochii pe pieptul lat și gol al partenerului ei de pat. Inele de păr auriu pe urzeala musculoasă. I se uscă gura și cotrobăi disperată după îndepărtatele sentimente de panică și furie.

Încă mai avea pantalonii pe el.

Recunoscătoare pentru firavele limite, Helena înălță o rugăciune.

Gentlemanul de lângă ea mai sforăi o dată asurzitor, iar ea tresări. El își petrecu mâna peste abdomenul ei, ținându-o pur și simplu. Simțea atingerea lui prin materialul subțire al cămășii de noapte.

Cuprinsă de o panică nebună, încercă să îi ridice brațul muscular de pe ea, dar ar fi putut la fel de bine să fie făcut din fier.

Dacă ar fi reușit să se îmbrace repede și să-și ia tălpășița, atunci nimeni nu ar fi știut că își petrecuse noaptea cu bărbatul acesta. Având în vedere obârșia și felul cum crescuse, nu avea să fie niciodată o doamnă respectabilă, dar avea și virtutea, care însemna ceva în lumea ei, în care fetele își sacrificau virginitatea pentru niște bănuți și o masă caldă. Își apăsă ochii cu mâinile. Sau cel puțin o avusese până noaptea trecută. Panica i se accentuă, sufocând-o.

Începând din nou să se zbată, Helena reuși să se desprindă de sub brațul lui. Eliberată de strânsoare, se opri. Cu respirația tăiată, îi mai aruncă o privire străinului.

Genele lui subțiri și blonde fluturară, astfel de gene nici un bărbat nu ar fi trebuit să aibă norocul să aibă. El își întoarse capul pe pernă, iar privirile li se întâlniră.

Pe buzele lui ferme, se iți un rânjet leneș.

— Hei, tu, spuse el, cu vocea lui răgușită, apoi sări ca ars.

Cu siguranță că avea o mahnireală cumplită. „Așa-i trebuie nemernicului!”

Și pentru că el avea un rânjet mare ca o pisică după ce prinde șoarecele din bucătărie, îi zise printre dinți „ticălosule”. Cum îndrăznește să arate așa de... așa de... mulțumit de sine?

Lui i se stinse rânjetul și clipi de câteva ori.

Helena ridică din sprâncene. Chiar credea că era fericită să-l găsească în patul ei? Ce aroganți pot fi nobilii ăștia! Deschise gura să-l facă cu ou și cu oțet.

— Ce cauți în camera mea? o întrebă el pe un ton aspru. Nu că m-aș plânge sau că nu aș fi recunoscător. Îi făcu cu ochiul.

Îi făcu cu ochiul. *Îi făcu cu ochiul?*

De parcă era vreo femeie ușoară din Covent Garden.

— Mi-ai *făcut cu ochiul?* șopti ea furioasă.

— Eu...

Nemaivând chef de nici un cuvânt isteț sau de vreun zâmbet din partea lui, își folosi întreaga putere să-l împingă de cealaltă parte a patului. Gâfâi tare, cu râsuflarea întretăiată de la efort, iar strădania îi fu răsplătită când el căzu cu un bufnet sonor.

El gemu și apoi nu mai spuse nimic.

Se ținu de marginea saltelei și se urni să se uite în jos la el. Fără să-l slăbească din priviri, își căută cuțitul pe lângă pat. Se calmă când prinse între degete lama liniștitoare a cuțitului de oțel.

– Dacă nu ți-ai fi dorit atenția mea, sigur nu ai fi intrat în cameră, răspunse el alene, pe un ton morocănos, baritonal și leneș care o învâluie cald.

– Camera ta? protestă ea. Cu o mișcare smucită, sări din pat și îi dădu una.

– Domnule, dumneavoastră ați intrat în *a mea*.

Ar fi trebuit să cheme paznicii seara trecută. Crezuse în mod prostesc că situația cu străinul rătăcitor se încheiase când îi arătase pe unde să o ia și că el dispăruse pe holul opus.

Atâtea greșeli. Prea multe.

Gentlemanul își duse mâna la față.

– Imposibil, mormăi el, iar acele modulații ale vocii lui ferme, urmare a descendenței lui, o înfurie și mai tare.

Într-o lume în care nu aveai nimic mai valoros decât cuvântul tău, bărbatul ăla îi puneă onoarea la îndoială?

– Nu sunt mincinoasă, se stropși ea și-i mai trase una, de data asta în partea inferioară a abdomenului său bine clădit. Cine ar fi crezut că nobilii erau atât de frumos sculptați în zona aceea?

Ochii lui scăpărară de furie și gemu.

– Dacă ai fi înțeleaptă, madam, te-ai abține să mă mai lovești.

Helena i se adresă printre dinți:

– Am avut de-a face la viața mea cu ființe încă și mai amenințătoare, „ce-i drept, neînarmate“, adăugă în gând, decât un filfizon molău și pompos.

El își strânse buzele.

– Trebuie să admit că nu am mai dat peste o asemenea reacție după ce am petrecut noaptea cu o femeie în pa...

Helena îi trase un picior în șold.

– Ce neobrăzat poți să fii, îi șopti ea furioasă. De parcă ar fi împărțit patul vreodată cu un bătăran atât de nesuferit și insuportabil. Îl studie preț de o clipă: înalt, elegant, grațios, rafinat. Toate lucrurile de care nu avusese parte. Și pe care nu și le dorea.

El rămăsese așezat, cu genunchii îndoiti, păcătos de frumos chiar și așa culcat.

Ea înghiți cu greutate. „A cizeci și șaptea regulă... nu tânji după nobili nesuferiți și aroganți.“ Își retrase piciorul. Cu o mișcare rapidă, el o prinse de gleznă și trase cu putere.

Helena icni și se dezechilibra. Își întinse brațele, se redresă și își înfipse tare călcâiul în căușul palmei lui, satisfăcută de șuieratul de durere pe care el îl scăpă printre buze.

– Fir-ar al naibii, urlă el.

O mai trase încă o dată de gleznă.

Ea se prăbuși peste el. Își scăpă cuțitul peste umărul lui și căzu inutil pe mochetă. Întinsă peste pieptul lui gol, se uită exasperată la arma ei. Dezarmată de un lord excentric. Ce-ar fi spus frații ei?

Helena încremeni când bărbatul își așază lejer mâna pe mijlocul ei, zăbovind o clipă, apoi continuă să o atingă mai sus de parcă o cerceta, o explora. O răsturnă pe mochetă și veni deasupra ei. Se propti în cot și îi blocă eficient mișcările.

Prinsă în brațele lui puternice, înghiți cu greutate. Nu era vorba că lorzii erau niște umflați, niște dolofani? Acest gentleman era atât de musculos că se putea lua la întrecere cu o statuie de piatră pe care o văzuse odată la British Museum, unde insistase să o ducă Ryker de ziua ei. Atunci, ceilalți vizitatori le aruncaseră priviri dezaprobatore și zâmbete condescendente. Fusesse ultima oară când își mai dorise să intre în lumea strălucitoare a înaltei societăți.

– Mă cheamă Robert.

Ea strânse din dinți.

– Nu-mi pasă dacă ești duce sau prinț, sau regele Angliei.

Umbra unui zâmbet trecu peste buzele lui, îi cuprinse obrazul cu palma, înăbușind înjurăturile necruțătoare pe care ea era pe cale să le abată asupra lui. I se tăie respirația de la ușoara lui mângâiere. În viața ei nu pusese un bărbat mâna pe ea altfel decât violent. Când era fetiță, dar și acum că era o femeie în toată firea, fratele ei ar fi schilodit sau chiar ar fi omorât pe oricine care ar fi îndrăznit să o atingă așa cum făcea acum bărbatul ăsta. Pentru o clipă amețitoare, la limită cu nebunia, închise ochii și acceptă blânda mângâiere a străinului.

– După întâlnirea noastră din hol, nu-mi mai amintesc nimic de aseară, zise el încet. Îi mângâie buza de jos cu buricul degetului, iar gura ei tremură.

Era vreun regret în mărturisirea lui?

Își mușcă obrazul să nu spună ceva.

– Cum te cheamă? insistă el.

Ea se uită lung spre ușă și o șuviță șatenă-roșiatică îi căzu peste ochi. Suflă spre ea. Când deveni clar că el nu avea nici o intenție să-și slăbească strânsoarea puternică, capitulă.

— Helena.

— Helena, repetă el, de parcă îl testa. Își reinnoi încăpățânata înclăștare. Ți se potrivește.

Poate că nobilii erau vrăjitori până la urmă. Pentru că, în locul rezervei cuviincioase, trupul lui tare lipit de al ei îi stârni Helenei o căldură rușinoasă și lascivă.

— De ce? spuse ea cu o voce șoptită.

Robert îi luă șuvița și i-o adulmecă.

— Capricioasă, stranie, curajoasă. Nu ai nimic obișnuit în tine, Helena.

Își îndoi degetele de la picioare. O fată fără tată, crescută pe stradă de o bandă violentă de bărbați ostili, ei bine, era *cât se poate* de obișnuită.

Asta doar îi stârni ura îndelungată și furia față de toți bărbații de teapa lui care nu erau în stare să vadă în preajmă oameni ca ea și ucise îmbrățișarea hipnotică în care o învăluia.

— Ce vorbe alese ai, improșcă ea, nu sunt așa de prostuță să mă las cucerită de lingușeala ta. În străfunduri, acolo unde sălășluia adevărul, recunosc minciuna. De parcă unui bărbat care a intrat pe nepusă masă în camera unei femei și s-a furișat în patul ei i-ar păsa câtuși de puțin. Începu iar să se zbată, sucindu-se și învărtindu-se sub el, ceea ce îl făcu pe lord Robert-fără-Nume să scoată un geamăt chinuit.

— Poți te rog să nu te mai miști? Ceva din vorbele lui conținea o rugă, de parcă îl durea ceva.

Și atunci, bărbăția lui o împunse în stomac, iar ea îngheță. Era virgină, dar nu pe-atât de nevinovată cât să nu înțeleagă semnificația acelei durtăți. Îi ardea corpul.

Cu degetul mare de la mână, străinul își continuă mișcările ușoare și tulburătoare care îi cuprinseseră ființa într-o neliniște ciudată. Continuă, pe o voce cu mult mai suavă decât se aștepta de la cineva ca el:

— Nu aș forța niciodată o femeie.

Nu, cu fața și corpul ăla cu care îl concura pe arhanghelul Gabriel, nici nu avea nevoie. Ea își strânse tare buzele.

– Și nici nu obișnuiesc să mă îmbăt criță... Obrajii i se înroșiră pe ici, pe colo, de parcă ar fi fost rușinat de întâmplările din seara trecută. Ceea ce era ridicol.

Nobiliii își iertau tot și erau niște ticăloși care nu-și vedeau decât de binele lor material mai presus de orice.

– Nu beau așa de mult pe cât am făcut-o, încheie el încet.

Ea își strânse buzele într-o tăcere neclintită, stoică. Toți gentlemanii exagerau, și el, la fel. Cum o dovedea dispariția stocului săptămânal de alcool.

– Trebuie să pleci, spuse ea încetișor, ca și cum rațiunea o readusese la realitate. Nu mai contau greșelile care îl aduseseră în camera ei și furia ei indignată. Acum tot ce conta era să scape de el înainte...

Se auziră pași pe coridor, apoi cineva ciocăni la ușă. Helenei i se opri inima și își îndreptă privirea spre intrarea în cameră.

– Te-ai trezit? o întrebă Clara prin ușa de lemn. Ryker vrea să vii în biroul lui, strigă ea. Mintea Helenei o luă razna. Nu era programat să se vadă cu Ryker. Ce-ar fi putut...?

Ticăitul ceasului răsuna în cameră. Fără să vrea, privirea i se îndreptă spre intrus. Trebuia să îl dea afară *acum* pe Robert!

Un alt ciocănit întrerupse liniștea.

– Helena? În tonul femeii se simțea îngrijorarea.

Ei bine, poate nu *chiar* acum.

– Cred că vrea un răs...

La șoapta lui dulce, Helena își legănă șovăielnic mâna liberă și i-o puse peste buze bărbatului.

– Aă... i-imediat, strigă ea, și îi comunică din priviri să păstreze tăcerea.

– Ai zis ceva?

– Nu! țipă ea.

Clara scutură clanța ușii.

– Toate bune? Să îl chem pe Ry...?

– Bine! Sunt bine! zise ea, pe o voce mai potolită. Spune-i că vin într-o clipă.

Auzind pașii femeii îndepărtându-se, Helena se uită la străinul care se strecurase în cearșafuri și își trecu degetele prin părul încălzit. O, Doamne! Dacă Clara îl trimitea pe Ryker acolo? Dacă descoperea un bărbat în camera ei, Ryker l-ar fi umplut de sânge, apoi judecata

Pariul unui crai

ei ar fi fost la nesfârșit contestată pentru că se culcase cu un nobil și apoi cine știe ce ar mai fi făcut. Își închise din nou ochii, înțepenită.

Tic-tac-tic-tac.

O, la naiba! Era rău.

Foarte rău, într-adevăr.

Capitolul 5

A cincea regulă

Fii întotdeauna pregătită să te aperi

Robert trebuia să o elibereze pe vulpița pătimașă. Era, până la urmă, lucrul demn pe care l-ar fi făcut un gentleman și nimeni din ținut nu ar fi îndrăznit să îl acuze pe Robert că nu ar fi un gentleman. Mă rog, o pușlama, fie... dar nu o jigodie care să profite de o femeie care nu îl dorea.

Când se așezase peste luptătoarea spartană pe-atunci-fără-nume, o făcuse doar cu gândul de a-i stăvili rapid atacul. Acum, că nu mai avea cuțitul în mâini și o ținea de picioare, alte detalii mult mai plăcute îi treceau prin minte. Sâni ei mici lipiți de pieptul lui gol, sfârcurile împungându-i pielea. Dorința se trezi în el, făcându-l să uite pe moment de logică și de amenințările ei de mai devreme.

Robert își aplecă fruntea spre a ei.

Ea îl săgetă cu privirea.

– Ce-ce f-faci? șopti ea, cu un tremur slab, aspru, din care i se ghicea dorința.

– Te sărut. Chiar dacă nu era atât de frumoasă cât să inspire sonete sau poezi, avea ceva captivant.

Ea scânci.

– Nu, clar n-o s-o faci. Dacă nu vrei să simți pe pielea ta furia lui Ryker. Doar că, în loc să se ferească, ea își închise ochii și își înălță capul ușor, să îi primească sărutul.

El zâmbi. Agera vulpiță era o ghicitoare ascunsă într-un puzzle.

– Prea bine, rosti el alene, iar Helena își deschise ochii. Cine e Ryker? Își puse mâinile pe mijloc ca să-i oprească mișcările ispititoare.

Ochii ei se rotunjiră.

– Ă... Domnul Black. Proprietarul clubului. Ah, infamul stăpân al Iadului, cunoscut doar ca Black. Nu ar permite nimănui să se plimbe prin camerele lui sau să mă atingă.

Deci era amanta lui Black. O mare dezamăgire urmă acelei dezvăluiri. Cu inteligența și pasiunea ei, sigur era o iubită înflăcărată. Faimosul și neînduplecatul stăpân l-ar fi făcut în mod clar fărâme pe cel care ar fi îndrăznit să-și pună buzele și mâinile pe ea.

— Deci se așteaptă la loialitate.

Helena își înălță puțin bărbia.

— *Impune loialitate prin acțiunile lui.*

Când văzu cât îi era de credincioasă, îl cuprinse o gelozie amestecată. Pentru că până atunci el nu avusese parte decât de trădare și de dezamăgire, acceptase de mult că intențiile nici unei femei nu erau onorabile, ci slujeau doar intereselor ei. Prin replica ei, femeia asta contrazicea ceea ce el de mult acceptase ca adevărat.

— Poate, îi șopti el la ureche, momind-o intenționat. Dar respirația ta întretăiată mă face să cred că mă dorești. Robert își trecu buzele peste ale ei într-un sărut scurt, îngăduindu-i să-l respingă. Dar ea se abandona în îmbrățișare și îi întoarse sărutul. Robert se retrase, iar ea clipi rapid.

Ea icni și-și legănă genunchiul.

— Nemernicule, scrâșni, pentru că el se mișcase și îi ratase lovitura la mustață. Vreau să pleci, iar dacă ai fi înțelept, nu te-ai mai întoarce. Erau cu siguranță cele mai sincere cuvinte rostite vreodată în clubul acesta.

Și totuși... Cu un suspin, se întoarse pe partea lui și, cu o mișcare lină, o trase spre el cu spatele. Obrăznicătura mișcă din fundul ei rotund și membrul i se întări. Cu un geamăt, își închise ochii și numără până la zece. Apoi se rugă să aibă răbdare, iar când nimic nu funcționa, o culcă din nou pe podea.

Își plimbă privirea pe fața ei.

— Vrei să te eliberez? șopti la colțul gurii ei.

Genele ei cafenii și lungi îi fluturară sălbatic și se aplecă spre el. Aprobă cât mai ușor din cap.

După trădarea lui Lucy, ajunsese să creadă că cea mai sigură și onestă legătură cu o femeie era plăcerea pe care o găsea în brațele ei. Robert se întoarse și o apucă strâns, astfel încât trupurile lor să nu piardă contactul.

— Ce f-faci? Întrebarea ei întretăiată îi puse pe jar simțurile.

Îi atinse cu degetul buza de jos. Chiar și beat mort cum era noaptea trecută, îl atrăsese spiritul ei. Chiar dacă nu era o frumusețe oricum ai fi luat-o, exista o autenticitate brută în femeia asta, ceea

ce o distingea de orice altă doamnă respectabilă sau de mai puțin respectabilele curtezane pe care le întâlnise.

– Te sărut din nou.

Își încordă toate puterile pentru a primi o altă flacără din ochii ei expresivi. În schimb, ea expiră cu un oftat, un suflu firav de aer pe pielea lui, și își dădu capul pe spate.

Cu dorința pulsând în el, Robert își aplecă încetișor gura închisă de a ei. Dacă s-ar fi retras, dacă l-ar fi respins cât de puțin, ar fi eliberat-o.

– Nu îmi amintesc cum am ajuns în patul tău, doar că am făcut-o. Singurul meu regret e că eram prea beat să îmi amintesc cum e să fiu în brațele tale.

Ea respiră un pic mai zgomotos.

Femeia din brațele lui avea să-i amintească la nesfârșit de riscurile băuturii. Cea mai mare tragedie era că nu-și mai amintea nimic din ce se petrecuse.

– Iar dacă acum te las să pleci, dacă te las să fugi fără să te sărut, o s-o regret pentru totdeauna.

Totuși, bănuia că, după ce îi simțise șoldurile ațățătoare, rotunji-mea fundului ei, doar un sărut nu avea să fie îndeajuns.

Cu vârful limbii, luă urma buzelor ei unite.

Răsufierea ei îi mângâia buzele.

– N-nu ar trebui, zise ea, protestând nu prea convingător.

Îi atinse cu buzele colțul gurii.

– Ar trebui, murmură el. Pot să te sărut?

În ochii ei licări surpriza, dar nu spuse nimic și, cu un geamăt, își puse buzele peste ale ei. Își lipi gura de a ei din nou și din nou. Mirosul seducător de lavandă și lămâie care îi mai rămăsese pe piele îi răscoli simțurile, cu mult mai îmbătător decât tot alcoolul pe care îl consumase cu o seară înainte și se cufundă în sărutări.

Gemând, ea își îndepărtă mâinile dintre ei și îl luă de gât. Încurajat, îi prinse șoldurile ferm în mâini și o propti de centrul coapselor sale.

Un scâncet grav și înăbușit îi scăpă printre buze, iar el se adăpă cu acel sunet. Robert îi găsi limba și o gustă, o cercetă și o făcu a lui.

Începu să-i ridice fusta, iar șoldurile ei se deschiseră ca o invitație.

Robert își înfipse genunchiul printre picioarele ei desfăcute și apăsă tare pe mijlocul ei fierbinte. Își legănă piciorul de al ei cu o mișcare lină, unduitoare.

— Te rog, mormăi ea, arcuindu-se spre el. Își făcu loc cu mâna între ei și îi mângâie smocul de bucle care îi păzea feminitatea.

Ea scoase un mic strigăt de dorință și el se hrăni din nou cu acel sunet amețitor. Își îndepărtă buzele de ale ei și continuă să o sărute pe bărbie, pe gât și mai jos, pe rotunjimile sânilor ei de culoarea untului, apoi îi cuprinse cu gura sfârcul, iar ea îi înșfăcă mâna și-l ținutui aproape. Dorința îl luă cu asalt și îi ridică repede cămașa de noapte.

— Helena, șopti el pe pielea ei.

Ochii ei se deschiseră cu un icnet. Pe față i se citea groaza și, dintr-o mișcare, își duse genunchiul rapid între picioarele lui.

Cu un șuier de durere, el se rostogoli și se cuprinse cu brațele.

Într-o explozie uluitoare de șoc și furie, Helena sări în picioare.

— Să nu îndrăznești niciodată... cum îndrăznești...

— Exprimarea, prințesă, scrâșni el, și, cu o mișcare agonizantă, se ridică amețit.

Ea își încheștă mâinile de corsajul cămășii ei de noapte, închizându-și și deschizându-și palmele.

— Cum îndrăznești?

Ochii i se rotunjiră. Căută prin apropiere și îi urmă și el privirea spre scânteierea metalică de pe podea. I se încordară mușchii și se aruncă spre cuțit înainte ca scorpia să îl înhațe și să își înfigă lama în inima lui. Sau mai rău...

Helena sări în spate.

— Dă-mi arma, domnule! Și dacă mai devreme nu ar fi fost cât pe ce să-l castreze, s-ar fi simțit ca ultimul ticălos din pricina panicii stridente din rugămintea ei.

Robert ținu cuțitul suficient de sus ca ea să nu-l ajungă. Dacă ea credea fie și pentru o secundă că intenționa să returneze pumnalul unei femei care suduia furioasă – o furie îndreptată asupra lui –, era mai nebună decât regele George. Prinse cuțitul între dinți.

— Știi ce? mușcă puțin lama pumnalului, nu cred că o s-o fac.

În timp ce își recuperează cămașa mototolită și și-o trase peste cap, camera se umplu de un șuvoi de înjurături creative. Oferindu-și plăcerea perversă de a ignora indignarea vădită a femeii, își băgă mâini-le în mânecile hainei sale.

— M-au auzit? îl întreabă ea, cu pieptul tresăltând.

Se așează pe marginea patului cu cearșafurile șifonate de la noaptea petrecută împreună și își vâri piciorul într-o cizmă.

— Ce parte? spuse el alene. Întrebarea despre paternitatea mea? Robert făcu o pauză înainte să ia cealaltă cizmă și ridică din sprânceană. Sau acuzația că aș fi tentat de activități senzuale cu o cutră?

Ea scrâșni așa de tare din dinți, că sunetul lor răsună dincolo de spațiul dintre ei doi.

— Am zis că-mi vreau cu...

— O să-ți primești înapoi cuțitul. Imediat ce o să plec. Aș fi nebun să cred că nu o să-ți înfigi afurisitul ăla de pumnal în burta mea.

Dacă privirea ar fi putut ucide, atunci el ar fi căzut secerat la piciorul patului ei ferfenițit ca o grămadă de cenușă.

— Nu ți l-aș înfige în *burtă*.

Așa cum bănuise. Se încruntă.

— Asta nu-mi inspiră încrederea să-ți returnez pumnalul, zise el, scoțând lama dintre dinți. Robert îl flutură, iar femeia urmări cu ochi furioși mișcările lui calculat nepăsătoare.

— Măcar fii sinceră, prințesă! Oricât ai fi de indignată, ți-am dat prilejul să-mi refuzi sărutul. Își băgă la loc cuțitul între dinți să-și tragă și cealaltă cizmă. Nu obișnuiesc să beau și să trag de femei neinteresate, zise Robert cu cuțitul în gură. Ridică o sprânceană. Și nici nu mi-am închipuit gemetele tale sau căldura dintre frumoasele tale coapse.

Ei i se aprinseră obrazii, ceea ce nu se întâmpla cu femeile experimentate care trăiau în bârlugul ăla păcătos.

— Să mă păzească Cerul de nu ți l-oi înfige în inimă când o să mi-l dai, nenorocitul!

Ei, de-abia înjurătura *aia* diabolică era ceva la care te puteai aștepta de la o femeie încercată și care trăia în bârlugul ăla păcătos.

Avea să-i dea înapoi în grijă cuțitul. Acum ar fi fost un imbecil și jumătate dacă i-l încredința. Trăgându-și în sfârșit cizma, Robert se ridică în picioare. Își scoase cuțitul dintre dinți și se îndreptă spre ușă.

Din gura ei arțăgoasă ieși un icnet care răsună în toată camera.

— Ce faci? strigă ea când el atinse cu degetele clanța ușii.

Robert zăbovi și îi aruncă o privire peste umăr.

— E ce se numește *a pleca*, doamnă. Deschise ușa, iar ea strigă încetișor:

— Domnule, cuțitul meu!

El închise ușa cu un clic ușor, final. Avea să aștepte o clipă până când se calma femeia și abia apoi avea să i-l returneze. Robert atinse clanta.

Pe ușa laminată, se auzi o bufnitură surdă și ar fi fi pariat pe hainele mototolite pe care le purta că scorpia aia aruncase cu o cizmă în ea.

Urmă o altă lovitură.

Vârî cuțitul în cizmă. Avea să-i dea înapoi pumnalul cu altă ocazie. Ceea ce însemna că urma să o mai vadă o dată pe domnișoara asta arțăgoasă. Robert rânji. Da, poate mai bine aștepta, până la urmă.

Pe hol se auzi zarva îndepărtată a unor voci de bărbați, și Robert o luă în direcția opusă. Grăbi pasul și ajunse la scări. Cu siguranță că oricât de afurisit de marchiz era el, și tot l-ar fi ofensat pe stăpânul despre care se tot vorbea pe la colțuri pentru că un client se strecurase în apartamentul lui personal. Vocile aspre și guturale deveneau mai clare, iar Robert se ascunse pe scara servitorilor. Se opri să i se obișnuiască ochii cu spațiul slab luminat. Nu se îndoia *nici o clipă* că nemilosul rege al jocurilor de noroc i-ar fi scos maștele oricui ar fi îndrăznit să se atingă de amanta lui.

Îi dădea târcoale ceva sumbru și supărător, ceva care semăna foarte tare cu *gelozia*. Râse zeflemitor. De ce îl irita că diavolița asta împelițată care îl amenințase că o să-l spintece era cu Black? Și totuși – asta se întâmpla. Ca moștenitor al ducatului, se obișnuise cu tot soiul de doamne care cereau să intre în patul lui: cele nefericite în căsnicie, femei cărora tocmai le murise soțul sau cărora le murise de ceva vreme. Și dintre toate nu fusese una la fel de înflăcărată ca Helena, atât de puțin intimidată de titlul sau de statutul lui – iar ea îi aparținea lui Black.

Coborî scările din lemn de esență tare, atent la pași. După o viață de slugărnicii și sclifoseli, răspunsul ei onest, completa nepăsare față de statutul sau moștenirea lui era... revigorantă. De când era în leagăn, tot ce văzuse cineva, era un viitor duce. Își purta rangul așa cum și-ar fi purtat cineva părul din cap sau un semn din naștere pe piele. Un mic rânjet îi apărui pe buze.

Ar fi pus pariu că, dacă femeia asta ar fi aflat că deținea unul dintre cele mai vechi titluri din regat, reacțiile și faptele ei ar fi rămas la fel.

Robert ajunse la capătul scărilor. Cu toată furia și pretențiile de indiferență, corpul ei dovedise contrariul, arzând de dorință. Se cutremură când își aminti întâlnirea: vârfurile bombate ale sânilor

ei obraznici, căldura care radia din miezul ei fierbinte. Da, o fi vrut ea să-l spintece, dar îl și voia... chiar dacă ascundea asta față de ea însăși.

Intră pe coridor și îngheță.

Din capătul opus, ditamai matahala de bărbat rămase locului, iar Robert își înghiți o ocară teribilă la adresa neglijenței lui. Cu o viteză remarcabilă pentru cât era de solid, tipul cu cicatrice puse jos găleata cu apă pe care o ținea în mână și se repezi spre el.

— Ce cați acilișa? lătră el.

Simulând nonșalanța, Robert își aranjă reverul.

— Cred că m-am rătăcit. Minciuna îi ieși cu ușurință. Poți, te rog, să mă conduci spre ieșire?

Bruta cu fața ciupită, aproape cheală, se uită neînfricat la el cu o suspiciune fățișă. Apoi tună:

— Vin' după mine, milord. Lu' Black nu-i place să vadă papițoi pe-acilișa.

Robert îl urmă pe bărbat, care îl tot cerceta din priviri în vreme ce străbăteau holul lung. Candelabrele cu lumânări aprinse aruncau umbre fantastice pe pereții vopsiți într-un roșu stacojiu.

— Pe-acilea, Excelență, mormăi tipul și arată cu capul spre ușă. Deschise ușa din esență tare de stejar și îl izbi lumina orbitoare a candelabrelor aprinse de la parterul tripoului. Bărbatul pe drept cuvânt suspicios își încrucișă brațele și așteptă ca Robert să intre în camera goală.

Își păstră privirea ațintită înainte. La orice pas, pielea de pe ceafă îl furnica.

Un bărbat masiv, înalt, gălăgios, dacă nu chiar elegant, și împoțonat îi tăie calea. Chiar dacă nu vorbiseră niciodată, îl recunosc pe Niall Marksman, unul dintre proprietari, care obișnuia să meargă pe la etajele clubului.

În ochii lui de un albastru-închis spre negru, se trezi suspiciunea.

— Poci să v-ajut, domnule? Accentul cockney contrasta cu aparența de gentleman pe care o sugerau hainele lui.

Nu vizita decât rareori și accidental nemiloasele suburbii ale Londrei. Aprecia îndeajuns de mult viața pe care o ducea ca să fie mulțumit de mulțimea de oameni obișnuiți și de plăcerile de la cluburile *White* și *Brooke*. Cu toate astea, nu era intimidat de bărbațiiăștia care conduceau un puternic imperiu de pariuri. Robert îi aruncă o privire rece bărbatului care îl scruta cu luare-aminte.

— Plec, zise el.

— Trăsura mata aşteaptă. Un muşchi zvâcni la colţul stâng al ochiului lui Marksman şi îşi încrucişă ameninţător mâinile peste pieptul masiv.

Robert îşi înclină capul şi continuă să meargă. Ajunse în faţa uşii clubului şi un servitor în livrea i-o deschise, iar Robert păşi în lumina dimineţii. Cercetă străzile tăcute. Vizitiul sări de pe locul lui de pe capră şi deschise uşa trăsurii. Robert se urcă.

— Pe Oxford Street, ceru Robert după ce se sui.

Fermecătoarea Helena fusese o bine-venită distragere de la situaţia lui actuală, dar, odată ce se îndepărtă de club, reveni la realitate. Urma să îl întâlnească pe contabilul tatălui său ca să ştie exact ce mai rămăsese din avere. Pe măsură ce trăsura zăngănea pe străzile Londrei, îndepărtându-l pe Robert de străzile murdare din St Giles, îşi alungă gândurile de la frumuseţea aprigă care, prin mânia abătută asupra lui, se dovedise mult mai sinceră decât orice femeie pe care o cunoscuse.

Capitolul 6

A șasea regulă

Să nu fii prins fără armă

Îi furase pumnalul.

Helena se grăbi să-și facă toaleta de dimineată și smuci cu peria prin buclele încurcate; cu fiecare mișcare repezită simțea o plăcere perfidă în acea distragere. Deși faptul că fusese prăduită nu era una dintre cele mai mari infracțiuni comise de Lord Robert-fără-Nume. Sfârcurile i se întăriră la amintirea mângâierilor lui. Mângâierile lui experte. Cu un geamăt, se mai perie o dată și se apucă să-și împletească părul. Nu era o găgăuță care să viseze la un bărbat care își luase libertatea... deși sărutul lui îi pusese sufletul pe jar.

Tot ce trebuia să facă era să verifice registrele și să îi caute pe toți clienții care se numeau Robert... Și după aceea?

Înhăță o rochie din dulap. „Să caut prin fiecare cameră a clienților?”, mormăi ea. Cu riscul de a fi prinsă, ceea ce ar fi iscat tot soiul de probleme... pentru club... și cu Ryker. Ceea ce îi amintea că fratele ei, care nu aștepta pe nimeni, ar fi trebuit să se vadă cu ea în urmă cu aproape o jumătate de oră. O cuprinse panica.

La ușa ei, se auzi alt ciocănit.

Luându-și pe ea rochia, Helena traversă camera și deschise ușa.

– Ce te reține? se stropși Clara.

– Ajutor, se tângui ea, ignorându-i în mod voit întrebarea.

Femeia se uită unde se închidea rochia.

Cu o precizie militarască, Clara o întoarse și se apucă să îi aranjeze rochia. Când era mică, Helena se chinuia să ascundă cicatricele ridate care îi brăzdau spatele până când Ryker văzuse semnele. În stilul lui concis și aspru, le numise medaliile ei pentru putere și curaj și îi ordonase să fie mândră de ele. De atunci, nu le mai văzuse ca pe niște urme ale furiei și ale urăteniei ei, ci ca pe o amintire

a pericolelor ce o pândeau pe o femeie singură, care nu avea altă calitate care o recomanda decât talentele în dormitor.

— Gata. Clara încheie ultimul nasture. Fratele tău *nu* este mulțumit, spuse ea, în vreme ce Helena își aduse cizmele.

Se așază pe marginea patului ca să le încalțe și să le lege șireturile. Coadă îi cădea pe umeri.

— Cred și eu.

Bărbatul alimentat de propria putere și succes urma să fie nemulțumit de rapoartele ei nefavorabile despre băuturile spirtoase și pentru că fusese făcut să aștepte.

Helena își luă în grabă ochelarii și și-i puse pe nas. Salutând diversiunea care-o împiedica să se mai gândească la nobilul cu părul auriu și la zâmbetul lui afurisit, o cuprinse o neliniște stranie pentru că avea să se confrunte cu fratele ei încăpățânat.

— Mulțumesc, Clara. Îi dădu un pupic pe obraz, își adună registrele și o luă cu pași mari spre ușă.

Clara i-o deschise rapid.

— Noroc!

Helena ieși pe hol. Da, chiar ar trebui să se concentreze asupra întrevederii, mai ales că urma să-l pună la curent pe Ryker în privința cheltuielilor. În timp ce călca apăsător pe coridorul pustiu, se căină că nu avea niște cizme cu toc gros și că fratele ei nu se sinchisise să pună mochetă pe podelele din lemn masiv.

Atunci ar fi simțit o oarecare satisfacție și nu acest mers delicat de fetișcană care fusese efectiv dezarmată, și încă de un gentleman, care apoi îi furase arma.

I-o furase.

Ce ar fi spus fratele ei și ceilalți despre această josnicie?

Ajunse la biroul lui Ryker mai mult moartă decât vie și, mutând povara pe celălalt braț, apăsă pe clanță și intră. Helena analiză repede cam cât era de supărat fratele ei.

Stand lângă bufet, Calum își turnă un coniac.

— L-a chemat Adair la parter, spuse el, căutându-i privirea.

Ea aprobă cu capul, își cără registrele până la piciorul biroului masiv din mahon plin cu hârtii și dosare din piele. Se așază.

— Unde ai fost?

Helena îngheță, apoi se relaxă pe scaunul tapițat. În general, mobilierul lui Ryker era masiv și de o austeritate sumbră. În afara unei singure reproduceri bizare după *Moartea și avarul* lui Bosch, care

atârna deasupra biroului lui, nici un alt obiect nu avea decât un rol funcțional. Ea bănuia de mult că era o metodă de a-i împiedica pe angajații și pe vizitatorii lui să se simtă prea confortabil în preajma lui. Cu o mișcare voit impertinentă, dădu drumul registrelor pe un colț al biroului lui Ryker, înhăță caietul de deasupra și îl deschise.

– Am dormit mai mult decât de obicei, zise ea sec. Având în vedere că țin cheltuielile de zece ani, sper că mi-e iertat.

Însă, în mod clar, de neiertat era faptul că suspina după sărutul unui nobil puternic care frecventa clubul lor. Căldura îi cuprinse obraji. Ce făcuse bărbatul acela de reușise să îi facă sângele să fiarbă de furie și trupul să ardă de dorință? Își înghiți un geamăt. Un nobil încrezut pe deasupra.

– De ce faci asta? insistă Calum.

Ea își menținu atenția la coloanele de numere care detaliau cheltuielile pe spirtoase din toamna trecută.

– E *treaba* mea să mă ocup de cheltuieli.

Se descurcase dintotdeauna de minune să-și concentreze toate eforturile și atenția pe nimic altceva decât finanțele clubului Iadul și Păcatul. Doar de curând constrângerile astea de dragul siguranței îi cam stârniseră neliniștea. Tânjea după mai mult.

Calum luă o gură din băutura lui și o studie peste buza paharului.

– Că te-ai înroșit, voiam să zic.

Tonul lui suspicios îi mai trimise un val de căldură pe gât. Ținu strâns în mâini marginile registrului. Încă mai avea pe buze sărutul lui Robert?

– De ce te-ai înroșit?

Înalt, sumbru, era o amenințare pentru toți, îi băga în sperieți, bărbații tremurau în prezența lui, așa observase ea din locul ei secret de deasupra sălii de joc și pe străzile Londrei.

Nu și pentru ea. Pentru ea, avea să fie întotdeauna băiețelul serios care o lăsa să se ghemuiască în poala lui când avea coșmaruri. Îi fusese greu să îi fie teamă de el chiar și atunci când ajunsese unul dintre cei mai notorii proprietari de tripouri din Londra.

– Nu știu. Pentru că sunt corectă? Pentru că sunt supărată? Probabil amândouă. Așa că își mută atenția din nou la registrele ei. Își înalță capul și ridică o sprânceană. Deși, dacă vrei o explicație științifică, mă tem că nu te pot ajuta.

El se încruntă.

Căutând să pară cât mai nonșalantă, bătu darabana pe registrul deschis.

— Nu dormi niciodată până târziu, spuse el fără menajamente.

Încetă să mai bată cu degetul. Insistența lui implica suspiciune. Fir-ar pielea ei albă să fie, învățase și ea să ocolească adevărul ca toți membrii clubului Iadul și Păcatul.

— Am fost mai obosită decât de obicei. Ceea ce nu era cu totul fals. Confruntarea cu un străin în mijlocul casei tale în plină noapte și sărutul aceluiași bărbat la trezire aveau darul ăsta.

Calum veni cu coniacul lui parțial băut la birou și se sprijini de el.

— Niall a zis că a auzit zgomote în camerele noastre azi-noapte. Continuă să o cerceteze din priviri.

Helena îngheță. Clubul avea ochi și urechi în fiecare cameră și pe fiecare hol. Își cântări cuvintele. Dacă aducea vorba despre nobilul cu părul auriu care ajunsese nu numai la etaj, ci și în patul ei, Calum, Ryker și ceilalți protectori ai ei l-ar fi găsit, l-ar fi prins și i-ar fi scos mațele.

— Asta-i o întrebare?

Calum se încruntă și mai tare.

— Helena?

„... Sau mi-am imaginat gemetele tale și căldura dintre frumoasele tale coapse...” O furnică pielea sub privirea concentrată a lui Calum și își controlează reacțiile.

— Nu am auzit nimic. Minciuna îi veni ușor pe buze. Prea ușor.

Se aplecă înainte, neliniștită.

— Diggory a fost văzut pe lângă club. Ryker bănuiește că s-ar fi strecurat înăuntru.

O, Doamne! Pe nepusă masă, toate amintirile ei despre vizitatorul ei arogant dispărură. *Diggory*. Urâtul nume al unui om încă și mai urât. Un monstru care stârnea teroarea și furia în egală măsură. Fără să vrea, privirea i se agăță de un boț de lumânare de pe marginea biroului fratelui ei. Pulsul îi bătea tare în urechi. „Te rog, te rog, oprește-te! Te rog...” Își închise ochii, iar țipetele ei din trecut îi răsunară în minte.

— M-ai auzit? Vocea îngrijorată a lui Calum o scoase din hău și reuși să iasă din spaima care aștepta întotdeauna după colț.

— Am zis că fratele tău crede că Diggory a intrat în *Iad*.

Ea reuși să aprobe cât de cât.

— Te-am auzit, spuse ea, disprețuindu-se pentru voce moale cu care răspunsese. După aproape douăzeci de ani, și numai să audă numele acestui bărbat o putea reduce la fetița bâlăbăită și rugătoare de pe vremuri.

— Nu a fost Dig... *el*, zise ea neutru.

El o iscodi ca pe clienții din sala de jocuri, iar Helena îngheță sub privirea lui scrutătoare.

— Nu înțelegi ce amenințare e. El spuse lucrurilor pe nume, iar buzele lui încruntate îi trădau nemulțumirea.

Nu puteau să o vadă mai mult decât ca pe o fetiță care încă se lupta cu coșmarurile trecutului. Totuși, *ei* erau cei care văzuseră demoni în întuneric. Povestea asta cu Diggory, amenințarea pe care o arunca el *acum*, atât de diferită față de cea de pe vremea când era mică, era ceva cu care se putea lupta ca o femeie în toată firea.

— Ba înțeleg amenințarea, Calum. Față de *club*, îl lămurii ea. Nu față de mine.

Calum o privi neîncrezător pentru un timp. Ea rămase nemișcată sub privirea lui iscoditoare.

— Chiar crezi așa ceva? o întrebă el în sfârșit. Purtarea lui suspicioasă se potrivea mai degrabă cu a unuia dintre polițiștii din Bow Street, decât cu a unui frate protector.

În vreme ce frații ei credeau că pe ticălosul ăla îl mâna un joc pervers de răzbunare și că intenționa să îi facă rău, Helena era îndeajuns de rațională încât să vadă că ea nu îl mai interesa pe Diggory.

— Sunt sigură că e responsabil de livrarea defectuoasă, zise ea pragmatic. Dar atâta tot. Nu știe că mă ocup de cheltuieli. Dacă ar fi știut, atunci ar fi încercat deja să o omoare. Altfel ce i-ar fi putut face?

Calum pufni:

— Dacă așa crezi, înseamnă că ești dusă.

Un clic slab al ușii puse capăt discuției despre Diggory și planurile lui. Se uitară amândoi spre capătul camerei.

Ryker ocupă tot cadrul ușii. La aproape un metru nouăzeci, numai mușchi și cu un nas strâmb de la prea multe bătăi pe străzile Londrei, avea un păr negru ca abanosul, care îi conferea un aer amenințător de care se temea toată lumea. În majoritatea timpului, nici Helena nu s-ar fi exclus din acel grup. Singurul frate cu care avea legături de sânge aruncă o privire dură și neiertătoare de la Calum la Helena.

Fără să șovăie sub ochii lui aprigi, Helena rămase nemișcată. În final, Ryker se opri cu privirea asupra ei.

— Ce se întâmplă? Tonul lui tăios și fatal dădu o notă gravă întrebării.

Helena închise registrul și sări în picioare:

— Ryker.

Calum își înalță bărbia.

— Sora ta a dormit mai mult.

Iar chestia asta?

Fratele ei închise ușa din spatele lui. Ochii săi de un albastru rece păreau să o ia la bani mărunți.

— De ce? Întrebă el, pe un ton aspru și gutural, tipic unuia care vorbea puțin și prețuia tăcerea.

Ea disprețui căldura ce îi năpădi obraji.

— Am fost mai obosită decât de obicei.

Ryker își încrucișă brațele pe pieptul lui mare și musculos.

— De ce? Era necruțător.

„Pentru că am tras de un bărbat la etajul unde sunt camerele noastre. Pentru că am sărutat cu disperare un nobil prea arătos.“ Un nobil al cărui nume nici nu se sinchisise să îl afle.

Helena se uită spre tavan.

— Pentru că am fost obosită. Pentru că...

— Ai avut coșmaruri? continuă el.

Ryker și echipa lui o tachinaseră că, dintre toți ai lor veniți de pe stradă, ea nu știa deloc să mintă. Cu toții își dăduseră silința să o instruiască în arta ambiguității; până la urmă, minciunile salvau deseori vieți.

— Da, minți ea.

Unele minciuni se spun mai repede decât altele.

El își roti umerii.

— Ești sigură?

Strălucirea din ochii lui dădea de înțeles că știa că îi ascundea ceva. Altfel, nu ți-ai clădi un imperiu cu mese de faraon și discuri de ruletă dacă nu ți-ai desăvârși calitatea de a-i citi perfect pe ceilalți. Să îi fi zis totul despre bărbatul pe nume Robert era genul de delict pe care Ryker nu l-ar fi iertat niciodată.

— Sunt sigură.

— Asta este, e sigură, îi zise el lui Calum. Și așa, povestea era încheiată.

Frustrarea o cuprinse din nou. Chiar dacă aprecia sprijinul și protecția pe care ei i-o asiguraseră de-a lungul anilor, acum era femeie, însă continua să fie tratată cu aceeași atitudine exagerat de protecătoare care i s-ar fi potrivit mai degrabă unui copil mic.

– Parcă am fost chemată să vorbim despre cheltuielile cu alcoolul, spuse ea, mândră de tonul ei egal. Sau sunt aici ca să dau socoteală despre obiceiurile mele de somn? Lăsând deoparte registrul, începu să bată agitată dintr-un picior.

Ryker nu răspunse. În schimb, o fixă cu privirea lui impenetrabilă care vedea tot și le știa pe toate. După care o luă spre biroul lui cu lejeritatea unui om care conduce lumea. Ea se încordă la apropierea lui, dar el trecu mai departe.

– Dacă tot ai chef de răspunsuri, o să te întreb și despre stocul aproape lichidat de coniac, zise el pe un ton rece și fără emoție în timp ce se așeza în scaunul înalt de piele din spatele biroului său.

La brusca schimbare a subiectului, Helena clipi și se strădui să se adune.

O ținui cu privirea și ea se puse în mișcare.

– Am vorbit cu tine acum o lună despre cheltuielile în creștere la alcool. Ea se așează pe scaunul din fața lui. Acum un an pe vremea asta, numărul clienților și prezența lor scăzuse cu șapte la sută. Helena deschise registrul ca el să-l studieze.

Nu-și clinti cătuși de puțin privirea de la ea. Ea arătă cu degetul spre o coloană.

– Și totuși, ai scăzut bugetul pentru alcool doar cu cinci la sută. Helena scutură din cap. Oricât de pricepută aș fi la numere, nu pot să lucrez cu cifrele astea.

– Să știi că nu îmi plac scuzele – tolerez scuze. Hai că o nimerise. Pentru nimic.

– Nu este o scuză, spuse ea la fel de pragmatic. Îi alunecară ochelarii și îi potrivi la loc. Este o informație. Iar timpul dovedise că toată viața lui Ryker Black se învârtea în jurul unor informații. Că ți-ai pus tu în gând să concurezi cu Grota Diavolului... Privirea fratelui ei se întunecă, dar în afară de asta nu se citi nimic în ea la aluzia legată de clubul lui Diggory. Continuă, ignorând privirea alertată pe care Calum i-o aruncă. Ești hotărât să oferi cea mai bună calitate...

– Ai vrea să îmi compromit reputația pe care mi-am câștigat-o? De-abia dacă auzi ce îi șoptise el pe o voce joasă.

Ryker se mândrea mult cu imperiul pe care îl clădise. Și avea de ce. Nimeni, nici măcar ea, singura lui soră, nu știa cum își adunase această avere. Dar, în ciuda succesului său, celor din preajma lui le era limpede că încă mai avea coșmaruri când venea vorba despre perioada de început a afacerilor sale. Ea își dădu cosița peste umăr.

— Îți zic doar să fii înțelept în privința distribuitorilor pe care îi folosești, rosti cu o franchețe pe care o învățase de la el. Livrarea primită la club ne-a făcut să avem pierderi în medie de patru până la șase sticle care s-au spart în fiecare lună și de fiecare dată. Detaliul era ciudat de suspect în sine. Era de o precizie matematică. Fusesse imediat ignorat de Ryker și de ceilalți.

Din păcate, din pricina coșmarurilor cu care se confrunta, ei îi puneau la îndoială în mod greșit suspiciunea întemeiată, în materie de afaceri.

Ryker nu scăpă ocazia să își continue șirul de întrebări:

— De câte lăzi mai avem nevoie în stoc pe lună?

— Zece lăzi de coniac, șapte lăzi de whisky și șase de sherry, spuse ea fără ezitare. Oricât o luau ei peste picior, o fi știind Helena puține despre oameni, dar își cunoștea cifrele bine.

— Și cu ce procent a scăzut prezența luna trecută? întrebă el.

Helena se prinse de brațele scaunului, chinuită de vinovăție. Își adună registrele și le organizează grijuliu într-un teanc.

— Nu am terminat calculele. De când era contabilă, nu se întâmplase niciodată să nu își finalizeze o sarcină la timp.

Fratele ei își strânse gura, iar acel mic indiciu de nemulțumire era mai grăitor decât dacă l-ar fi exprimat în cuvinte. Ea își strânse degetele înăuntrul cizmelor ei de lucru. Ce-ar fi zis dacă ar fi aflat că fusese ocupată cu unul dintre clienții lui aroganți?

— O să fie gata până la sfârșitul zilei, promise ea.

Ryker se uită pe lângă ea, iar Helena îi urmări privirea aruncată lui Calum, care stătea lângă umărul ei.

— Dă comanda!

Celălalt aprobă.

Helena își încrucișă mâinile și le puse în poală.

— Aș dori să mă ocup de negocieri.

Două perechi de ochi se întoarseră spre ea.

Ryker se lăsă pe spate în scaun și își împleti degetele în fața lui.

— Poftim?

Șuieratul aspru și lipsit de emoție i-ar fi speriat pe cei mai mulți.

Ea își înălță puțin bărbia. Nu fusese niciodată una dintre acele femei care se dădeau în vânt după haine simandicoase și alte flecuș-tețe. Tot timpul considerase inutile acele zorzoane. Fâșiile de satin moale nu te prea protejau de asprimea friguroasei ierni londoneze. Ceea ce îi plăcea ei erau numerele și negocierile.

– Vreau să vorbesc cu distribuitorul nostru de alcool.

Judecând după privirile pe care cei doi i le aruncară, ziceai că le ordonase să îl asasineze pe rege și s-o numească pe Helena regină. Nu ceruse așa de mult. În mare, pentru că nu avea nevoie de prea mult. Pentru că ea se ocupa de bani, iar frații ei munceau din greu, clubul mergea strună.

Cererea depășea totuși un scop practic... era vorba despre a ieși dincolo de zidurile acelea și de a avea ceva de spus despre cuțitul pe care îl deținea pentru protecție.

Calum luă o gură din paharul cu coniac și continuă să o studieze cu o expresie greu de ghicit. Fu primul care rupse tăcerea.

– Niall se ocupă de discuții.

Ignorând hotărârea rațională a acestuia, ea se uită spre Ryker.

– Da, dar nu e eficient.

Cei doi mai schimbă o privire. Calum fluieră printre dinți și se dădu în spate, să îi facă loc lui Ryker. Așa cum nu o lăsau să iasă afa-ră, tot așa nu aveau să îi cedeze nici această responsabilitate.

– Am nevoie de o nouă armă, continuă ea. Și mă gândeam că, atunci când voi merge la piață, aș putea...

– Ai deja o armă, rosti Ryker încruntându-se.

Nu era de mirare că pe el îl interesa mai mult obiectul ăla decât cererea ei.

– Am arma aia de mai bine de douăzeci de ani. Și în câteva secun-de i-o furase un lord cu nasul pe sus. Îi veni pe limbă gustul amar al disprețului de sine.

Se uită la ea cu privirea lui întunecată, neezitantă, iar ea se abținu să nu se foiască. Nimeni nu ar trebui să aibă puterea de a dezarma pe cineva doar cu o otheadă.

– Prea bine. Vorbește cu Adair.

Pentru că Ryker era prea ocupat să se ocupe de asemenea treburi lumești cum era o „altă” armă pentru Helena, iar ea, după capul lor, nu era în stare să aibă grijă de ea dacă situația o cerea.

– Cât despre distribuitorul de alcool, începu ea, aducând tacticos discuția în punctul de pornire.

– Nu, zise Ryker pe un ton definitiv.

– Dar...

El o ținut cu o privire care îi amuți protestul pe buze. Helena se ridică în picioare cu mișcări țepene, își luă caietele și cum necum fu expediată. Din nou. Ciudat cum ea, care era singura responsabilă de finanțele clubului, trebuia cumva să fie tratată ca un copil care nu știa de capul lui. Era o rânduială mai bună decât a altor femei. Dar ea nu voia „o rânduială mai bună”. Voia să aibă controlul pe care îl merita. O luă spre ușă.

Se încruntă din pricina faptului că fusese expediată atât de rapid. Așa era Ryker. Nu se îndoia de iubirea lui. Nu se îndoia nici de faptul că el și-ar fi riscat viața pentru ea, dacă ar fi fost cazul. Dar nici nu era genul de frate afectuos și cald care să te liniștească.

Poate că viața de hoț de buzunare și în plus alte secrete întunecate pe care le ascundea îi înghețaseră inima.

Helena mărșălui spre ușă.

– Ah, Helena?

Ea se opri cu mâna pe clanță.

– Niall a dat peste un client care pleca din club în zori.

„Fir-ar al dracu’!” Nenorocitului de Niall, a cărui treabă era să supravegheze sala de jocuri, nu-i scăpa nimic din vedere. „Zi-i lui Ryker.” Dacă îi povestea ce se petrecuse și cum se descurcase, atunci chestiunea s-ar fi tranșat între ei și lor ar fi putut să nu le placă felul în care se descurcase, dar măcar ar fi fost versiunea ei și nu ar mai fi avut nici un secret. Doar că de pe buze nu i se dezlipea nici un cuvânt. De unde venea dorința de a-l proteja pe străinul ăsta?

– M-ai auzit? Ryker, care nu repeta nimic niciodată, mai puse întrebarea încă o dată.

Dacă afla ce se întâmplase cu o seară înainte și... pielea i se înfierbântă... de dimineață, i-ar fi tăiat mâinile omului. Ridică din sprânceană.

– Este o întrebare?

El își încrucișă brațele.

– Știi ceva despre asta? Întrebă el pe șleau.

Nu puteai să scapi de întrebările lui Ryker. Clătină din cap.

– Nu. Nimic. Își umezi buzele. De ce te aștepți ca eu să știu...? Băiguieile ei agitate fură curmate de discreta îngustare a privirii lui. Nu. Își înalță bărbia cutezătoare. Nu știu nimic despre nici un gentleman în apartamentele personale.

Ryker nu spuse nimic o vreme îndelungată și continuă să o fixeze cu privirea lui necruțătoare și mândră cu care își câștigase reputația de unul dintre cei mai nemiloși bărbați din St Giles.

— Asta-i tot? îl întreabă, întrerupându-i interogatoriul.

— Helena?

Ea înțepeni.

— Nu am pomenit nimic despre vreun gentleman în apartamentele personale.

I se strânse stomacul și își blestemă limbarița.

— Aveam niște reguli.

Aveam niște reguli?

Chiar dacă nu stăpânea bine cuvintele, prinsese acea nuanță. Frica îi încetșoșă gândirea coerentă.

— Ceri mai mult control în conducerea clubului și totuși... Își arcui o singură sprânceană șatenă. Mi s-a raportat că unul dintre oaspeți a fost la tine în cameră.

Lumea i se năruí cu un scrâșnet brusc. „Știe.“ O cuprinse panica. Bineînțeles că știa. Știa totul. Nu o chemase pentru că avea vreo treabă cu calculele ei. Întrebările lui de mai devreme referitoare la registre nu fuseseră altceva decât un test isteț pentru a-i verifica loialitatea și cuvântul. Ce ușor căzuse în capcana lui!

— A fost o greșeală.

El își strânse gura.

— Da, a fost.

Se lăsă tăcerea, iar ea făcu un pas înainte și unul înapoi. Nu avea să spună doar atât, nu? Sigur mai era ceva în plus față de acel „da, a fost“. Helena își strânse la piept registrele.

— Mai ai nevoie de ceva? Cum de era vocea ei așa de calmă?

— Asta e tot.

Helena încuviință. Poate că era mai lașă decât își închipuise. Abandonând lupta de mai devreme, deschise rapid ușa și o luă la goană de sub privirile atotcunoscătoare ale lui Ryker și Calum. Goni pe hol, cu respirația accelerată de la efort. Oprindu-se în fața biroului ei, deschise ușa. Imediat ce ajunsese în siguranță înăuntru, închise ușa și scoase un potop de înjurături.

Avusese prea puține motive ca să ascundă ceea ce se întâmplase cu o seară înainte între ea și gentlemanul fără nume. Și atunci de ce nu spusese adevărul?

Helena se lovi încet cu ceafa de ușă. Cum putuse să fie așa de prostuță să își lase ușa descuiată? Iată că acum frații ei îi puneau la îndoială judecata și abilitatea de a-și purta singură de grijă. Inevitabil, aflaseră de gentlemanul care răzbătuse până la camerele lor personale.

Sprijinită de ușă, găsi susținere în lemnul de stejar. Chit că Ryker își exprimase fățiș dezaprobarea, ei tot îi lipsea ceva în mod clar. Pentru că în clipa aceea nu se gândea la inevitabilele efecte ale minciunii sale, și fuseseră două, nu una... ci la acel străin blond și perfect. I se accelera respirația.

La naiba cu dezaprobarea fratelui său, nu avea de gând să dea pe nimic noaptea cu pricina, și nici sărutul lui Robert.

Capitolul 7

A șaptea regulă

Clubul și cei care locuiesc în el o să aibă prioritate. Întotdeauna

În următoarea dimineață, voind să își facă o impresie asupra activității săptămânale de la parter, Helena își abandonează contabilitatea și se duse în camera de observație din care se vedea sala de jocuri.

Și nu, observarea Iadului nu avea nimic de-a face cu gentlemanul cu părul auriu care îi făcuse sângele să fiarbă și îi înfiorase pielea. Chiar nimic!

„Mincinoaso!”

Lăsând la o parte gândurile despre lordul-Robert-fără-nume, Helena își continuă explorarea sălii de jocuri.

Mesele de ruletă erau pline.

Cele de faraon, nu.

Zece mese parțial goale în total, mai puțin cu trei față de săptămâna ce trecuse.

Înghetă. Uitând de detaliile lumești și de vizitatorul ei nocturn, mai făcu un pas spre fereastra de sticlă și se uită în jos. Poate avea nevoie de ochelari și pentru altceva decât pentru lecturile și calculele ei, pentru că tare arăta ca și cum... părea că Ryker vorbea cu cineva.

Nu... cu un gentleman. Se frecă rapid la ochi. Nu are cum. Dar priveliștea era aceeași.

Ryker nu vorbea cu nimeni. Niall, Calum și Adair o făceau adesea. Dar Ryker niciodată. De obicei se plimba ca o fantomă pe la etajele clubului, evitând privirile și evaluându-și imperiul, cam asta era tot. Își strânse cu degetele fusta. „Dacă mă înlocuiește din cauza neghobiei mele...?”

Helena auzi cum se deschide și apoi se închide ușa.

– Helena, spuse Calum foarte surprins, ce faci aici?

– Evaluez mesele, explică ea vag.

O persoană solitară ca Ryker care să fie însoțit de cineva, de un străin, era un motiv să te faci să te oprești, într-adevăr. Era cu atât mai ciudat că Ryker, de obicei rece și rezervat, vorbea acum cu un gentleman trupez și zâmbitor care gesticula în timp ce vorbea.

Helena se aplecă și se strădui să observe mai bine. Respirația ei aburi geamul, dar ea șterse repede, lăsând o amprentă de forma mâinii. Discuția dintre cei doi bărbați nu era treaba ei. Mai ales cu rapoartele alea încă incomplete pentru Ryker. Bărbatul cu favoriți și chelie în creștet avea un aer vag familiar. Chiar atunci, acesta îl bătă pe Ryker pe spate.

Ea se încruntă.

„Îl bătuse pe spate?“... Chiar și de la distanța aceea, Helena observă cum corpul lui Ryker tresări la atingere.

— La ce te uiți așa de atentă?

Surprinsă asupra faptului, se întoarse.

— La mese, se prefăcu ea.

Calum dădu absent din cap.

— Te căuta Ryker mai devreme, mormăi el.

O căuta? Ryker tocmai conversa cu un client în sala de jocuri. O cuprinse un presentiment și rămase ținută de loc.

Singurii oameni pe care îi căuta Ryker erau bărbații și femeile pe care intenționa să îi concedieze. Altfel, îl vedea pe Ryker numai când își făcea el loc în program pentru tine... iar acea regulă se aplica pentru toată familia.

Se purta irațional. Ryker nu ar fi dat-o afară. Nu doar pentru că era sora lui, ci pentru că avea nevoie de ea. Succesul clubului se datoră în mare parte priceperii ei la calcule. „Dar ai fost prinsă cu mâța-n sac... O minciună care ar fi pus pe oricine din familie în încurcătură...“ Și acum mai era și gentlemanul ăsta cu care se plimba Ryker.

— Mă caută? reuși ea să îngăime.

— Nu erai în birou. Era aici. Știi că fratele tău nu îmi zice chiar totul, adăugă Calum, fără să se uite la ea.

Bulgărele de zăpadă creștea. „De ce nu se uită la mine?“

— Sigur îți zice mai multe decât mie. Amărăciunea fu mai puternică decât încercarea de-a glumi.

Calum se apropie de locul de la fereastra unde stătea și se opri lângă ea. Ochii îi scânteiară trist când o privi, iar ea se neliniști și mai mult.

– Fratele tău te iubește, spuse el pe neașteptate, pe un ton moale pe care îl mai auzea de la el doar după ce se trezea din coșmaruri. În tot ce a făcut, a ținut cont de tine. Făcu o pauză. De noi toți.

Vorbele lui sunau straniu, ca și cum își lua rămas-bun. Își îndepărtă gândul prostesc. Nu ar goni-o... „Dar ar face-o dacă ar găsi un motiv mai important pentru care nu ar trebui să fii aici...” Și cu siguranță îi dăduse motive. Alt angajat ar fi fost concediat și azvârlit afară fără prea multe vorbe pentru mărșăviile din urmă cu o zi.

– Da, mă rog, acum lucrez.

Dacă nu era chemată în mod expres, era îndeajuns de înțeleaptă să nu meargă să-l întâlnească pe fratele ei. Pentru că era un bărbat pe care nu îl interesa decât imperiul lui de jocuri, avea măcar să îi respecte devotamentul pentru treburile proprii. Helena se mai uită o dată peste umăr să-și vadă fratele. Ryker și nobilul gras și jovial dispăruseră. Sătulă de cuvintele și privirile criptice ale lui Calum, tuși discret.

– Scuză-mă! Trebuie să mă ocup de situația alcoolului.

Calum îi aruncă o privire galeșă, și un regret licări în ochii lui. Se dădu deoparte din calea ei.

Helena își strânse tare pumnii și trecu pe lângă el.

De îndată ce ieși din camera de observație, respiră adânc și o porni spre birou. Chiar dacă Ryker se aștepta ca ea să fie foarte agitată, căci nesiguranța ei față de un bărbat așternea acest drum, nu avea să tremure și să-i fie frică. Nu era ca și cum ar fi chemat-o anume. Dacă ar fi depus toate eforturile să o cheme în birou, atunci s-ar fi speriat teribil.

Ajunse la capătul holului și auzi un tropăit grăbit de cizme.

– E în biroul meu? Vocea gravă a lui Ryker răsună în liniștea din jur.

– ... Tocmai l-am condus acolo. A întrebat când poate să vadă...

Pierdu replica lui Niall la întrebarea răspicată a lui Ryker.

– Nu trebuie să faci asta. Șoapta lui Niall se auzi în hol. Helena nu a fost...

Cu inima bătându-i dureros, Helena se tupilă într-o debara și închise ușa. „Helena nu a fost ce...?” țipă în sinea ei. Crăpă puțin ușa grea și se strădui să audă câte ceva.

– ... Nu există altă opțiune. Afirmația aspră a lui Ryker era fermă.

Nu era altă opțiune? Sensul ascuns al propoziției, combinat cu pronunțarea numelui ei de mai devreme de către Niall, o înfricoșă.

„O să mă dea afară.“ Strânse și mai tare de clanță și își lipi urechea de lemn.

– ... Chiar crezi că nu o putem proteja...

Helena scăpă mâna pe clanță și se sprijini de ușă cu așa o forță, că o deschise și căzu în genunchi. Gemu, în timp ce durerea îi radia în picioare.

„La naiba și la naiba!“

Ryker și Niall se opriră la capătul holului și se întoarseră amândoi în același timp.

Chinuindu-se să zâmbească, se ridică în picioare de parcă s-ar fi întâlnit în sala de jocuri, și nu de parcă tocmai fusese prinsă în timp ce trăgea cu urechea la discuția lor.

– Număram cearșafurile, minți ea. Expresiile lor pătrunzătoare spuneau că știau că mințea. Helena se chinui să se ridice în picioare, cu obraji arzându-i de rușine.

Niall se repezi spre ea.

– Ești...?

– Sunt bine, îl asigură ea.

Ce protectori fuseseră dintotdeauna! Îi plăcea asta când era fetiță și adolescentă. Acum, femeie în toată firea, începuse să se simtă sufocată.

Ryker, oricum, rămase acolo unde stătea.

– Te-am căutat mai devreme. Niall, însoțește-o în biroul meu! Era mai degrabă un ordin.

Ea se uită lung, perplexă, cum se retrăgea. Helena zâmbi forțat și se uită la Niall care, la cei un metru optzeci ai săi, o privea drept în ochi.

– Sper că e important pentru el, având în vedere că mă ia de la treburile mele zilnice.

– Știi cum este fratele tău. Niall îi oferi un zâmbet blând, și ea își mușcă obrazul. Calum, Niall, cu toții aveau același regret în priviri. Totuși, dintre toți frații, Niall rânjea cel mai ușor și vorbea cel mai liber.

– De ce mă caută? întrebă ea direct, când o luară din loc.

– Nu se cuvine să zic ceva.

Ceea ce însemna că știa.

Prea bine. De data asta era scump la vorbă.

– Dar nu putea să mă aștepte? ripostă ea.

Niall ridică dintr-un umăr.

— La el în birou aşteaptă cineva şi ştii cum este Ryker cu punctualitatea.

Da, ştia ea când dormise mai mult, cu Robert în patul ei, că aveau să urmeze întrebări. O cuprinseseră şi frica, şi panica.

— Cu cine se întâlneşte? „Este bărbatul pe care l-a angajat în locul meu.“ Îşi alungă din minte acea posibilitate cumplită.

— O să afli, Helena, zise el, oprindu-se împreună cu ea în faţa biroului lui Ryker.

Helena intră.

Prima dată îl văzu pe Ryker, aşezat în spatele biroului său, faţa lui dură, o mască mortuară. Dar nu persoana rece, impenetrabilă, lipsită ca de obicei de emoţii îi atrase atenţia. Ci mai degrabă gentlemanul vag familiar, durduliu şi zâmbăreţ, aşezat într-un scaun prea mic, vizavi de Ryker. Căută un indiciu pe faţa lui foarte fâlcoasă.

Bărbatului i se lăţi zâmbetul când o văzu, iar ea îşi mută privirea, iritată de atenţia străinului. Cine mai era şi bărbatul ăsta pe care-l chemase Ryker exact acum? „El este înlocuitorul tău...“ Ce s-ar fi făcut ea fără numerele ei? Se luptă să-şi pună gândurile în ordine.

Ryker îi arată scaunul liber fără să scoată un cuvânt.

Cu paşi grei, Helena merse spre scaun şi se lăsă pe marginea lui. Se uită la ei aşteptând.

În acest univers paralel în care Ryker o căutase şi care pretindea controlul asupra oricărei situaţii, străinul rosti:

— Semenii cu mama ta.

Helena înlemni. Ei bine, nu se aştepta la asta din partea străinului. Îi aruncă o privire de gheaţă străinului insolent.

— Nu cred că ai cunoscut-o pe mama, domnule, spuse ea pe un ton îngheţat. La aproape un metru şaizeci, cu păr blond pal, singurul lucru în comun între mamă şi fiică erau ochii verzi. Orice asemănare se oprea acolo. Cum îndrăznea nobilul ăsta să intre în biroul fratelui ei şi să emită aceste comparaţii incorecte?

Un licăr îi lumină ochii.

Bărbatul ăsta era un neghiob, iar dacă Ryker îl angajase în locul ei, atunci era şi el la fel de fraier.

— Îi moşteneşti felul de a fi şi curajul.

Ei i se încălziră obraji şi se întoarse, stând cu umărul într-o poziţie voit dezaprobată.

— M-ai căutat, Ryker, se repezi ea.

Ryker se uită la ea printre genele lui negre.

— Mi-ai dat motive să îmi fac griji pentru siguranța ta.

Robert. Îl săgetă cu privirea pe filfizonul de lângă ea.

— Nu cred că e cazul să vorbim despre asta în fața unui străin, zise ea, mândră de adevărul spuselor ei.

Ryker se lăsă pe spate în scaunul lui cu spătar înalt și își puse palmele pe brațele acestuia.

— Ți-am permis să stai aici... „Mi-ai permis să stau aici?“ ... crezând că vei fi în siguranță.

De Diggory. Numele atârnă în aer între ei.

— Oh! Ea lungi silaba. Și eu care credeam că am rămas aici pentru că mă ocup de calcule atât de bine. „Și pentru că sunt sora ta, la naiba!“ Unghiile îi săpară semiluni adânci în palme. Îl blestemă pe fratele ei pentru răceala și lipsa lui de emoții.

— Devii din ce în ce mai nemulțumită de situația ta de aici.

Cum altfel? Ea scrâșni din dinți. Clara. Calum. Adair. Cu toții își încălcase răgămintele față de ea și o trădaseră. Unde era codul de onoare pe care îl descoperiseră pe stradă? Ei bine, se pare că ești tot Helena Banbury pentru ei. Să nu ne facem iluzii, Ryker e stăpânul.

— Nu port discuția asta de față cu un străin.

Îi punea la îndoială *propria* judecată? Se uită la străin, care avea acum o față solemnă.

Bărbatul mai în vârstă dădu să se ridice, dar fratele ei îi făcu semn să rămână pe scaunul lui.

— Lipsa ta de discernământ a dovedit că ești slabă.

Ea tresări de parcă îi dăduse o palmă. Urmele de pe spatele, fața și mâinile ei erau dovezi ale puterii ei. O femeie care nu uitase niciodată iadul care o modelase.

— Slăbiciunea aceea ți-ar putea aduce sfârșitul, Helena. Și având în vedere greșeala ta...

— A fost o singură greșeală, sări ea. O greșeală mare și groaznică.

— Și riscul crescut cu care te confrunți, continuă el, ignorându-i replica. Am luat o decizie.

O decizie. Decizia lui. Nu a ei. Pe ea nu o consultase nimeni.

Mintea îi alunecă de la concluzia declarației lui și se agăță în schimb de ceva mai sigur.

— Riscul crescut cu care mă confrunt? Este vorba de Diggory? Întrebă ea, blestemându-și tremurul din glas la rostirea acelui nume, ceea ce nu făcea decât să întărească poziția fratelui ei.

– Prin urmare, îi spuse el, cred că e momentul potrivit să hotărâști ce anume vrei, continuă Ryker pe un ton apăsător, întrerupându-i gândurile.

– Știi ce vreau? Se aplecă în scaun. Vreau libertatea de a mă mișca pe la etaje ca orice alt proprietar. Vreau să am deplină libertate de a merge pe afară dacă doresc și când doresc, fără acordul tuturor fraților. Iar acum vreau să mă întorc la calculele mele.

– Nu faci nici un calcul.

Ei nu îi scăpă cât de lejer trecuse el peste celelalte afirmații pe care le rostise înainte.

– Nu, nu fac, încuviință ea. Stau aici și îți zic ce fac și cum aș fi un copil, și nu o femeie de aproape douăzeci și cinci de ani. Se ridică în picioare.

– Stai jos, Helena!

Porunca lui rostită pe un ton jos și amenințător o făcu să se așeze la loc ușurel. De când îl știa pe fratele ei, el avusese grijă să evite să spună pe nume oamenilor. Când era mică, încercase să înțeleagă de ce. Acum putea pune pariu că era felul lui de a-i ține la distanță cu succes.

– Vrei să știi cum e viața în afara clubului.

Ea se bosumflă. Cu ce greșea că voia să vadă mai mult decât pereții celui club?

– Trebuie să hotărâști ce viață vrei să duci. Nedezipindu-și privirea rece de la Helena, se îndreptă către lordul care stătea tăcut lângă ea. El este ducele Wilkinson.

Ea se uită la el să observe detaliile care îi scăpaseră. Îmbrăcămintea colorată. Ochii lui cafenii, ca de ciocolată. Chiar dacă se îngrășase vreo treizeci de kilograme, era același bărbat – tatăl ei. O, Doamne! Îi țiuiră urechile și fu recunoscătoare pentru scaunul solid de sub ea.

– Să știi că ducele a fost de acord să te muți la el. O să fii în siguranță acolo.

Avea să fie în siguranță acolo? Departe de familia ei?

– Să mă mut la el? repetă ea papagalicește, iar cuvintele ei răsunară de parcă veneau de pe un coridor îndepărtat. În tot acest timp, panica amenința să o copleșească.

– Pentru sezon, interveni ducele, care își odihnea palmele pe burta lui mare. O să-ți placă. Se merge la teatru, baluri, mai e și parcul...

În timp ce el turuia, Helena își mută privirea spre Ryker.

– Ești nebun, scrâșni ea. Nebun de legat.

El își îngustă ochii. Oricine altcineva ar fi încasat un pumn pentru o asemenea injurie, și în clipa asta ea își dori să fie bărbat sau măcar de același gabarit ca să îi umple fața de sânge pentru trădarea asta.

— Nu vreau să merg. Vreau să rămân aici.

— Ai cerut să ieși, îi răspunse el liniștit.

Ea clipi rapid. Cum de știa asta? Pentru că asta era viața pe care și-o dorea. Singura pe care o știa.

— Cum știi că vrei să fii aici, și nu în Londra? îi replică ea când reuși să-și găsească cuvintele.

Umbra unui zâmbet i se iți pe buzele lui cu cicatrice, exprimând... mândria? Amuzamentul? Din partea unui bărbat care avea grijă să nu le arate nimic din ce simțea celorlalți.

— Patru luni. Pe timpul sezonului, spuse el și se risipi orice urmă de bucurie.

Ea respiră greu, zgomotos.

— Și cifrele? se stropși ea. În mod clar, ea nu conta pentru el. Având în vedere ușurința cu care o dăduse afară, nu contase niciodată. Dar măcar ținea la club. Cu siguranță nu avea să se descotorosească de ea așa ușor, mai ales că depindea de sângea ei.

— Adair o să se ocupe de ele.

Helena se lăsă la loc în scaun. Și uite așa, cu șapte cuvinte, el îi arătase care era valoarea ei în acel club.

— A-am pus clubul pe primul loc indiferent de p-persoană sau ci-circumstanță, șopti ea, urând că îi tremura vocea.

Cu privirea ațintită la ea, Ryker îi ceru ducelui să aștepte afară.

Ea se uită circumspectă cum ducele își saltă trupul greoi.

— Desigur, desigur, spuse el umil și plecă.

Imediat ce ușa se închise cu un clic ușor, Helena se năpusti asupra lui Ryker.

— Am fost întotdeauna loială și pentru toată munca mea tu mă răsplătești cu *asta*?

Ryker își arcui în sus o singură sprânceană.

— A, dar nu e într-un totu adevărat, nu? Privirea lui putea fără doar și poate să taie ca pumnalul pe care i-l furase ticălosul ăla. Nu și când l-ai pus pe lordul Westfield pe primul loc.

Ea scutură din cap nedumerită. Cine naiba...?

— Lordul *Robert* Westfield.

Robert.

Blestematul!

Fratele ei își trase buza într-un rânjel ușor disprețuitor.

— Ai pus un gentleman pe care nu îl cunoșteai înaintea oamenilor din locul ăsta.

— A intrat în camera mea, scrâșni ea printre dinții strâns încleștați.

— Și a rămas acolo peste noapte, zise Ryker, uitându-se la ceasul din spatele ei.

„O să încheie discuția asta, care nu e, la drept vorbind, nici o discuție. O să mă dea afară ca să se întoarcă la afacerile lui importante.“ O apucă furia pe fratele ei, pe întreaga familie care o trădase, pe ticălosul ăla care se trezise în camera ei și pe ea însăși că iscase nenorocita aia de situație.

— Și mă trimiți de aici din cauza lui, deci? se stropși ea. Ryker, care își ura neamul mai mult decât pe oricine sau orice, o forța să își ducă viața cu ducele care îi abandonase.

— Da, zise el cu o simplitate care o făcu să se albească la față. Dacă vrei să afli cum e viața în afara pereților ăstora, atunci așa să fie. Ai patru luni. Dacă după patru luni îți mai vrei slujba înapoi, atunci e a ta. La tonul definitiv al afirmației lui, Helenei i se acceleră respirația.

Țâșni în picioare.

— Nu face asta, stăruie ea și își împreună mâinile, implorându-l. Te rog! Ochii i se umplură de lacrimi și se urî că prin cuvintele și gesturile ei dovedea că era o ființă slabă și jalnică.

Afectat sau nu, Ryker nu reacționează în nici un fel.

— E stabilit. Ți s-au făcut bagajele. Excelența Sa te așteaptă, încheie Ryker și se uită din nou la ceas. Acum am treabă.

„Treabă.“

Ea era doar cineva din familie. Nu foarte importantă, se părea. Clubul venea pe primul loc. Știuse asta dintotdeauna, dar, într-o noapte de nebunie, îi permisesse lordului Robert să îi facă viața fărâme.

Patru luni. Avea să îndure înalta societate timp de patru luni.

O furie cruntă amenință s-o copleșească și blestemă ziua în care avusese neșansa de a-l întâlni pe lordul Robert Westfield.

Capitolul 8

*St Giles, Anglia
Primăvara 1822*

*Regula a opta
Ferește-te de crai și derbedei*

Cine își închipuia că Helena Banbury, vagaboanda străzilor, ar fi fost în stare vreodată să-și găsească un soț, era dus rău cu pluta.

Când fusese făcută pachet și expediată în cartierul londonez Mayfair, Helena pricepuse asta.

La fel pricepuse și soția ducelui, căreia îi fusese de ajuns să-i arunce o singură privire Helenei pentru a înțelege exact ce fel de femeie era.

Și cel mai important lucru, toți membrii respectabili ai nobilimii pricepuseră.

O femeie precum Helena nu putea fi niciodată o partidă respectabilă. Niciodată.

Nu că ea și-ar fi dorit *să fie* o partidă respectabilă.

Sau, ca să fim exacti... *orice* fel de partidă. Ideea în sine de a se lega prin lege de un bărbat care putea să-și pună mâinile pe ea cu violență sau să-și înfigă mădularul în ea după dorință... ei bine, da... îi era mai bine fără să-și bată capul cu un soț.

Așteptă în partea din spate a prăvăliei modistei în timp ce ducea stătea de vorbă cu Madame Bisset, care era tot atât de franțuzoaică pe cât era Helena o lady prin naștere și educație. Periodic, femeile aruncau priviri în direcția ei și clătinau din cap în felul acela căinat în care o făceau și guvernantele angajate de fratele ei atunci când demonstra o înclinație mai mare pentru cifre decât pentru manierele elegante potrivite unei lady.

Pielea i se înfioră sub aceste priviri familiare atintite asupra ei, iar trupul i se încordă. Două doamne gemene, de o frumusețe

fără cusur, o arătară cu degetul vorbind în șoaptă. Amărăciunea îi strângea pieptul. O doamnă autentică nu avea în fiecare zi șansa de a se holba la bastarda plină de cicatrice a ducelui. Aceste doamne nu știau însă că ea suferise cruzimi mult mai mari decât ar fi putut fi capabile să îndure oricare dintre ele. Își îndreptă atenția către aranjamentul de funde și, ca să-și țină mâinile ocupate, urmări cu degetele fiecare bucată tâmpită, numărând în tăcere toate panglicile albastre în timp ce înainta pe coridorul îngust.

Una.

Două.

Trei.

Patru.

De câte ori zăbovise, pe când era o copilă, în fața vitrinelor unor prăvălii la fel ca aceasta, jinduind să intre și să-și plimbe degetele murdare și aspre pe toate acele țesături din satin și mătase?

Se opri, privind în gol către cea de-a cincea panglică din grămadă. Petrecuse atât de multe zile tânjind să afle cum trăiau ceilalți, înălțând rugăciuni către cerul murdar și presărat cu stele al Londrei pentru șansa de a dansa măcar o dată în altă parte decât pe străzile din Dials, în sălile de bal ale lorzilor și doamnelor elegante care nici măcar nu observau plânsul unei copile înfometate.

Acum, Helena se uită la doamnele nepăsătoare din prăvălie, care își aruncau banii cu aceeași ușurință cu care soții, frații și tații lor cheltuiau averi la mesele de joc. Cât de multe spunea această dragoste de risipă și frivolitate despre oamenii printre care fratele ei o trimisese să trăiască.

– Sunt minunate, nu-i așa? rosti o voce chiar lângă umărul ei. Cu tenul tău cred că ai arăta magnific într-o nuanță de verde, dar vai, mama insistă să porți galben-deschis și bej.

Susurul vocii o smulse pe Helena din propriile reflecții. Își mută atenția de la fundele asortate la figura proaspătă și mereu zâmbitoare a fiicei ducelui de Wilkinson. Unica lui fiică *legitimă*. La șaptesprezece ani, Lady Diana, care abia își făcuse debutul în societate, avea o inimă fie incredibil de generoasă, fie de o naivitate fără speranță, dacă nu o deranja faptul că sezonul ei fusese invadat de bastarda tatălui ei.

– Ei? o îndemnă Lady Diana, ținând în mâini două panglici, una în dungi verde mentă și albe, iar cealaltă verde-gri. Pe care ai alege-o?

Pe cât de mult disprețuia lumea în care o aruncase Ryker, pe atât de mult nu putea să nutrească vreodată măcar o umbră de dușmănie pentru sora ei vitregă, mereu prietenoasă, cu siguranță mult mai tolerantă decât ar fi putut fi vreodată oricare altă doamnă.

Helena atinse, cu un aer absent, panglica din mâna dreaptă a Diane.

— Minunată alegere, zâmbi radioasă fata. O să-i spun mamei...

— Nu, ceru Helena pe un ton ascuțit care o făcu pe tânăra lady să se oprească brusc. La privirea întrebătoare pe care i-o aruncă, schiță un zâmbet. Excelența Sa a fost deja îndeajuns de generoasă.

Era cât se poate de adevărat. Femeia se dovedise a fi mărinimoasă cu costumele și podoabele ce umpluseră garderoba altă dată mohorâtă a Helenei. Doar că nu o făcuse cu o bunătate adevărată. Din partea din față a magazinului, ducesa blondă, cu buzele ei ascuțite, îi aruncă o privire Helenei.

Aproape că nu făcu nici un efort pentru a-și ascunde dezgustul profund care i se citea în priviri.

— O, nu fi prostuță, protestă Diana. Lui *papa* i-ar plăcea să o ai. La urma urmelor, ești fiica lor.

Helena înghiți în sec, scoțând un sunet estompat de chicotelile înfundate ale frumoaselor gemene, care începură să şușotească și să gesticuleze încă și mai mult.

Niciodată nu avea să fie fiica nesuferitei ducese de Wilkinson, doar un copil al ducelui în sensul strict biologic. Diana sporovăi în continuare, oarbă complet la semnele de răutate ale celorlalte fete, ca întotdeauna. Tânăra își strânse panglicile și le duse uneia dintre fetele lui Madame Bisset.

Pe Helena o cuprinse un val de energie. Picioarele îi zvâcniră involuntar, stăpânite de dorința de a da bir cu fugiții din această lume sufocantă din care nu avea să facă parte niciodată. Cicatricea de pe obrazul stâng îi zvâcni, amintindu-i parcă în bătaie de joc cât de puțin se potrivea în acest decor.

Furia mușcătoare, sentimentul sufocant al trădării ardeau în ea și acum la fel de puternic ca în ziua în care plecase. Nu pentru prima oară de când fusese gonită de Ryker și trimisă omului care nu-i fusese niciodată tată adevărat, în afara seminței pe care o planta-se în pântecul mamei Helenei, se simți copleșită de furie și supărare împotriva aceluia străin care pătrunsese în camera ei și îi dăduse viața peste cap.

Lord Robert Westfield. Citise numele lui în ziare îndeajuns de des ca să știe că era o pușlama, precum și un viitor duce. În afară de asta, nu i se atribuia nici o calitate. Pe scurt, nu avea absolut nici una.

„Dar dacă aș fi încuiat ușa? Atunci n-ar fi intrat niciodată în camera mea. Aș fi dormit în continuare. El și-ar fi continuat plimbarea.“ Și, chiar în acest moment, ar fi fost la adăpost, în biroul ei de la clubul Iadul și Păcatul, unde nimănui nu-i păsa nici cât negru sub unghie de cicatricea de pe obrazul ei drept sau de semnele de pe brațe și spinare, fiindcă erau genul de oameni care puteau vedea în ce constă valoarea unei persoane.

Nodul din gât i se zbătu spasmodic sub presiunea dorinței de a se întoarce la clubul Iadul și Păcatul, un tripou care îi fusese casă mai mult decât oricare alt loc până atunci.

Închise ochii strâns. Își dorise cu adevărat să pășească în afara acelor ziduri confortabile? Fiindcă acum, în această lume rece și fără sens unde se simțea manipulată și îmboldită ca păpușa unui copil, fără să aibă un rol anume, tânjea să-și recapete controlul asupra propriei vieți.

Dar nu era să fie.

Nu până la sfârșitul sezonului, când exista speranța stupidă că ar urma să-și găsească perechea.... iar dacă nu... Helena inspiră tremurând. Libertate.

Obişnuită de multă vreme să-și găsească mângâierea în numere și calcule, se consolă cu gândul că mai erau trei luni, adică nouăzeci de zile, adică două mii o sută şaizeci de ore și... Helena se încruntă. Împărțirea zilelor în ore și secunde făcea ca timpul pe care avea să-l petreacă aici la vânat de soți să pară interminabil.

În afară de asta, era în Londra de o lună și nu avusese de-a face cu nici măcar un singur pețitor. Acolo unde alte doamne s-ar fi lamentat, ei bine... ea sărbătorea. Iar atunci când timpul ei aici urma să expire fără să-și găsească perechea, avea să fie liberă să se întorcă în lumea care i se potrivea. Ochii îi rătăciră, privind în gol, către ușa prăvăliei lui Madame Bisset. Nu avusese parte de fericire nici la stabilimentul lui Ryker. La Iadul și Păcatul era prizonieră între zidurile clubului în diverse feluri, muncind în tot acest timp, dar și tânjind după libertatea și controlul asupra propriei vieți care îi fuseseră mereu refuzate. Da, găsise un sens în rolul pe care îl îndeplinise, un rol care îi plăcuse. Dar nimeni nu o ascultase.

Nu cu adevărat. Frații ei fuseseră atât de preocupați să o protejeze de Diggory, precum și de succesul clubului, încât îi înăbușiseră vocea... și, totodată, fericirea.

– Domnișoară Banbury, strigă ducesa din cealaltă parte a magazinului. Plecăm.

O cuprinse un val de ușurare și se îndreptă cu pași mari și împlețiți către partea din față a încăperii, stârnind o nouă rundă de chicoteli din partea fetelor răutăcioase. Ținând capul sus, Helena trecu țațoșă pe lângă ele. Experiența loviturilor de nua primite pe spina-re și a lumânărilor atingându-i fața făceau să pălească orice acte de cruzime la care fusese supusă de membrii înaltei societăți.

Un tânăr servitor se repezi să-i deschidă ușa ducesei, iar splendida femeie ieși fără să se oprească să vadă dacă Helena o urmează sau nu. Ea ezită și contemplă rapid ideea de a se strecura din magazin și de a o lua la fugă în direcția opusă până când străzile cochete ar fi făcut loc drumurilor murdare și mocirloase, unde pericolul pân-dea la fiecare colț.

Trei luni. Mai avea doar trei luni.

Cu aceste cuvinte răsunându-i în minte ca o litanie, o porni după ducesă și fiica ei. Helena ieși afară, iar soarele o izbi în față. Ridică palma, protejându-și pentru o clipă ochii de razele orbitoare. Cerce-tând în jur cu privirea, îl zări pe vizitiul arțăgos al ducelui ajutând-o pe Excelența Sa să urce în eleganta calească neagră. Lady Diana o urmă îndeaproape.

Întețind pasul, Helena ajunse la trăsură și îi îngădui servitorului să o ajute să urce. Murmurând o mulțumire, se cățără înăuntru și se instalează pe banchetă, lângă sora ei.

– În această după-amiază vei lua lecții cu un instructor de dans.

Ducesa rosti aceste vorbe către creștetul Helenei.

– Imediat după aceea urmează tehnica pictatului cu acuarele.

Cu o privire de gheață, o măsură pe Helena din cap până în picioare.

– Însă ducele a cerut să stea mai întâi de vorbă cu tine.

Îi sări inima din piept. Toate eforturile instructorilor angajați de fratele ei se dovediseră în van.

– Chiar nu este nevoie de toate aceste lecții, Excelență, murmură ea. Deși sunt... Își scotoci mintea ... *Recunoscătoare* pentru efort, nu voi fi aici pentru multă vreme.

– Nu, nu vei fi, se arată de acord ducesa, strângând din buze. În orice caz, câtă vreme ești aici, nu îl vei face de rușine pe Excelența Sa.

Diana îi aruncă o privire plină de compătimire. În ochii ei se putea citi o scânteie de înțelegere venită de la o tânără femeie care se obișnuise de multă vreme să audă cuvinte dezaprobatore din partea mamei sale. Încheind conversația cu ducesa, Helena trase perdeaua și urmări străzile trecând pe lângă ea. Pe vremea când era copilă invidiasse fetele născute în aceste familii laudate. Ce strădanii puteau ele să cunoască? În scurta lună în care Helena fusese cufundată în lumea poleită a oamenilor bine-crescuți, descoperise că până și doamnele din înalta societate știau ce e lupta.

Viața îi demonstrase că lipsa de omenie nu era rezervată unei anumite păтури sociale. Bărbații, în general, se dovediseră a fi egoiști întru totul, punându-și propriile dorințe mai presus de ale oricărei alte persoane. Încă o dată, amintirea lordului cu părul de aur care nimerise în camera ei și îi dăduse lumea peste cap i se strecură în minte și o făcu să scoată un mârâit.

– E necuviincios să scoți sunete de animal al străzii, se oțări ducesa, întrerupându-i firul gândurilor.

Helena se făcu roșie în obraji și, nu pentru prima oară, îl blestemă pe lordul Robert Westfield, un derbedeu lipsit de griji. De această dată pentru că atrăsese asupra ei noi critici din partea ducesei de Wilkinson.

Puțin mai târziu, caleașca se opri hurducăind lângă fațada albă din stuc a casei elegante din Mayfair a ducelui. Servitorii le alergară înainte, deschizând ușa, și așezară o scăriță pentru ducesă. Toată pompa și ceremonia cu care se desfășura această activitate mundană venea încă o dată în dezacord cu viața simplă pe care o cunoscuse Helena până atunci.

Helena o așteptă pe Diana să iasă prima, însă fata ezită. Aranjându-și pelerina din muselină, își frământă buzele.

– Dacă ai vrea să exersăm împreună pictatul cu acuarele, ți-aș putea fi de ajutor.

Deschise gura, însă Diana i-o luă înainte.

– Nu pornesc de la ideea că aș putea da lecții cuiva. Își coborî privirea. M-am gândit doar că ar putea fi... distractiv, încheie ea cu o voce moale.

Helena încercă să-și imagineze cum trebuia să fie existența aces-tei fete care nu avea nici o șansă să schimbe ceva în acest stil de viață așezat și pompos, astfel încât era în stare să întâmpine cu bucurie chiar și o schimbare care venea sub forma ficei bastarde a infidelului ei tată.

— Ar fi minunat, spuse ea încet, iar fata radie de fericire.

— Splendid!

Diana coborî cu iuțea din caleașcă, de parcă ar fi avut arcuri la picioare.

Helena o urmă cu mult mai multă șovăială, adunându-și toate puterile pentru a face față unei zile plicticoase cu noi lecții și prele-geri. Îi zâmbi servitorului, dar acesta îi evită privirea. Deși Helena se simțea mult mai confortabil în preajma celor aflați în slujba ducelui, printre nobili, servitorii erau în mare măsură invizibili.

În timp ce urca cele câteva trepte, simți din nou cum o arde pielea sub privirile intense cu care o fixau trecătorii. La urma urmei, nu se întâmpla în fiecare zi ca un duce să-și găsească fiica de mult pierdută și să o aducă la oraș pentru un sezon. Era o bârfă de-a dreptul sucu-lentă pentru oamenii care chiar nu aveau habar de nimic dincolo de croiala propriilor haine.

Helena intră în foaier și își scoase pelerina de pe umeri, iar un ser-vitor se repezi să ia în grijă veșmântul. Netezi cu palma țesătura din muselină, degetele tânjindu-i după lâna maronie, aspră și familiară pe care o purtase mereu.

Lacheul așteptă răbdător. Ea clipi, apoi își descleștă brusc degete-le, lăsând pelerina să cadă din mâinile ei în cele ale servitorului.

— Domnișoară Banbury, Excelența Sa te așteaptă în biroul său, se stropși ducesa cu mâinile în șolduri.

Pe cât de mult o disprețuia Helena pe această femeie pentru răceala de care dădea dovadă, putea măcar să aprecieze o anume sin-ceritate cu care își exprima furia de soție nemulțumită.

Helena făcu o reverență țeapănă, apoi ieși din foaierul cavernos din marmură albă italienească. Înainte cu pași tăcuți pe coridoarele cu pardoseli acoperite de covoare. La urma urmelor, cât de groaz-nic trebuie să fie pentru o femeie atât de mândră ca infidelitatea soțului ei să fie etalată în fața înaltei societăți. Doar că această as-prime nu era rezervată Helenei, ci se revărsa mai degrabă asupra propriei fice.

Helena continuă să parcurgă coridoarele cu pași mari, privind în treacăt portretele atârinate ale rubedeniilor ducelui.

Când sosise prima oară, crezuse că nu va învăța niciodată să-și găsească drumul prin această reședință mai mult mausoleu decât casă în care locuiau ducele și familia sa. Vai, singurul mod în care se descurcase în această clădire opulentă fusese să alocе numere anumitor portrete.

Helena se opri în dreptul portretului cu numărul 26 și ciocăni o dată în ușa ducelui. Era chemată periodic cu scopul expres de a-l asigura pe duce că se simțea, în fond, bine.

Și chiar așa se simțea. Fiindcă cu fiecare zi care trecea era tot mai aproape de întoarcerea acasă.

– Intră, se auzi vocea lui veșnic binedispusă.

Helena apăsă clanța și pași înăuntru.

– Excelență, murmură, închizând ușa în urma ei. Făcu o reverență în fața gentlemanului corpolent, cu favoriți.

Deseori când îl întâlnea, încerca să descopere în înfățișarea cu obraji cărnoși și păr alb a ducelui o asemănare cu ea însăși. Dar în afara pielii palide, nu putea găsi nici o altă dovadă că era de fapt fiica lui.

– Helena, Helena, intră, te rog, fetișo, o chemă el pe tonul său jovial obișnuit. Se ridică în picioare și ocoli biroul cu mâinile întinse.

Întrucât trăise printre frații ei mai mari, care, conform unor reguli prestabilite, nu arătau niciodată vreun semn de afecțiune, din cauza felului în care te putea slăbi în fața dușmanilor, Helena nu știa nici acum cum să reacționeze la salutarile călduroase ale acestui bărbat. Atât de diferit de nevasta lui frigidă. Poate chiar acea răceală îl împinsese către mama cu inimă blândă a Helenei.

– Excelență, rosti ea calm.

– Să lăsăm asta acum, spuse el conducând-o către scaunul din fața biroului. În loc să revendice poziția dominatoare din spatele mesei largi din mahon, el se așeză în scaunul de piele aflat cel mai aproape de Helena.

– Te acomodezi bine? întrebă, trăgându-și scaunul mai aproape.

Ea mai întâi ezită, apoi dădu din cap aprobator.

– Întru totul, minți ea cu ușurință.

Până la urmă, dintre toți cei pe care îi putea considera responsabili de prezența ei aici, Ryker, ea însăși sau derbedeul acela, lordul Robert Westfield, nu ar fi putut niciodată să-l învinovățească

pe acest bărbat. Încercase măcar să se poarte corect cu ea acolo unde cei mai puternici nobili ar fi fost de-a dreptul mulțumiți să-și lase bastarzii îngropați în măruntaiele Londrei.

– Bine, asta e bine, zise el, zâmbind larg și lăsându-se pe spate în scaun. Își puse un picior peste celălalt.

Foindu-se pe scaun, Helena privi în jur. Niciodată nu fusese vorbăreată. Spre deosebire de fiica legitimă a ducelui, care avea mereu pregătite pe buze o vorbă sau o poveste, Helena ajungea adesea să-și caute cuvintele.

– N-ai avut nici un pețitor deocamdată, zise el cu blândețe, ca și cum i-ar fi împărtășit o veste proaspătă.

– Nu, răspunse ea. Până la urmă, ce era de zis? Nu se obosi să-i spună că era de-a dreptul mulțumită că era scutită de compania acelor lorzi încrezuți și obsedați de propria persoană care căutau să se însoare, continuând apoi să-și facă veacul în aceleași cazinouri pe care Helena le numea acasă.

– Pffui, pufni ducele și se lăsă pe spate în scaun. Gusturile nu se discută.

Își mușcă interiorul obrazului. De câte ori spusese același lucru despre teribila înclinație a mamei sale de a se atașa de cei mai răi posibil bărbați.

– Dar, la urma urmei, toți gentlemanii au nevoie de un pic de ajutor, nu-i așa? În ochii căprui și blânzi i se aprinse o mică scânteie.

Ea se încruntă.

– Excelența Voastră? întrebă nesigură, în timp ce în străfundurile minții începu să-i sune o alarmă înăbușită.

– Toți gentlemanii speră la o mireasă cu zestre.

Helena îngheță. Vreme de o lună, în afara unor șușoteli meschine și a unor priviri nemiloase, fusese în general invizibilă pentru membrii înaltei societăți. Nu avea alți prieteni, în afară de Lady Diana. Fuseseră încă și mai puțini pețitori, și se desfătase cu absența acestor fuduli infatuați. „O, Doamne, nu!” Scutură din cap, dar el continuă fără să-i ia în seamă panica evidentă.

– Îți acord o zestre de zece mii de lire.

– Zece mii, repetă ea prostită, pe măsură ce în urechi începu să-i răsună un bâzâit care acoperi pălăvrăgeala veselă a ducelui.

Pe când era o fetiță dominată de guvernante, Helena dușmănise toate aspectele din învățătura predată de acele femei jalnice care nu aveau legătură cu matematica. Într-o după-amiază, pe când

se lupta din greu cu o lectură anostă despre războaiele Greciei Antice, Helena dăduse peste legenda celor zece mii, acea măreață armată de mercenari, temută și respectată, care încercase să smulgă puterea Imperiului Persan. Povestea celor zece mii de războinici nemiloși rezonase cu mintea unei fete crescute pe străzile pline de violență.

Iar acum, printr-o întorsătură ironică a sorții, tatăl ei o transformase într-una dintre acele creaturi care s-ar vinde pe sine pentru câștigul altora. Urma să-i răpească anonimatul și să-i stabilească valoarea în bani, astfel încât nimeni nu ar mai fi văzut altceva în afară de asta. Vânători de zestre care vor căuta să o prindă în capcană și să o închidă într-o nouă cușcă – una poleită cu aur. Helena își îngropă fața în mâini.

– Nu e nevoie de asta, fetițo, spuse el, interpretând în mod greșit motivul din spatele răspunsului ei. O bătu ușurel peste genunchi. Aș fi făcut mai multe pentru tine și mama ta... Vocea i se frânse, iar ea își lăsă mâinile să-i cadă în poală.

O, cât ar fi vrut să-l urască pe acest bărbat. *Petrecuse* ani disprețuindu-l. Fiecare lovitură de nuiă pe care Diggory o abătuse peste spinarea ei. Fiecare lacrimă vărsată de mama ei. De-a lungul vremii, găsise alinare în această ură. „Nu vreau să-mi fie milă de el... Nu vreau să simt nimic...”

– Sunteți atât de generos, Excelența Voastră, spuse ea calm. Vă rog, vă cer! Nu faceți asta! *Vă rog!*

– Nu te mai gândești la asta, fetițo, zise el, ridicându-se în picioare. E un lucru deja făcut.

Îi ciufuli părul de pe cap într-un fel mai potrivit unui copil de cinci ani decât unei femei de aproape douăzeci și cinci.

– Acum, cred că ai luat lecții de dans?

Se forță să zâmbească și i se păru că obraji i se vor ofili din cauza expresiei de falsitate pe care și-o întipărise pe chip.

– Într-adevăr. Mulțumesc.

Helena mai făcu o reverență.

În timp ce își lua rămas-bun de la duce, mintea i se întoarse la neașteptatele complicații care o împiedicau să rămână invizibilă pentru încă trei luni, fără să înfrunte un aflax continuu de pețitori. Dacă s-ar fi născut bărbat, nici nu s-ar fi aflat astăzi într-un asemenea necaz. Frații ei... lordul Robert Westfield... ei, prin natura lor innăscută, puteau porunci după placul inimii. Acolo unde societatea căuta

să le înăbușe pe femei, nu îndrăznea să facă același lucru și în cazul bărbaților. Mai ales un marchiz sau chiar un duce. Nu, odată cu bărbății, precum marchizul de Westfield, venea o putere și un control de proporții încă și mai mari.

Helena își încetini pașii fiindcă tocmai îi răsărise în minte o idee.

Capitolul 9

Regula a noua

Ai grijă să treci neobservat

În timp ce se strecură afară din sala de bal a vicontelui de Sinclair, marchizul de Westfield, Robert Dennington, își dădu seama de un lucru – cineva îl urmărea insistent.

Nu că ar fi fost *atât* de neobișnuit pentru el să fie ținta unor priviri intense. Matroane și domnișoare, văduve și doamne, toate aveau mereu ochi galeși pentru viitorul duce. De aceea, nu se lăsa îmbătat de propria mândrie, ci lua în calcul mai degrabă semnificația pe care aceste doamne o atribuiau rangului pe care urma să-l dobândească.

În același timp, era al naibii de supărător. Având în vedere că aranjase să o întâlnească pe baroneasa Danvers în camera cea mai din spate a casei vicontelui de Sinclair, nu ar fi dat bine să fie văzut plecând la o întrevedere.

Cunoscut la 33 de ani ca un crai și un burlac înrăit, lumea bună ajunsese să accepte și să se aștepte ca el să se bucure de favorurile vreunei văduve.

În timp ce traversa cu pași hotărâți locuința gazdei sale, pe buzele lui Robert înflori un rânjel. În cazul acesta, exista o văduvă anume de ale cărei farmece intenționa să se bucure în scurt timp.

Numai că, în timp ce mergea, sentimentul că era urmărit se intensifică și poate că era la mijloc liniștea din miez de noapte sau poate imaginația sa mult prea bogată, însă simțea în mod clar ceva, ei bine, *dezagreabil* în fierbințeala care îi cuprinsese gâtul.

Scândurile podelei scârțâiră, iar el îngheță, aruncând priviri de jur împrejur. Umbrele aruncate pe pereți de candelabrele aprinse pâlpâiră într-un dans rău prevestitor. Scrută cu privirea în susul și în josul coridoarelor vicontelui. Când la ureche îi ajunse zgomotul stins al unor pași, cu siguranță nu cei ai unei femei, Robert blestemă

pe tăcute și intră în cea mai apropiată încăpere, închizând ușa rapid și silențios în urma lui.

Tăcerea din salonul gol îi umplu urechile și rămase cu ochii pironiți la lemnul ușii de stejar până când pașii grei trecură pe lângă ea și se îndepărtară. Continuă să aștepte, nemișcat, încă o bucată de vreme.

Strâmbă din buze. După căsătoria ratată cu Lucy Whitman și trădarea săvârșită de aceasta în brațele bunicului său, Robert se lăsase în voia unei existențe fără griji și la voia întâmplării. O existență în care se cam complăcuse. Nu exista riscul unor iubiri dificile sau a unor emoții prea puternice. În ceea ce privește așteptările lui pentru sau din partea femeilor în general, inima îi era în siguranță, iar mintea limpede.

Totuși, stând pitit în spatele unei ușii de salon așa cum o făcuse de nenumărate ori în ultimii doisprezece ani, îl cuprinsese o oarecare neliniște. Urâtul și frustrarea se împleteau în acea existență remarcabil de monotonă. Peste toate astea venise dojana pe care i-o adresase tatăl său cu luni în urmă, muștrându-l pe Robert pe motiv că era la fel ca toți ceilalți lorzi. În momentul acela, se umpluse de o ură clocoțitoare din cauza minciunii tatălui său privind iminenta sa moarte, cu unicul scop de a-i forța mâna lui Robert.

Acum, probabil că era liniștea din camera goală, împreună cu micile revelații avute cu câteva momente în urmă, însă aceste întâlniri clandestine aveau în ele ceva foarte... găunos. Rânji alene. Nu că i-ar fi stat în obicei să nu onoreze *așa-zisele* întâlniri clandestine. Era plictisit de viață, dar se bucura în continuare de plăcerea de a ține în brațe o femeie. Iar femeile, cu trupurile lor moi și maleabile și țipetele întretăiate, îi dovediseră că erau la fel de dornice.

Robert își miji ochii către ceasornic, concentrându-se să vadă cifrele. Întârziase. Își îndesă grăbit ceasul de aur în buzunărașul din interiorul jachetei, deschise încetisor ușa și păși pe coridor. O cercetare rapidă nu îi dezvălui nimic altceva decât coridoare pustii și umbre pe pereți. Luțind pasul, Robert se răsuci pe călcăie și plecă mai departe.

Era absurd să creadă că îl putea cineva urmări cu ochi răuvoitori. Nu avea nici un dușman pe lume. Se încruntă. Cel puțin, nu un dușman pe care să-l poată identifica pe cont propriu sau în oricare alt fel. Nu-și făcea griji nici din pricina vreunui soț mânios. Desfrânata

baroneasă Danvers avusese nenorocul de a se mărita cu câțiva ani în urmă, iar în scurt timp ajunsese văduvă.

În minte îi apărură pe neașteptate amintirea unei partenere de somn furioase și cu gura spurcată în a cărei cameră nimerise din greșeală. Rânjetul i se lăți pe față. Dat fiind că aproape fusese descoperit de neîndurătorii stăpâni ai clubului, avusese grijă apoi să ocolească acea casă de jocuri de noroc. Mai exista încă problema cuțitului acelei farmazoane, aflat în posesia sa, însă dorința lui Robert de a-și păstra gâtul intact și de a fi în general în viață depășea cu mult orice fel de simț al onoarei față de o femeie care îl amenințase că-l spintecă.

Da, prefera de departe ca femeile cu care avea de-a face să fie flexibile, prietenoase și nicidecum rele de gură. Ca atare, baroneasa era amanta perfectă.

Ajuns la capătul culoarului, Robert se opri în dreptul ultimei uși și o deschise.

– Ai întârziat, Lord Westfield, se auzi torsul seducător al baronesei din fundul camerei.

Doamna înaintă însoțită de foșnetul fustelor de satin și se opri în mijlocul încăperii.

Cu un surâs leneș pe buze, Robert trânti ușa în urma lui și o încuie.

– Baroneasă, o salută el.

Cu decolteul ei scandalos, semăna cu o zeiță a fertilității. Își plimbă privirea peste fustele ei aurii. Ea, cu șoldurile ei generoase și cu un fund la fel de generos, cu buclele ei de la miezul nopții și buzele roșii rebele, era visul întruchipat al dorințelor unui gentleman viril. Și atunci de ce, aflat în această situație, simțea această... lehamite?

Văduva scundă, cu corpul ei plin de rotunjimi, înaintă alene.

– Îți place ce vezi? îl învăluiră șoaptele ei fierbinți.

Domolindu-și agitația, se forță să se uite la ea într-un mod apreciativ.

– Într-adevăr, rosti leneș.

Ea se opri în fața lui, cu un zâmbet ațățător jucându-i pe buze.

– Ești plictisit, poate?

Sesiză promisiunea din vorbele ei.

– Și dacă aș spune da?

Îi mângâie ușor pieptul generos care i se revărsa din rochie. Doamna se trase mai aproape de el fluturând din gene.

– În cazul ăsta, aş spune că mă pot gândi la numeroase distracţii care să te înveselească, milord.

Se lipi de el şi îşi încolăci braţele ca o iederă în jurul gâtului, apropiindu-i buzele de ale ei. Dacă judeca după forţa sărutului şi atingerea degetelor care îi rătăceau pe spinare, doamna era o femeie ingenioasă care voia să îi câştige atenţia. Sau ar fi trebuit. Însă pe când o îmbrăţişa, la rândul lui, senzaţia că era urmărit îl paraliză.

În timp ce îşi cobora tulburat buzele pe gâtul ei, Robert deschise ochii şi se uită prin cameră căutând...

De după draperiile aurii groase din brocart, o pereche de ochi furioşi şi, în mod clar, duşmănoşi îi întâlniră pe ai lui.

Robert înţepeni. Cu mult timp în urmă savurase fiorul de a se da în spectacol pentru plăcerea ochilor unor voaiori vicioşi. Nu mai simţise acel fior de o grămadă de ani. Chiar şi așa... nuanţa palidă a rochiei şi ochii ei scânteietori sugerau că era o inocentă, iar distanţa dintre ei era prea mică ca să poată ascunde scânteia de antipatie care ardea în ochii ei. Apoi dispăru în spatele draperiilor groase.

Dorinţa îi pieri brusc. Robert se retrase.

– Milord? şopti baroneasa, clipind frenetic ca reacţie la această stingere subită a interesului.

– Am o... treabă de care mi-am adus aminte abia acum. Nici măcar nu era o minciună. Un lucru era sigur, nu avea deloc intenţia de fi prins în capcană de o inocentă ascunsă în spatele draperiilor. Iar cu cât afla mai iute identitatea micuţei intrigante, cu atât mai repede se punea la adăpost de capcanele ei.

Văduva căscă gura, o închise, apoi lăsa să-i scape un hohot de râs răsunător.

– Poznaşule! Îşi întinse degetele, începând să-i mângâie prohabul. Eu am nişte treburi încă şi mai importante de discutat.

Lady Danvers se lăsa în genunchi jucându-se în continuare cu şliţul lui.

Un sunet care sugera dezgust se auzi dinspre draperii, iar Robert îşi roti privirea prin încăpere. El, care credea că nu mai era de mult capabil să roşescă, simţi o fierbinţeală urcându-i pe gât. Făcu un pas în spate, îndepărtând mâinile hotărâte ale baronesei, care se prăbuşi la picioarele lui.

– Mi-e teamă că întâlnirea noastră va trebui să aştepte alt prilej, baroneasă.

Femeia care era cât pe ce să-i devină amantă își strânse buzele, iar în acel moment nu găsi nimic frumos sau plăcut în trăsăturile ei ascuțite.

– După asta, s-ar putea să descoperiți că nu mai sunt așa de disponibilă, milord, răbufni ea.

– Îmi cer scuze, murmură el și, într-un acces de mânie, baroneasa se precipită spre ușa camerei și își luă rămas-bun cu o splendidă demonstrație de furie. Trânti ușa în urma ei cu atâta putere, încât zidurile se cutremurară.

Din trei pași largi, Robert ajunse la ușă și o încuie din nou. Apoi se răsuci și își încrucișă brațele, afișând o doză considerabilă de iritare.

– Puteți ieși, milady.

O vreme, draperiile rămaseră nemișcate. Căută cu privirea intrusa care îi stricase toată afurisita de distracție. Resimți încă un val de frustrare.

– Sau...

Lungi acel singur cuvânt, pe un ton leneș și tărăgănat.

– Așteptați sosirea mamei dumneavoastră înainte de a vă arunca în brațele mele? Milady, dacă acestea vă sunt intențiile, mi-e teamă că eforturile vi se vor irosi.

Ca să fim însă sinceri, simțea un ghimpe de neliniște în ceafă. Fiindcă în tentativa lui de a-i afla identitatea, se putea la fel de bine să fi pășit fix în capcana ei.

Tânăra doamnă trase într-o parte draperia de brocart și înaintă. Robert își îngustă ochii în întuneric. Silueta parțial ascunsă de umbre avea ceva familiar. „Cine o fi?”

– Vă asigur, milord, spuse ea sarcastic, ultimul lucru pe care mi l-aș dori, l-aș vrea sau l-aș face vreodată ar fi să mă ofer unuia de teapa dumitale.

Robert clipi, stârnit de familiaritatea vocii ei. Iar reacția îndrăzneată a străinei îi aduse aminte de o altă femeie. De o altă noapte. Într-un tripou. „Nu-mi pasă dacă ești duce sau prinț, sau regele Angliei...” Scutură din cap cu putere. Imposibil. Se pare că băuse mai multă șampanie decât își amintea. Numai asta putea explica faptul că o vedea pe frumoasa care îl captivase într-o casă de jocuri de noroc... în salonul unui viconte. Dintr-odată, sătul să se simtă ca un șoarece în ghearele pisicii, își pierdu răbdarea.

– Doamnă, am făcut ceva care v-a ofensat? Întrebă el cu fermitate.

— Într-adevăr, ați făcut mai multe, se oțărî ea înaintând cu pași mari.

Sentimentul de familiaritate i se întârea cu fiecare pas cu care se apropia, până când se opri în fața lui. Îmbrăcată în satin galben-deschis, având o înălțime peste medie, femeia avea înfățișarea și tonul unei doamne. Pe de altă parte, acum când distanța dintre ei dispăruse, observă un detaliu care îi scăpase înainte – cicatricea mare de pe obrazul drept. Expiră aerul din piept cu un șuierat.

— Tu.

Cum de ajunsese amanta lui Ryker Black să fie aici acum? Prin minte i se învârtteau năvalnic întrebări.

— Văd că în cele din urmă m-ai recunoscut, zise ea pe un ton sec. Trebuie să admit că sunt impresionată, milord. Mă așteptam să fi mai puțin obișnuit cu doamnele cu cicatrice. Pe buze îi înflori un surâs disprețuitor. Sau poate că pe mine m-ai uitat cu desăvârșire?

Dacă aceste vorbe ar fi fost rostite de oricare altă femeie, ar fi sunat ca o timidă încercare de a obține platitudini și asigurări. Din partea acesteia, nu suna altfel decât ca o dojană încărcată cu dezgust.

— Nu te-am uitat, răspunse el, iar un mușchi i se zbătu în colțul ochiului.

Nici un bărbat în toate mințile nu ar fi putut să uite vreodată amintirea buzelor și moliciunea de satin a pielii ei. Îl cuprinse dorința.

— N-are importanță, spuse ea cu o indiferență rece care efectiv îi înmuie ardoarea. Deși nu mă aștept la prea multă onoare din partea unuia care nenorocște femei și își dă întâlniri cu doamne măritate în locuința gazdei sale. Presupun totuși că aveți măcar *acolo cât de cât*.

Cuprins de furie, își subție buzele.

— Pui la îndoială onoarea mea, doamnă? Întrebă pe un ton răspicat, demn de un duce, care l-ar fi impresionat pe bunicul său.

Femeia pufni:

— Dacă nu-ți dai seama că exact asta fac, atunci poate ar trebui să mă îndoiesc și de inteligența ta.

— În plus, era o văduvă, se răsti el.

Ceva mult diferit de o femeie măritată, cu care Robert în mod clar nu s-ar fi prostit.

— Ah, și asta face întâlnirea clandestină de aici mai... *onorabilă*? rosti ea cu dispreț.

Robert își îngustă ochii atunci când femeia își scoase mânușile albe și le puse una peste cealaltă, privindu-i degetele lungi și semnele de pe mâini. Dojana usturătoare îi muri pe buze în timp ce privirea i se fixă pe cicatrice.

Urmărindu-i ochii, ea roși și își trase în pripă mânușile, acoperindu-și mâinile la loc.

– Helena de la club, spuse el cu o neîncredere prefăcută, încă minunându-se de subita ei revenire în viața lui.

Ea își strânse buzele și păstră tăcerea.

Cu mâinile în continuare încrucișate, Robert bătu darabana pe propria mânecă. Cum de ajunsese una dintre târfele clubului Iadul și Păcatul aici, în sala de bal a vicontelui de Sinclair? Omul trebuie să fie mai scrântit decât însuși bătrânul rege George ca să lase o femeie cu firea Helenei să plece.

– Nu sunt o târfă, se răsti ea.

– N-am spus că ai fi, zise el târăgănat, simțind chiar atunci cum gâtul îi e cuprins de flăcări. Doar se *gândise* că ar fi.

– Nu era nevoie să o spui, contraatacă ea.

De acord.

Destul de înțelept ca să nu continue această conversație stranie pe un drum clar nefavorabil și fără de sfârșit, schimbă subiectul cu o întrebare.

– Ce dorești?

Pentru că, în mod inevitabil, toate femeile doreau ceva. Iar istoria cu Lucy Whitman îl învățase să aibă o doză zdravănă de scepticism cu femeile de teapa ei. În mod inevitabil, acel ceva era de regulă bani și căsătorie. Deși cele două mergeau mână în mână.

Tânăra femeie își ridică fața.

– Să faci ceea ce se cuvine în cazul meu.

Ah, iată! Ca întotdeauna. Buzele i se strâmbară într-un rânjet aspru, fără pic de umor.

– Ah, vă aștepți la o căsătorie, deci?

– Să mă mărit cu tine? râse ea. Mai degrabă aș dezgropa cadavrul lui Bonaparte din mormânt și l-aș târi până în fața altarului, decât să mă leg de unul ca tine.

„Unul ca el?” Ar fi trebuit să se simtă jignit și îngrozit în egală măsură. Numai că...

Nu i se întâmpla chiar în fiecare zi viitorului duce de Somerset să primească acest gen de răspuns atunci când cerea pe cineva în căsătorie.

Doamna îi aruncă o privire ucigătoare.

– Zâmbești?

Îl năpădi o amintire vagă a furiei impresionante cu care își îngropa picioarele în coapsele lui.

– Deloc, răspunse el, descrețindu-și fruntea.

Ea se aplecă și îi examinează gura. Dacă nu ar fi dezarmat-o cu eficiență și nu i-ar fi confiscat cuțitul, și-ar fi făcut griji că urmează un nou atac.

Robert o țintui cu privirea.

– E vorba de cuțitul tău? întrebă, însă ea continuă să tacă. Dacă-i așa, nu era nevoie să te deranjezi să îmbraci rochia asta. Plus că era de-a dreptul hidoasă. Nici să te furișezi apoi în casa vicontelui.

Imitându-i mișcările, tânăra își încrucișă brațele pe pieptu-i plat.

– De asta crezi că sunt aici? Ca să-mi recuperez cuțitul?

Un cuțit pe care chiar ar fi trebuit să i-l înapoieze într-un fel sau în altul.

– Un cuțit pe care chiar ar fi trebuit să mi-l înapoiezi, spuse ea ca și cum ar fi fost un ecou ciudat al gândurilor lui.

– O să fac întocmai, zise el pe tonul pe care îl folosea atunci când își înșeaua calul năvălaș.

Femeia îl studie, în timp ce bătea un ritm sincopat cu condurul în podeaua din lemn masiv. Apoi își îngustă ochii și mai mult.

– Cum adică, chiar n-ai nici o idee de ce sunt aici? Rosti acuzația ca și cum era obligatoriu să fi știut. Vulpoaica scoase un sunet de dezgust. Pe de altă parte, de ce ai ști? Îl măsură încă o dată de sus până jos cu o privire scârbită. De unde ai fi putut ști ce s-a petrecut după ce ai plecat?

I se strânse stomacul. „Ce s-a petrecut după ce am plecat?” Dând dovadă de un egoism deplin, nu irosise nici o secundă să se gândească la femeia de la Iadul și Păcatul, în afara momentelor trecătoare în care amintirea ei i se furișă în minte.

– Ce s-a întâmplat? întrebă calm. Ai devenit amanta vreunui gentleman?

Dacă așa era, cu siguranță că era o poziție mult mai sigură decât cea a unei târfe dintr-un tripou notoriu.

Ea pufni:

— Mai repede m-aș mărita cu tine decât să devin jucăria unui gentleman.

Ceea ce spunea într-adevăr multe despre opiniile ei privind ideea de a fi amanta cuiva, având în vedere dorința exprimată mai devreme de a dezgropa scheletul lui Bonaparte și de a defila cu el până în fața altarului.

— Sunt aici din cauza ta, spuse, aruncând în sfârșit o geană de lumină asupra motivelor prezenței ei aici. După ce ai plecat de la Iadul și Păcatul, s-a... Se strâmbă. S-a descoperit că ținusem secretă prezența ta în club.

Încremeni.

— Ai fost gonită din cauza asta, spuse calm.

Ea aprobă din cap cu tărie.

Din nou se simți cuprins de vinovăție pentru egoismul său total. Dincolo de curiozitatea față de reacția ei curajoasă, nu se gândise în mod real la această femeie.

— Am fost trimisă să locuiesc cu... Pete de culoare îi năpădiră obraji. ... Tatăl meu.

La ultima parte se poticni, apoi se uită urât la el, provocându-l din ochi să rostească o vorbă măcar despre acest detaliu anume.

Cercetă din priviri calitatea fină a veșmintelor și apariția ei șovăielnică. Era o bastardă. Așa ajunsese să fie aici.

În ochii verzi i se aprinseră flăcări.

— Mă aștept să faci ceea ce se cuvine pentru mine.

Toată vinovăția de dinainte se topi imediat. Pe buze i se așternu un zâmbet crispat. Inevitabil, toate ajungeau la subiectul măritişului. Se părea că până și această curajoasă doamnă.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Am spus deja că...

— Mai degrabă te-ai mărita cu oasele putrezite ale lui Bonaparte, o întrerupse el fluturând din mână. Da, îmi amintesc ce-ai zis. Îl cuprinse iarăși frustrarea. De ce nu spui ceea ce vrei să spui, domnișoară...?

— Black. *Helena Banbury*, zise ea, și, judecând după răceala din privirea ei, nu era prima dată când îi aflase numele.

— Dată fiind apariția ta aici — în toiul întâlnirii sale de taină —, ai trecut printr-o grămadă de neplăceri ca să descoperi pe unde sunt și să mă urmărești până aici.

Ea oftă.

– Cât de aroganți sunteți voi, nobilii, spuse ea, mai mult pentru sine.

Îl irită faptul că era pus la grămadă în categoria deloc impresionantă în care îi aruncase pe toți ceilalți bărbați. Pe de altă parte, având în vedere jalnica indiferență pe care i-o arătase până atunci, nu avea nici o îndoială că, în opinia ei, își câștigase meritat acel loc deloc remarcabil.

– Te-am auzit din întâmplare cum vorbeai cu amanta, zise ea, continuând să bată cu piciorul într-un ritm enervant.

– M-ai auzit din întâmplare?

Se dusesse în fundul sălii de bal, departe de ochii curioșilor, iar invitația baronesei abia dacă fusese o șoaptă. Dacă i-ar fi păsat, ar fi corectat-o în privința așa-zisei calități de amant, prezent sau viitor, al baronesei. Mulțumită întreruperii ei prost sincronizate.

– Voi, nobilii, habar nu aveți ce înseamnă cuvântul discreție, îi explică ea.

El își lăsă brațele să-i atârne pe lângă corp. Judecând după tonul ei, avea intenția să țină un discurs pe tema subterfugiilor. Nu chiar o surpriză din partea unei doamne care numea clubul Iadul și Păcatul acasă și purta un cuțit asupra ei.

Robert își propti șoldul de spatele unei canapele din piele cu bumbi.

– Dacă asta e părerea ta despre căsătoria cu mine, îți sugerez să îți vezi în continuare de treaba care te-a adus aici, înainte să fim descoperiți, iar tu, compromisă. „Din nou.“ Cuvintele plutiră între ei, nerostite.

Simți o înțepătură de vinovăție.

Helena clătină din cap.

– Voi petrece întregul sezon aici. Își ridică nasul. Dacă nu-mi găsesc un soț în trei luni, sunt liberă să mă întorc la club.

– Și preferi asta?

Probabil că auzise ceva ce nu-i plăcuse în felul în care pusese întrebară, fiindcă îl săgetă cu privirea. Robert se pregăti pentru o altă muștruluială aspră din partea acestei femei rele de gură.

– Da, prefer, rosti ea scurt, apoi începu să se plimbe prin cameră. Am trei luni la dispoziție și n-am nici o dorință să-mi găsesc perechea.

Cu nonconformismul și temperamentul ei insolent, n-ar fi trebuit să-i fie prea greu. Membrii nobilimii se dovedeau deseori

a fi niște idioți remarcabili, incapabili să vadă dincolo de fațada unei persoane.

– Nu sunt decât trei luni, sublinie el, legănându-și piciorul înainte și înapoi.

Doamna se opri brusc și se încruntă.

El încetă pe loc acea mișcare confuză. Demonstrase clar, încă o dată, lipsă de înțelegere față de necazurile doamnei.

– Ai fost... își scotoci el mintea... curtată de mulți? Robert disimulă orice semn de surpriză din acea întrebare.

Helenei îi scăpă din nou un pufnet lipsit de rafinament. Arată către sine.

– Ți se pare că aș fi una care a avut de-a face cu prea mulți pețitori?

Doamna se referea desigur la semnele de pe față și mâinile ei. Nu se obosi să îi explice că temperamentul ei de scorpie era probabil ceea ce îi descuraja pe bărbați, mai mult decât orice altceva. Ca și statutul ei de copilă din flori. Majoritatea lorzilor n-ar fi reușit să vadă dincolo de originea modestă.

– Sau n-am avut de ce să-mi fac griji în privința pețitorilor, murmură ea, reluându-și mersul. Tata mi-a dat o zestre. Helena făcu o pauză, apoi se uită la el. După expresia ei tăioasă, aștepta ceva de la el.

El ridică o sprânceană.

– Zece mii de lire, zise ea pe șleau.

Robert făcu ochii mari. Ei bine, da, asta cu siguranță era în măsură să-i aducă doamnei o mulțime de pretendenți. Cei mai mulți dintre ei cu buzunarele găurite și având nevoie de o zestre bogată. Tot soiul de gentlemen pe care o doamnă ar face bine să-i evite. Își strânse buzele. Bărbați cărora în prezent avea nefericitul ghinion să li se alăture.

Se opri din preumblat și veni către Robert.

– Vreau să-mi faci curte, zise ea pe neașteptate, încât îl făcu să-și incline capul într-o parte.

Nu credea că o auzise greșit. Deși la 33 de ani nu era un lord bătrân, greu de urechi.

– Pardon?

– Fă-mi curte, repetă ea. Ești viitor duce, nu? În felul în care își trase buza înapoi rânjind batjocoritoare, întrebarea sunase mai mult ca o punere sub acuzare decât ca orice altceva.

Disprețul arătat pentru titlul lui era în dezacord cu tot ce învățase despre femei până atunci. Simțindu-se ca un actor aruncat pe scenă fără să-și știe replicile, Robert clătină din cap.

— Presupun că ești obișnuit să obții ceea ce dorești, atunci când dorești? continuă ea. Fără îndoială că doamnele sunt topite după tine.

Această femeie reprezenta excepția.

— Iar domnii n-ar face niciodată nimic care să te ofenseze.

Văzându-și viața zugrăvită în nuanțe atât de exacte și pe un ton atât de... rece, Robert simțea un fel de smerenie.

— Și vrei să-ți fac curte? Cu ce scop? întrebă el, folosind deliberat un ton rece, neafectat. Nu avea să-i ofere plăcerea de a ști că vorbele ei îl atinseseră.

Ea oftă, apoi îi vorbi pe un ton potrivit mai degrabă pentru un copil de creșă mai încet la minte.

— Nimeni nu va îndrăzni să calce pe bătăturei un viitor duce. Voi fi silită doar să-ți suport compania și vizitele ocazionale, apoi voi fi liberă să plec.

— Țasta e planul? întrebă el, pe un ton care-i trăda neîncrederea, recompensat cu o altă privire încruntată. Te aștepti să-ți fac curte...

— Timp de trei luni, îl întrerupse ea. Da. Punct în care eu mă voi întoarce la clubul Iadul și Păcatul, iar tu... — flutură din mână în direcția lui — ... vei fi liber să faci ceea ce faci de obicei.

Era cât pe ce să o trimită la naiba, cu tot cu vorbele ei usturătoare și poruncile neașteptate.

Totuși, ceva îl opri.

Poate că era conștiința faptului că în această problemă, a introducerii ei cu forța în înalta societate, nu avea, de fapt, dreptate.

Poate era vinovăția pe care o simțea fiindcă nu se preocupase cum se cuvine de soarta acestei femei după ce plecase de la Iadul și Păcatul.

Sau poate era amintirea recentă a lipsei de atenție dovedite, până de curând, față de situația financiară a propriei familii.

— Ei bine?

— Mă gândesc, zise el absent.

Tatăl lui credea că singurul fel în care Robert putea ajuta la îndreptarea finanțelor familiei era să se însoare cu o doamnă cu buzunarele pline. De aceea, se aștepta ca Robert să realizeze o alianță avantajoasă. Dacă ar fi curtat-o pe domnișoara Helena Banbury,

ar fi fost scutit de majoritatea eforturilor mamelor pețitoare de a-l cupla și liber să lucreze la restaurarea domeniului lor altădată prosper.

Pe de altă parte, disponibilitatea îi depășea propriul interes. După ce viața îi fusese manipulată de alții, i-ar fi oferit acestei femei o parte din controlul care, până atunci, îi fusese smuls cu forța.

– Foarte bine, spuse în cele din urmă. O să ajut...

Ea își îngustă ochii.

– O să o fac, se corectă.

Femeia avea mai multă mândrie decât oricare dintre gentlemenii pe care îi cunoscuse.

În fața capitulării sale, majoritatea femeilor ar fi răspuns cu recunoștință sau surpriză.

Domnișoara Helena Banbury dădu din cap aprobator. Apoi o porni către ușă.

Asta era tot?

– Și cam ce anume te gândești că ar trebui să includă această curtare, domnișoară Banbury? strigă el, reținând-o cu aceste vorbe.

Ea se opri în fața ușii și aruncă o privire peste umăr.

– Lord Westfield, eu sunt o membră a nobilimii tot atât cât ești tu un hoț din Dials, spuse ea trăgănat. Mă aștept să ai o mai bună cunoaștere în ce privește manierele de curtare. Buzele îi zvâcniră. Chiar dacă sunteți un derbedeu. Helena deschise ușa.

– Îndrăznesc să spun că ar trebui să știu cui să mă adresez?

– Ducele de Wilkinson, răspunse ea, fără să se deranjeze să se întoarcă spre el.

Șocul îl făcu să rămână nemișcat.

– Ducele de Wilkinson? strigă după ea.

Da, poate că, de fapt, îl trăda auzul.

Helena Banbury aruncă încă o privire în direcția lui.

– Te încredințez că nu este nimic în neregulă cu auzul tău, mi-lord. Dacă ai fi acordat o mai mare atenție știrilor din ziare, ai fi citit despre venirea în oraș a bastardei ducelui. Cu asta, lunecă afară din cameră.

Iar Robert, care niciodată nu fusese atent la rubrica de bârfe și zvonuri, își dori să fi fost atent măcar un pic. Își trecu palma peste față.

Dintre toate blestemele de femei în a căror cameră ar fi putut intra și care l-ar fi cerut în căsătorie, dăduse tocmai peste... cea

pe care fusese de acord să o ajute. Un hohot îi scăpă de pe buze. Fiindcă Helena Banbury cea rea de gură se dovedea a fi fiica celui mai bun prieten al tatălui său, ducele de Wilkinson. Având în vedere sufletul romantic al tatălui său și părerile lui neobișnuite despre diferențele de clasă, ar fi aplaudat subit interes devotat al lui Robert pentru de mult dispăruta Helena.

Robert își roti umerii, risipind o parte din tensiunea adunată. Erau doar trei luni. Ce rău putea face această pretinsă curtare a unei femei care era atât de în afara elementului său în mijlocul strălucitoarei aristocrații.

Capitolul 10

A zecea regulă

Niciodată nu te lăsa sedusă de vorbe frumoase. Mai ales din partea unui nobil

În dimineața următoare, în liniștea casei, Helena mângăli furioasă pagina din fața ei. Mușcându-și buzele, studie distrată cele câteva rânduri. Mângâindu-și bărbia, Helena își împinse scaunul sub masa de scris și se repezi să sune după servitoare.

O clipă mai târziu, tânăra femeie deschise ușa.

– Domnișoară Banbury?

– Aranjează, te rog, ca un lacheu să ducă acest mesaj la clubul Iadul și Păcatul, o instrui, înmânându-i biletul. „Nu contează. Nu vor răspunde...”

Servitoarea luă scrisoarea încuviințând din cap, făcu o reverență și plecă iute.

Helena, care se trezise deja de două ore, își arcui spatele, apoi își părăsi apartamentul temporar, îndreptându-se spre Salonul Albastriu. Care mai era și sensul în această lume prozaică? O doamnă trebuia să stea cu brațele încrucișate și să aștepte... baluri și serate și fel de fel de lucruri care nu contau.

Găsind o masă la geam, Helena privi prin ferestrele până în tavan ce dădeau spre străzile Londrei. Toată viața fusese devotată muncii sale. Dată fiind priceperea pentru numere și ținerea efectivă a registrelor contabile, crezuse prostește că rolul pe care îl îndeplinea în funcționarea clubului o făcuse de neprețuit. Acum, toate scrisorile în care îi implora să o primească înapoi și la care nici nu catadicsisera să răspundă dovedeau cât de puțin conta pentru ei cu adevărat.

Cu câtă ușurință o îndepărtaseră din ecuație. Așezată la fereastră, cu picioarele ridicate la piept, Helena își puse pe genunchi exemplarul ei din biografia lui Jean-Robert Argand. Își scoase ochelarii și îi așeză într-un unghi periculos deasupra cărții deschise,

apoi își mută atenția către străzile pline de frumusețe. În liniștea bine-venită a solitudinii din jurul ei, acceptă aceste sentimente de durere și revoltă.

Helena nu fusese niciodată înnebunită după zorzoane și flecușete inutile, așa cum erau numeroase femei. Tânjea să fie considerată o femeie cu idei și opinii valoroase, opinii care să fie ascultate și, prin asta, validate. Își dorea să fie văzută ca o femeie capabilă, căreia i se puteau încredința responsabilități mai mari decât contabilitatea. Da, frații ei avuseseră încredere în iscusința cu care se ocupa de registre, dar nu o lăsaseră niciodată să stea de vorbă cu distribuitorii sau cu clienții. În schimb, aceste sarcini cădeau în seama proprietarilor *bărbați*. Și când va fi să se întoarcă, se va schimba oare ceva?

Hurducăitul unei trăsurii în apropiere o făcu să se trezească din aceste gânduri triste și să își mute atenția la o chestiune față de care dovedise un surprinzător control – curtea prefăcută pe care i-o făcea marchizul de Westfield.

Întâlnirea lor se dovedise mult mai agreabilă decât ar fi putut spera sau aștepta vreodată.

Totuși... Își mușcă buzele. Se așteptase ca un bărbat aflat într-o poziție atât de aleasă ca aceea de viitor duce să se zbârlească auzind cererile pe care i le adresase. Prin vene îi curgea un sânge mai albastru decât safirele și ca atare nu avea nici un motiv să aibă grijă sau să asculte de o bastardă. Chiar dacă era fiica nelegitimă a ducelui, debutul și viața ei în înalta societate nu aveau să atragă niciodată respectul aristocrației.

După ce se întorsese de la balul domnului și doamnei Sinclair, zăcuse în pat, zvârcolindu-se și perpelindu-se pe salteaua nefamiliară. Viața dusă pe străzi o mai învățase și să fie atentă la orice lucru care părea prea ușor. Și în ciuda ochilor scăpărători și a liniilor ferme din colțurile buzelor lui pline, perfecte, ce trădau furia marchizului, acesta o ascultase în continuare... și fusese de acord să o ajute.

„De ce ar face una ca asta?“, se întrebă ea. Își culese ochelarii de pe carte și îi puse pe nas. Continuă să-și frământa buza de jos. Sau poate că era atât de nerăbdător să scape de ea, încât ar fi fost de acord chiar și să îl detroneze pe rege, numai să o vadă plecată. Și neavând cu adevărat, în tot acest timp, intenția de a o ajuta.

Helena luă micul volum și îl frunzări. După ce văzuse cum mamei sale i se frânsese inima când ducele o abandonase, apoi felul în care Diggory îl manipulasă pe unicul său părinte adevărat, Helena

avea avantajul că primise zilnic câte o lecție despre cum să te ferești de bărbați... de toate categoriile. Apoi faptul că își petrecuse cei mai frumoși ani ai vieții într-un tripou nu făcuse altceva decât să-i cimenteze și mai bine părerile despre trădare și înșelătorie. Ce motive avea marchizul ca să o ajute? Ryker și ceilalți frați țineau la ea și tot o îndepărtaseră din viața lor. Pentru lordul Westfield însemna încă și mai puțin. Era...

Aici.

Helena își încruntă sprâncenele. Acum? Venise? Ținând cartea în mâini, își lipi fruntea de geam într-un acces de îndrăzneală care i-ar fi atras o dojană severă din partea ducesei de Wilkinson. Îl studie pe marchiz prin ferestruica din cristal care dădea spre stradă, în timp ce acesta descăleca din șaua unui magnific cal murg. Un copilandru se repezi să prindă frâiele armăsarului, iar pe buzele ei înflori un zâmbet trist. Așadar, bărbații ca el aveau oameni care se grăbeau să le ofere ajutor și asistență, în timp ce femeii ca ea rămâneau în general invizibile. Marchizul îi dădu băiatului câteva monezi și spuse ceva la care copilul incuviință din cap energic.

Se folosi de moment pentru a-l studia. În apartamentul ei, cu veșmintele boțite și barba nerasă de o zi, poseda încă o frumusețe masculină care ar fi oprit în loc o femeie. Umbrele din salonul vicontelui nu făcuseră altceva decât să-i împrumute marchizului un aer de mister. La lumina zilei, cu fața proaspăt bărbierită, obraji acvilini și o bărbie pătrată puternică, aprecie că avea genul acela de frumusețe care le înnebunea pe majoritatea femeilor.

Nu că ea ar fi fost una dintre acestea. Nu. Ea era foarte practică. Era rațională și niciodată nu și-ar fi pierdut capul pentru vreun fante simandicos. El se îndreptă spre intrarea principală a casei ducelui. Când ajunse pe ultima treaptă, își scoase pălăria. Șuvițele lui aurii străluciră diafan în soarele dimineții.

Cu răsuflarea înțepindu-i-se, închise ochii pentru o clipă lăsând amintirile să o copleșească. Amintirea sărutului lui. A mângâierilor sale blânde. Fiorul interzis al buzelor lui pe trupul ei. Își oțeli inima. Fiindcă oricât de îndemânată îi era atingerea, nu era nimic pentru care o femeie să renunțe vreodată la viitorul, libertatea și siguranța ei. Iar ea tocmai asta făcuse – ca urmare a unei greșeli care îi aparținea lui în mare măsură, dar și ei, în parte. La urma urmelor, nu se deranjase să încuie blestemata aia de ușă.

Câteva momente mai târziu, în spatele ușii se auziră pași, iar ea se ridică în picioare chiar când majordomul ducelui, Scott, păși în încăpere.

— Domnișoară Banbury, rosti el pe un ton demodat, având întipărit pe obrazul brăzdat de vreme un zâmbet familiar care contrazicea orice așteptări ar fi putut avea cineva din partea majordomului unui duce.

— Excelența Sa, marchizul de Westfield, dorește să vă vadă.

Murmurând o mulțumire, îi zâmbi, la rândul ei, bătrânului servitor. În afară de duce și de tânăra lui fiică, numai bătrânul Scott, cu ochii săi blânzi, arăta deseori ca și cum era cu adevărat mulțumit de prezența ei acolo. Servitorul își ridică bărbia.

Helena clătină ușor din cap. „Ce încearcă să îmi spună?”

Scott tuși și se uită cu coada ochiului spre marchiz.

Îi scăpa ceva. Mintea îi lucra cu febrilitate. Toate aceste aspecte, de la baluri și serate până la ceva simplu, cum ar fi o vizită de dimineață, se găseau dincolo de domeniul ei de confort și familiaritate.

Servitorului i se făcu milă.. sau poate doar își pierduse speranța că și-ar fi amintit care era protocolul potrivit pentru primirea unui marchiz.

— Voi aduce gustări, domnișoară Banbury.

— A.... da... mulțumesc, murmură ea în timp ce Scott îi mai aruncă un zâmbet și o privire încurajatoare, apoi plecă.

În sfârșit rămas singur cu ea, marchizul schiță o plecăciune.

— Domnișoară Banbury, o salută el cu acea voce tărăgănată și melodioasă de bariton care îi provocă o repriză de fiori delicioși.

— Milord, îl invită ea înăuntru.

Avansă cu pași lenți de prădător care ar fi stârnit invidia unei pantere. Helena se menținu pe poziții. Înfruntase și dovedise pericole mult mai mari decât acest bărbat. Deși ajunsese să constate că uneori acest om era capabil de primejdii mai mari decât violența pe care o îndurase în trecut.

Ca o ironie a destinului, Lord Westfield îi aruncă un surâs nimicitor.

— Îmi permiți?

Nici un gentleman nu avea dreptul să fie atât de grozav de perfect. Mai ales atunci când o femeie avea cicatrice atât de oribile.

Helena își trecu vârful limbii peste buze.

— Ce anume să-ți permit?

Îi urmări privirea ațintită către o banchetă din apropiere.

– Oh... ăă... da, zise ea, total dezorientată, apoi se lăsă să cadă în cel mai apropiat scaun.

În loc să-i urmeze exemplul, marchizul veni mai aproape, și făcu pieptul Helenei să se încordeze atunci când se strecură în scaunul roșu capitonat stil Ludovic al XIV-lea aflat la distanța cea mai mică de al ei. În timp ce își afunda în el trupul înalt și bine făcut, reduse cu ușurință spațiul dintre ei, iar Helenei i se puse un nod în gât.

Așezată pe marginea propriului scaun, Helena își încleștă în mod reflex degetele pe carte. Când croise planul care avea nevoie de prezența constantă a unui bărbat în următoarele trei luni, nu îi trecuse prin minte detaliul evident că va trebui să stea de vorbă efectiv cu el.

Marchizul își așează mâinile pe brațele scaunului și își roti privirea prin încăpere ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Bătu darabana pe brațele din mahon.

– Având în vedere timpul pe care urmează să-l petrecem împreună, presupun că am putea să găsim subiecte comune despre care să discutăm.

Dacă majoritatea doamnelor ar fi fost mai mult ca sigur ofensate de această manieră directă și lipsită total de prefăcătorie de a fi curtate, Helena o aprecie. O întâmpină cu bucurie. De fapt, nu se aștepta la acest gen de franchisețe din partea unui bărbat plin de farmec și cu limba mieroasă, lucru care o tulbură pe moment.

– Nu este nevoie să ne prefacem în felul acesta, spuse, mândră de tonul ei calm.

El chicoti, apoi își scoase mânușile.

– Nu acesta este scopul?, întrebă, îndesându-și mânușile în buzunarele jachetei.

Ei bine, da, era ceva adevăr în asta. Deși ar fi preferat mai degrabă să i se taie un deget decât să recunoască.

Lordul Westfield se aplecă în față, micșorând distanța dintre ei și paralizându-i gândurile.

– Nici nu ar fi înțelept să purtăm o discuție prefăcută, având în vedere că noi, nobilii, nu știm nimic despre ce înseamnă discreția.

La auzul vorbelor pe care le rostise seara trecută întoarse împotriva ei, un val de căldură îi urcă în obraji.

– Foarte bine, consimți, disprețuind faptul că el avea dreptate.

Era de o mie de ori mai preferabil să-l vadă în postura unui bețiv împiedicat care se aventurase în camera ei și îi dăduse viața peste cap.

El ridică o sprânceană.

– Citești?

Ea clipi, apoi îi urmări privirea ațintită pe cartea uitată din mâinile ei.

– Nu. Helena se învioră. Da.

Pe buzele lui pluti umbra unui zâmbet. În mod ciudat, cu mai puțin de o lună în urmă, acele buze se plimbaseră pe gura și trupul ei, atingând-o în feluri în care nici un bărbat nu ar fi avut dreptul să o facă vreodată. Simțea furnicături pe piele.

– Ei bine, care e răspunsul?

Helena înălță cartea, întorcând titlul către el.

El își încruntă sprâncenele. Oare nu recunoscuse numele lui Argand? Sau găsea că lecturile ei erau prea neobișnuite?

– Ți-e cunoscută opera lui Argand, milord? întrebă ea, optând pentru prima variantă.

– Nu.

Se așează înapoi în scaun, privind-o printre splendidele lui gene aurii.

– Este un matematician, spuse ea și se învioră găsind un subiect despre care chiar putea vorbi cu ceva familiaritate și confort. Este responsabil de interpretarea geometrică a numerelor complexe.

Marchizul făcu ochii mari.

– Ești o intelectuală.

Ea își împinse bărbia înainte cu o expresie rebelă.

– Dezaprobi o femeie educată?

– Oare de ce bănuiesc că deja crezi că știi răspunsul la această întrebare? răspunse el, agitându-și sprâncenele.

Pentru că deja știa răspunsul. Bărbați din toate clasele și de toate condițiile aveau o singură dorință când venea vorba despre femei, iar în afară de chipurile și trupurile lor, acești bărbați găseau că restul avea prea puțină importanță.

– Știi? murmură el, aplecându-se în scaun în așa fel încât genunchii li se atinseră. Credeam că numai față de mine ești bănuitoare. Își coborî vocea până deveni o șoaptă abia auzită. Însă descopăr că ești suspicioasă față de toată lumea, Helena.

Ea își înclină bărbia într-un alt unghi. Ce știa?

– Mi s-au dat motive serioase să fiu suspicioasă, zise ea, înfruntându-i privirea cu îndrăzneală.

Se uită în ochii ei vreme îndelungată și rătăci cu privirea peste obrazul marcat de cicatrice. Helena își înfipse degetele de la picioare în tălpile papucilor. Încetase să-i pese de semnele de pe corpul ei cu mult timp în urmă. Ajunsese să le accepte, să le prețuiască ca pe niște embleme de putere și curaj, așa cum le numeau frații săi. Cât de umilitor era să fie dovedită o mincinoasă de privirea intens cercetătoare a acestui bărbat. De fapt, îi păsa de acele semne albe crestate și de ceea ce spuneau despre ea. Fără să rostească o vorbă, el se afundă înapoi în scaun.

– Și mie mi s-au dat, zise el ridicând o sprânceană, cum ai spus? Motive serioase să fiu suspicios?

Întrebările se ridicau la suprafață, punând capăt cufundării ei de scurtă durată în autocompătimire. El avea motive să fie suspicios? Îl luă în râs.

– Doamne vânătoare de averi?, întrebă ea.

Privirea lui se întunecă, iar vorbele ei disprețuitoare îi muriră subit pe buze. Zărise de prea multe ori în propria reflexie în oglindă emoția întunecată ce scânteia în ochii lui de culoarea cerului.

– Spuneam că vom vorbi despre interesele noastre, Helena, nu despre trecutul nostru.

Avertismenul menit să o descurajeze nu făcu altceva decât să stârnească și mai multe întrebări despre demonii cu care el însuși se confrunta.

Helena clătină ușor din cap. Conta prea puțin ce cunoscuse el în viață. Născut fiu de duce, destinat să poarte un titlu cu doar o treaptă mai jos decât cel princiar, nu avea cum să fi cunoscut durerea și suferința oamenilor care își duceau traiul în stradă.

– Îmi place matematica, admise ea, deviind prompt discuția către un subiect mult mai puțin periculos, mai potrivit cuplurilor care flirtează decât orice referire la trecutul lui sau al ei.

– Știi să călărești?

– Nu.

Mai întâi nu avusese bani, iar mai târziu nu simțise niciodată nevoia.

– Știi să pictezi?

– Nu prea.

El rânji, iar această arcuire onestă a buzelor era atât de diferită și cumva mult mai puternică decât acel rânjet exersat. Inima îi bătu mai repede.

– Ți place teatrul?

– N-am fost niciodată.

În afara zidurilor clubului Iadul și Păcatul, viața încetase să existe.

– Niciodată? repetă el oarecum surprins.

Helena scutură din cap. Niciodată înăuntrul. Pe când era o fetiță, milogindu-se de lorzii și de doamnele care intrau în acele clădiri splendide, zăbovea pe trepte cu mâna întinsă.

– Ai eliminat sistematic plimbările călare în parc, vizitele la muzeu și mersul la teatru.

Ah, deci asta era scopul interogatoriului.

– Doar pentru că nu pictez sau nu știu să călăresc, nu înseamnă că nu mi-ar plăcea o vizită la muzeu sau o plimbare în Hyde Park.

Intensitatea pătrunzătoare a ochilor lui o amuți, speriată că ar fi putut vedea în interiorul ei toate secretele pe care le purta cu sine și speranțele pe care le nutrise cândva.

– În regulă. Măine după-amiază vom începe cu o plimbare în Hyde Park, zise el, ridicându-se în picioare.

Se ridică repede, simțindu-se copleșită de un val de dezamăgire inexplicabil.

– Pleci.

Ar fi trebuit să conteze prea puțin dacă pleca. Prezența lui aici era numai o fațadă menită să păcălească și să înșele potențialii pețitori care râvneau la compania și zestrea ei. Și atunci cum să interpreteze acest... regret?

Ca la un semn, un servitor intră cu o tavă de argint. Camerista personală a Helenei îl urmă îndeaproape. Cu ochii plecați, tânărul servitor găsi un scaun într-un colț al încăperii.

Robert îi ascunse degetele neprotejate de mânășă, iar Helena simți impulsul de a-și smulge mâna cu cicatrice din palmele lui fără cusur, de culoarea măslinei. Încercă să-și retragă mâna, dar el i-o reținu în strânsoare și o ridică în dreptul buzelor. Îi atinse pielea cu un sărut scurt, iar respirația lui îi atârță carnea.

– A fost o plăcere, Helena. Își coborî vocea până la nivelul unei șoapte conspirative.

– Având în vedere natura... relației noastre, mă aștept să îmi spui Robert, spuse el, mângâindu-i cu vârful degetului pielea sensibilă de pe interiorul încheieturii.

O înfiorare nepermisă radie din punctul în care o atingea și urcă de-a lungul brațului, răspândind valuri de căldură în întregul ei corp. Helena reuși să încuviințeze din cap tremurând și își trase din nou degetele. De această dată, îi permise să-și recapete libertatea. Pe care ea o simți ca pe cea mai seacă dintre victorii.

– Robert, rosti, mânioasă pe felul în care îi tăia răsuflarea acel cuvânt, numele lui.

Zâmbetul stins, dar triumfător de pe buzele lui lăsa să i se ghi-cească înțelegerea.

– Și Helena?

Simți fluturi în stomac.

– Ai greșit în ce mă privește.

Ea își ridică capul.

– Nu dezaprob o femeie cu educație. Chiar dimpotrivă.

Apoi, cu un calm exasperant, se înclină și plecă.

Helena închise ochii, simțind mai mult ca niciodată nevoia efectului calmant al numerelor. Își fixă privirea pe ceasul din porțelan ce ticăia pe polița de deasupra șemineului, concentrându-se pe bătăile ritmice care marcau trecerea timpului. Orice în afara gândurilor murdare stârnite de acea ușoară atingere. O atingere care invocase o altă dimineață petrecută demult în dormitorul ei.

Auzi pași frenetici răsunând pe coridor și ridică pe dată privirea, tocmai când ducesa trecu pragul camerei.

– Lord West...

Ducesa se opri din vorbit, iar zâmbetul fals de pe buzele ei se topi într-o expresie mânioasă. Aruncă o privire furioasă prin încăpere.

– Unde este Excelența Sa?

Helena rămase nemișcată.

– A plecat acum un minut, milady, murmură.

Femeia își strânse buzele, schimonosindu-și trăsăturile plăcute într-o expresie de-a dreptul hidoasă.

– Dar... unde este Diana? Excelența Sa a însoțit-o în parc?

Aranjându-și fustele, Helena văzu în sfârșit această întâlnire în lumina în care o vedea ducesa de Wilkinson. Fiica ei de 17 ani, întruchiparea perfecțiunii: nu avea cum să existe o candidată mai

potrivită pentru rolul de viitoare ducesă. O, la dracu'! Helena își alege cu grijă cuvintele.

— Lordul Westfield... mi-a făcut o vizită, spuse ea în timp ce cealaltă femeie se pregătea să plece.

Poate că lăsa baltă problema.

Poate...

Cu o vioiciune neobișnuită, Excelența Sa se răsuci pe călcâie.

— P-poftim? îngăimă ea. Se uită la Helena, măsurând-o de sus până jos pe bastarda din casa ei. Glumești, desigur.

Helena se uită la camerista din colț, care se lipi de spătarul scaunului. Își dorea oare să se facă invizibilă? În acest moment de lașitate, Helena se identifică pe deplin cu acel sentiment.

— Nu glumesc.

Amănuntul pe care l-ar fi omis în legătură cu surprinzătoarea curte pe care i-o făcea marchizul era faptul că întreaga poveste nu reprezenta altceva decât o farsă pusă la cale de Helena, pe care Lordul Westfield — Robert — fusese de acord să o ajute.

Dacă privirile ar fi putut ucide, Helena ar fi devenit o grămadă de cenușă carbonizată la picioarele acestei aristocrate. Apoi... ducea dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs lipsit de veselie.

Această manifestare o făcu pe Helena să se crispeze. Blestemată să fie curtarea prefăcută cu tot cu ranguri și titluri, nu avea să se lase batjocorită nici de această femeie, nici de nimeni altcineva.

— Marchizul nu te-ar fi vizitat pe tine decât din pură politețe. Posibilele legături dintre familiile Wilkinson și Somerset nu reprezintă un secret pentru nimeni din înalta societate. Soțul meu — „*nu tatăl tău*” — și actualul duce sunt prieteni din vremea când erau colegi la Oxford.

Două familii ducale, unind regate și imperii. De când pusese la cale planul de a evita претендентii cu ajutorul marchizului, o măcinau îndoielile. Gentlemanul nu pomenise nimic despre Diana. Dacă legăturile dintre cele două familii mergeau atât de departe înapoi în timp, oare sora ei avea sentimente pentru el?

— Diana este... îndrăgostită de duce?

Dacă era, Helena ar fi pus capăt iute planului, eliberându-l pe marchiz, și s-ar fi ocupat de претендентii la zestrea ei pe o altă cale.

— Dragoste. Femeia aproape că scuipă acest cuvânt. Ești atât de vulgară! Măsură din priviri trupul deșirat al Helenei. Nouă nu ne pasă

de dragoste. Suntem practici. Ne interesează averea. Puterea. Prestigiul.

Cuvintele grele îi înghețară Helenei sângele în vene. De multe ori deplânsese incapacitatea fraților ei de a-și arăta sentimentele, dar nu avusese niciodată de-a face cu pustietatea emoțională care mutila sufletul negru al acestei femei.

- Mai mult decât atât, continuă ducesa, nu contează dacă...

- Despre ce discutați atât de pasional, doamnelor? se auzi din afara camerei o voce jovială. Îl văzură pe falnicul duce stând în pragul ușii, cu veșnicul său zâmbet pe buze. Ei? întrebă el, venind mai aproape. Ar putea fi vorba despre un anume marchiz? Ridică din sprâncenele lui stufoase. Îți face curte, Helena?

Când își ticluise planul și atrăsese sprijinul lui Robert, văzuse doar rolul pe care acesta l-ar fi jucat în intimidarea vânătorilor de zestre interesați. Nefiind parte din această lume, nu se gândise la dușmanii pe care și i-ar fi câștigat atrăgând atenția unui viitor duce... „Întotdeauna gândește un plan până la capăt...” Helena încuviință ușor din cap, simțindu-și pielea arzând sub privirea aspră a celeilalte femei.

De câte ori o bătuse la cap acasă Ryker cu regula aceea? Făcuse greșeala de a uita că acele reguli se aplicau tuturor, însă pericolul de a fi prinsă în capcană de un vânător de zestre era mult mai mare decât nemulțumirea unei ducese.

Ducele își mângâie burta prin jacheta sa de culoarea mazării.

- Westfield a fost mereu un copil bun.

În ciuda stării de tensiune care plutea în salon, Helena zâmbi. Cu fizicul său puternic și prezența impunătoare, marchizul nu avea nimic copilăros în el.

- Ar fi o partidă excelentă, nu-i așa, Nerissa?

Ducesa se înroși.

- Întotdeauna am crezut că îmi voi lega familia de cea a lui Dennington.

Ducesa scăpă un sunet găuit și, fără să scoată o vorbă, se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă ca o furtună.

„Familia mea.”

Bărbatul care alesese altă femeie în dauna mamei Helenei și care nu reușise să afle despre existența bastardei sale o vedea ca pe un... *membru al familiei*? Helena se holbă uluită la bărbatul al cărui sânge îi curgea prin vene.

Ducele o bătu ușurel pe braț.

— N-o lua în seamă. E pur și simplu copleșită de bucuria perspectivei de a te mărita cu un Westfield.

Iar dacă situația ei nu ar fi devenit incredibil de tulbure din cauza legăturilor dintre aceste două puternice familii ducale, Helena ar fi izbucnit în râs.

Așa cum era, văzuse ura scânteind în ochii ducesei și înțelesese că femeia o dușmănea încă și mai tare.

Trei luni.

Mai avea doar trei luni, și apoi se va elibera de toate.

Capitolul 11

A unsprezecea regulă

Nu te lăsa păcălită de un chip drăguț

Ajungând acasă la tatăl său la scurtă vreme după întâlnirea cu Helena Banbury cea cu gură spurcată, Robert coborî de pe cal. După aceea, îi dădu hăturile unui servitor care aștepta, și un frison de neliniște îi îndreptă spatele. Se încruntă și aruncă o privire la casa elegantă a tatălui său de pe Mayfair Street. Își șterse din minte gândul irațional și o luă pe scări.

Majordomul îi deschise ușa, iar Robert își scoase pelerina.

Un lacheu se grăbi să i-o ia.

Robert îi mulțumi în șoaptă și se uită la Davidson.

– Davidson, tata...? îl întreabă și își aruncă pălăria.

– E în biroul lui, milord, spuse bărbatul, prinzându-i-o ușor între degete.

Robert își înclină capul și o porni pe hol. Amintirea vizitei în acel birou detestabil în care își prinsese viitoarea soție cu bunicul lui încă îl mai durea. Mersul ăsta înfiorător pe coridoare îi aducea în memorie răul din acea zi. Asta îl împinsese să își caute o locuință de burlac, ca să scape de durere. Cu timpul, departe de aceste ziduri, durerea de pe urma trădării lui Lucy se stinsese. În schimb, o purta în adâncul lui și o transformase în precauție. Așa cum spusese răposatul duce, Robert încă îl ura pe nemernic, dar era recunoscător pentru lecția învățată.

De aceea nu știa cum să se descurce cu Helena Banbury și ura ei palpabilă față de titlul lui, iar dacă orgoliul i-ar fi permis-o – și față de el.

Apoi, dacă aveai în vedere situația în care se afla ea acum, căci ura politicoasa societate și ducea dorul vieții pe care o avea înainte ca el să apară, sentimentele ei erau explicabile. Zâmbi. Totuși, vorbele

ei șoptite și cu răsuflarea tăiată îl făceau să creadă că nu-i era chiar atât de indiferent.

Robert ajunsese la ușa tatălui său, nu se sinchisi să ciocănească, apăsă pe clanță și intră.

– Tată.

Ducele își ridică privirea din registrele lui, uimirea cuprinzându-i trăsăturile îmbătrânite.

– Robert, îl salută el, cu tocul în aer peste hârtii.

După discuția lor din urmă cu o lună și după ce descoperise că tatăl lui încercase să îl manipuleze ca să se căsătorească, între ei se așternuse stânjeneala. Încredințat că tatăl lui era, de fapt, bine sănătos, Robert se mutase înapoi în locuința lui de burlac.

– Mă surprinde să te văd, spuse încetișor văzând că fiul lui nu scoate o vorbă.

Dar, după ceea ce spusese tatăl lui despre el în urmă cu o lună, Robert îl evitase cu mare grijă.

– Ești bine? îl îmbie cu blândețe ducele. Își plimbă privirea peste fața fiului său. Oare credea că va afla de ce venise aici Robert?

– Da, sunt bine, zise el scurt. Și tu ești bine?

Ceva licări în ochii tatălui său. Cum apăru și dispăru într-o secundă, Robert crezu că îl păcălește lumina.

– Nu am fost așa întotdeauna? zise tatăl său pe un ton glumeț. La colțul gurii, i se formaseră riduri albe, din cauza încordării.

Poate că, la urma urmelor, pe bătrân îl chinuia conștiința pentru că încercase să îl păcălească pe Robert să se însoare. Nu găsea vreo mângâiere în asta. Toată viața suferise de pe urma isteței manipulari a celorlalți: Lucy, bunicul lui, tatăl lui. Nu aveai cum să nu devii suspicios.

– Ce te-adeuce pe aici? îl întrebă tatăl lui, care își puse alături tocul și se lăsă pe spate în scaun.

Robert găsi un loc lângă piciorul uriașului birou de mahon. Îi căzu privirea pe acea piesă de mobilier care lăsase urme în toate aspectele vieții sale. Fără să vrea, își întinse mâinile pe brațele scaunului.

Tatăl îl urmări cu privirea și fața lui fu cuprinsă de melancolie.

– Ar fi trebuit să comand un alt birou, zise el pe un ton scăzut.

Robert își strânse buzele. În ziua în care avea să intre în posesia acelui birou, îl va face bucăți și îl va pune pe foc. Chiar și din mormânt, răposatul duce încă mai avea putere asupra casei și a fiului său. Ce ciudat! Înalta societate îl considera pe actualul duce

de Somerset un nobil puternic și de nedintit, care dusesese mai departe cu mândrie moștenirea stimatului său părinte. Ei nu vedeau forța de nezdruncinat pe care ticălosul ăla și-o impusese – un bărbat care își dezmoștenise fiica.

– Ce știi despre fata lui Wilkinson? spuse el, schimbând subiectul despre răposatul duce.

– Domnișoara Diana? Tatăl lui își împreună mâinile în față. Are șaptesprezece, aproape optsprezece ani. Wilkinson a zis că are talent la artă.

„... doar pentru că nu pictez sau nu știu să călăresc, nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să merg la muzeu sau să fac o plimbare prin Hyde Park...”

– Fiica lui nelegitimă, zise el nerăbdător, amintindu-și șirul de tinere cu care tatăl lui încercase dibaci să-l cupleze de la începutul verii.

– Ah! Ducele își bătu ușor degetele. După ce fata și mama ei au dispărut, Wilkinson a crezut că au murit amândouă. Își întoarse palmele pe dos. La ultima lui vizită, era destul de... fericit și exuberant că Helena reapăruse.

Da, însuflețit, guraliv și surprinzător de liber în a-și exprima emoțiile, ducele de Wilkinson nu se potrivea cu așteptările nimănui, dacă te gândeai la un duce așezat și cuviincios.

– E cu puțință să fie o impostoare? întrebă Robert, cu o franchețe și un cinism pe care le învățase de la viață. Avea motive să fie circumspect, având în vedere că o întâlnise la Iadul și Păcatul.

– O impostoare? repetă tatăl lui surprins. Se scărpină în cap. Nu cred, zise el mult prea încrezător. Wilkinson o cunoștea pe Helen când...

– Helena, îl corectă fiul.

– Așa, da, Helena... Mama ei i-a fost amantă și el o știa pe fată de... Oh, flutură din mână, cinci sau șase ani, parcă. Le ținea într-o casă din oraș. Se înnegură la față. Apoi a dispărut, iar Wilkinson a fost grav... afectat, se hotări el în sfârșit. A iubit-o, spuse simplu.

Pentru că își iubise fosta soție și apoi o sprijinise pe sora lui după ce fusese dată afară din casă pentru relația ei dezavantajoasă, actualul duce de Somerset se dovedise un romantic așa cum nu erau cei de rangul lui. Generozitatea lui mentală și afectivă se dovedise apoi și în cazul unei nepoate pe care o luase la el acasă după ce ea iscase cu ani în urmă un scandal. Încă definitiv pentru comportamentul lui,

ducele vorbea despre sentimente de parcă ar fi fost singura trăsătură care ar fi caracterizat pe cineva.

Să fi găsit doamna din întâmplare un alt protector care îi promisesse mai mult, dar o lăsase pradă unui viitor incert și cu prea puțină siguranță pentru fiica ei?

– A iubit-o așa mult și totuși ea... a dispărut? Robert nu își putea stăpâni cinismul din voce. Conduse de foamea lor după avere, femeile se dovediseră remarcabil de inconstante cu afecțiunea lor.

Tatăl îl privi cu tristețe.

– Nu îmi permit să îmi pun întrebări sau să fiu suspicios față de Wilkinson sau față de mama domnișoarei Banbury. Se aplecă înainte, cu ochii la fiul său. Probabil că tânăra are răspunsurile pe care le cauți.

Fața Helenei îi licări în minte: obrații ei crestați, mâinile. Toate urmele care vorbeau despre o viață infernală.

Tatăl se strâmbă și își schimbă poziția pe scaun.

Robert se încruntă.

– Tată?

– Sunt în regulă, zise ducele pe un ton aspru. Nu vorbim despre mine acum. Se lăsă pe spate în scaunul lui și gemu. Ce-i cu întrebările astea despre domnișoara Banbury? În ochii bătrânului scânteie curiozitatea.

Întrebarea îl făcu să șovăie și, încercând să pară relaxat, Robert ridică din umeri și își cântări atent cuvintele.

– Am întâlnit-o pe această tânără la balul vicontelui de Sinclair. Alese mărturisirea cea mai vagă și mai apropiată de adevăr. Până la urmă, nu putea să vină pe nepusă masă să pună întrebări și să nu se aștepte la același lucru în schimb. Totuși, cu toată investigația lui, Robert era mai mult decât curios să afle informații despre femeia pe care, într-un moment de nebunie, acceptase să o ajute.

– Mama ei era fermecătoare, murmură ducele. Își apucă bărbia cu degetul mare și cel arătător și și-o mângâie. Cred că o chema Dahlia sau Delia. Probabil că și fata ei e o frumusețe.

Robert scoase un sunet vag. De la prima întâlnire cu ea la clubul Iadul și Păcatul, nu văzuse la ea nici un strop de frumusețe care să se încadreze în standardele lui sau ale societății. Mai înaltă decât majoritatea bărbaților, așa de subțire că o pală mai puternică de vânt ar fi putut-o doborî, se dovedise... interesantă în alte feluri care sfidau conceptele de frumusețe.

— Ei, e frumoasă, nu? îl incită tatăl lui. În ridurile de pe fruntea lui se citea o ușoară confuzie.

— E... *interesantă*, se hotărî Robert.

— Ei, ceva-ceva e, dacă zici că e interesantă.

Ducele presupunea pe bună dreptate că întrebările lui Robert erau tipice unui gentleman care era captivat de o doamnă. Robert nu avea să mai facă greșeala asta niciodată. Nu din nou. Tatăl lui nu avea habar, așa cum nu avea nici de ce făcuse fostul duce în camera aia. Robert se foi în scaun și nu îi dezaproba și nici nu îi confirmă bănuielile tatălui său.

— Altceva nu știi despre femeia asta? insistă el.

Oare un bărbat care fusese prieten cu Wilkinson de când erau pe băncile universității să nu fi știut mai multe decât acele crâmpie de informații?

Tatăl lui ridică din umeri.

— Nu știu. Îi scânteiară ochii. Mă tem că trebuie să descoperi singur răspunsurile.

Fără îndoială, ducele credea că aflase multe în urma întrebărilor lui Robert. Ceea ce nu ar fi putut să știe era învoiala pe care o făcuse cu domnișoara, în speranța că i-ar fi ținut departe pe pețitorii nedorți.

„... Mai bine l-aș dezgropa pe Bonaparte din mormânt și aș merge cu el la altar decât să mă leg de unul ca tine...”

Râse pe înfundate. Se pare că exista o femeie în tot ținutul care era complet neinteresată de el și de titlul lui.

Se auziră pași pe hol și apoi se deschise ușa. Beatrice apără în prag.

— Robert, spuse ea, mai surprinsă decât tatăl lui, mai devreme.

La ușoara acuzație ce licări în ochii ei, el simți un ghimpe de vinovăție.

La cei douăzeci și trei de ani ai ei, ar fi trebuit să aibă un soț și un cârd de copii la picioare. Faptul că nu putuse să găsească un singur gentleman care să o curteze era grăitor pentru cât de puțini nobili demni de încredere existau în ținut.

— Bea, zise el, ridicându-se în picioare.

Beatrice își dădu ochii peste cap și înaintă.

— Uh, scutește-mă de plecăciunile tale de gentleman. Nu cu mine. Ochi un loc lângă el și se duse spre scaunul de pe care tocmai se ridica. Ei bine? îl îndemnă ea.

Cu coada ochiului, văzu că tatăl lui schițează un zâmbet.

— Ei bine? repetă Robert. Cu toată grija și întrebările ei, în loc de sora mai tânără care se încapățâna să îl înveselească pe vremea când venea acasă de la facultate, ajunsese mai mult ca o mamă îngrijorată.

— Este vorba despre vizita ta de dimineață la fiica unui anumit duce?

Ah, deci bârfele începeau să curgă, dacă până și sora lui aflate. Ceea ce însemna că, până a doua zi, ziarele aveau să dea o grămadă de informații despre brusca lui fascinație pentru fiica nelegitimă a ducelui.

— Apleci urechea la bârfe acum, Bea? Scoase un țâțâit din buze.

— Nu încerca să schimbi subiectul, îl dojeni ea. E prea tânără și inocentă pentru tine, Robert. Nu ești de acord, *papa*?

Fratele și sora se uitară la capul familiei încă în viață, care își ridică mâinile:

— Nu mă bag în chestiunile sentimentale.

Mai puțin când dăduse petrecerile alea de vară cu gând ascuns, zâmbi Robert cu subînțeles, iar tatăl lui avu decența să roșească.

— Mulțumesc pentru grijă, Bea, zise Robert și se ridică. În privința acelei doamne, te asigur că știu ce fac. Când ea dădu să spună ceva în semn de protest sau să-l iscodească, el îi servi o plecăciune.

Întâlnirea pentru a cere informații despre Helena Banbury se dovedise mai puțin satisfăcătoare decât se așteptase.

Deși prea puțin conta. Având în vedere planul nebunesc cu care fusese de acord cu o seară înainte, avea cu siguranță să afle tot ce era de știut despre Helena Banbury.

Și, cumva, în timp ce pleca din biroul tatălui său, plictiseala ce îl urmărea cu o seară în urmă dispăruse ca prin farmec.

Capitolul 12

A douăsprezecea regulă

Nu îți da pe față slăbiciunea

Helena chiar *ar fi trebuit* să facă limpede că lordul Robert trebuia să ajungă la toate balurile, în cazul nefericit în care le-ar fi acceptat pe toate.

Dar nu se prinsese la timp de asta, iar acum se înghesuise între ducele și ducesa de Wilkinson. Se adăpostise între ei după ce observase că niște gentlemen îi aruncau ocheade ca niște țânci înfometați care râvneau la o bucățică de pâine. Se ascunse între ei în încercarea de a se face cât mai mică. O misiune mai degrabă imposibilă pentru o femeie de aproape un metru optzeci.

În timp ce ducele și ducesa conversau, Helena aruncă o privire rapidă prin sala de bal a soților Drake, căutându-l printre oaspeți pe un anumit domn, acela care reprezenta singura ei șansă de a mai scăpa de atenția sufocantă a unor bărbați hotărâți să o încolțească, să o ruineze și să fugă cu cele zece mii de lire sterline ale ei.

Deși alea zece mii de lire nu erau chiar ale ei. Dacă avea să plece peste trei luni (două luni, douăzeci și opt de zile, mai exact), atunci suma aceea ar fi rămas în grija ducelui. Îi căzu privirea pe gâtul unei doamne din partea opusă a încăperii. Purta atâtea diamante și safire că i-ar fi hrănit familia Helenei câțiva ani. În zilele ei negre, când suferise de pe urma lui Diggory, și-ar fi vândut cât ai clipi sufletul pentru o singură liră, darămite pentru zece mii. Acum ar fi pus bucurăoasă pe foc cele zece mii de lire...

Își strânse tare de tot pumnii. Afurisită să fie dacă o să accepte vreun bănuț de la ducele Wilkinson. De când fusese trimisă la reședința lui din Mayfair, el se dovedise blând, gata oricând să ofere un zâmbet. Dar dovezile astea de blândețe nu o făcuseră și nu aveau să o facă să uite niciodată iadul pe care îl înduraseră ea și mama ei.

Helena trase lent și calm aer în piept. Din păcate, lăsase ușa deschisă și intrase peste ea Diggory.

„Nu aici. Nu acum. Alea erau momentele de nebunie care le făceau pe femei să fie închise la Bedlam. Numai și acel gând îi înteteți panica.

Prin cotloanele minții ei, răsunau țipete și plânsete, apoi amintirile se amestecau cu râsul tumultuos al oaspeților lui Lady Drake, dând naștere unui vacarm de sunete distorsionate. Pieptul i se mișca rapid și se concentra să respire lent și egal. „Nu te uita la lumină. Nu te uita la lumină...” Doar că, asemenea unui copil care e prea inocent să nu se joace cu focul, își ridică privirea spre candelabru din cristal și i se făcu stomacul ghem.

Helena își închise cât putu ochii în timp ce mirosul sufocant al cărnii încinse îi umplu nările. I se topea carnea... murea... durere. Atâta durere...

„Ești mai puternică decât amintirile tale... Luptă cu ele, Helena!”

– Helena? Vocea tunătoare a ducelui de Wilkinson răzbătu prin amintirile ei chinuitoare și o aduseră înapoi din întunecimi.

Clipi rapid, de-abia văzând cum îi zâmbește binevoitor ducele, pe ducesa lui scânteietoare și...

Helena își înclină capul și îl acompanie pe gentlemanul care venise lângă ei la un moment dat.

Robert. Aici. Îmbrăcat fără cusur, cu pantaloni și jachetă de gală, lavaliera lui albă, strălucitoare, legată profesionist, îi accentua pielea măslinie, care te ducea cu gândul la vechile lui origini romane. I se strânse stomacul. De când stătea aici? De câte ori puneau stăpânire pe ea coșmarurile, se pierdea complet în ele, iar când își revenea, timpul și detaliile erau încețoșate. Marchizul stătea în picioare, un model de eleganță, admirându-i suvițele subțiri și blonde și mai stătea acolo – ei bine ea, *Helena*.

Pe buzele lui apărură un zâmbet ușor și cu subînțeles, care o încălzi cu totul.

Pentru că fusese prinsă în timp ce se holba, își dori ca podeaua de marmură să se deschidă și să o înghită. Nu era o găgăuță slabă care să facă ooh și aah pentru un lord. „Dar nu e ceea ce ai făcut deja de atâtea ori cu bărbatul ăsta...”

Scrâșni din dinți la amintirea care o bântuia.

Nicicând mai recunoscătoare pentru vorbăria ducelui, Helena se dădu un pas în spate.

– Westfield, dragule, zise ducele. Îl bătu pe Robert pe spate. O plăcere, ca întotdeauna.

Ducesa schiță din buze ceva ce semăna cu un zâmbet.

– Și zici că intenționezi să vii la balul meu? Încă un blestemat de bal. Măcar se ținea acasă la duce și ducesă, și era cu mult mai ușor să evadeze din sala de bal pe durata evenimentului infernal.

Peste capul celor doi, Robert se uită fix la Helena.

– Nu l-aș rata pentru nimic în lume, șopti el, iar ochii lui albaștri radiau o căldură intensă care o făcu să simtă fluturi în stomac.

Cuvintele și prezența lui acum și aici nu erau decât o fațadă pentru moștenirea ei. La cât de atractiv era Robert, îți venea ușor să crezi, fie și pentru o clipă, că exista vreun strop de adevăr în ceea ce arăta.

Îl studie în timp ce ducele îl acapără.

– Ce mai face prietenul meu, bătrânul duce, hm? Bărbatul mai în vârstă chicoti de parcă făcuse cea mai bună glumă. Știi că ne tot spunem vorbe de duh.

Helena stătea și ea acolo, o străină la dialogul lor. Ce vorbe de duh își schimbau bătrânii duci? Și dacă tot veni vorba, chiar erau nobilii în stare să aibă umor?

Robert, mai înalt decât ducele, se uită la ea.

– Da, este mai bătrân cu o zi, nu-i așa? dădu el explicații și pentru Helena.

Se emoționează pentru strădania lor de a o include și pe ea în discuție.

Sensibilizată de gestul bărbatului pe care altădată îl crezuse incapabil de a face ceva și pentru altcineva decât pentru el, Helena se uită în altă parte. De două zile, Robert Dennington, marchizul de Westfield, nu numai că fusese de acord să o însoțească, dar mai arăta și o bunăvoință suplimentară. Bărbatul acesta nu se potrivea deloc cu ce observase și auzise că fac nobilii și nu știa cum să procedeze cu această descoperire neliniștitoare.

– Într-adevăr, Excelență. Sper că vechea ta rană nu te mai deranjează, da?

În timp ce ducele răspundea, Helena își mușcă ușor obrazul. Prin intermediul acelor câtorva replici și a lejeriei familiarității dintre cei doi bărbați, aruncase o privire într-o lume despre care nici nu știa că există. Nobilii erau incapabili de căldură și afecțiune. Nu vorbeau sincer și nici nu erau interesați de vechi răni. Și totuși, acești

bărbați – Robert și bărbatul care îi era tată – o făceau. Iar ea nu știa cum să se descurce cu asta. Îi zdruncinase stabila temelie pe care ea își clădise o viață bine pusă la punct.

În timp ce nobilii discutau, ducesa se uită la Helena într-o manieră foarte puțin nobilă de manifestare a antipatiei. Din fericire, ducele spuse ceva care îi atrase atenția soției sale. Scăpând de antipatia fățișă a acelei femei, Helena își relaxă umerii. În Dials, înfruntase hoți care inspirau mai puțină răutate decât soția ducelui. Nu pentru prima dată, afecțiunea pe care i-o purtase cândva ducele efervescenței sale mame își găsi explicația.

Poate așa trăia cealaltă parte a societății. Bărbații se căsătoreau după cum erau nevoiți, dar trăiau oarecum fericiți în afara acelor legături respectabile.

– Domnișoară Banbury? Vocea ascuțită a ducesei o aduse pe Helena înapoi în prezent. Din nou, pielea o furnică simțind intensitatea privirii lui Robert. Excelența Sa vorbește cu tine, zise ducesa printre buzele ei strânse.

Obrajii i se înroșiră.

– Milord, spuse ea repede.

El își înclină capul și veni cu un pas mai aproape, efectiv scoțând-o pe Helena din câmpul vizual al ducesei. Să fi fost mișcările lui o încercare deliberată de a-i distra atenția de la otrava aia?

– Îmi permiți? întrebă el încetitor, cu rânjetul ăla pe buze pentru care și diavolul s-ar fi târguit.

– Ce anume? se răsti ea.

Robert arătă spre blestematul carnet care îi atârna la încheietură. Helena își acoperi cu cealaltă mână obiectul insultător.

– Să dansez cu tine, domnișoară Banbury, spuse el liniștit și dădu să-l apuce.

Helena înghiți în sec.

– Nu. Exclamația ei răspăcată îi tăie elanul.

Cu capul aplecat peste carnetul ei de dans, își ridică privirea spre ea.

Ducele și ducesa aruncau ocheade de la Helena la Robert ca niște spectatori de tenis.

Apoi, dându-se în spectacol cu aroganța lui, așa cum se și aștepta, marchizul o luă de încheietură și îi frunzări carnetul gol.

Ea se crispă.

– Nu știu.

El își îndreptă din nou atenția spre chipul ei.

– Ce nu știi, domnișoară Banbury?

Ca și cum ar fi accentuat cât de tare nu se potrivea cu lumea aia, o șuviță îi ieși din coc și îi căzu peste o sprânceană.

– Să dansez. Dintre toți tutorii și instructorii pe care îi angajase Ryker pentru ea, nici unul nu fusese pentru cursuri de dans, căci nu avea nevoie.

– Nu...?

Nici nu simțise nevoia și nici nu vedea de ce ar fi risipit banii pe o asemenea activitate frivolă – până în acel moment.

– Să dansez, repetă, arătând spre cuplurile care făceau pașii complicați ai unui dans oarecare. Nu dansez. Acum, neputința asta îi accentua încă și mai mult ciudățenia în lumea aia.

Robert strâmbă din buze. Ce însemna acea expresie? Nemulțumire față de femeia pe care fusese de acord să o ajute? Ea simți un junghi în piept.

– O scurtă plimbare prin sala de bal, atunci? El îi oferă brațul.

– Hai, du-te, Helena, o zori ducele. Lordul Westfield este un bărbat bun.

Un bărbat bun care intrase în camera ei, o sărutase de-i ieșise sufletul și apoi îi dăduse lumea peste cap. Un bărbat bun, nu glumă. Helena își reținu zâmbetul și-și puse neîncrezătoare degetele pe mâneca lui.

Recunoscătoare că scapă de sub privirile tăioase ale ducesei, se uită drept înainte. Ani în șir, îi avusese drept companioni doar pe frații ei și nu prea avea experiență nici cu conversația.

Gata oricând să o facă pe gentlemanul, Robert rupse tăcerea.

– Nu dansezi, îi șopti el din colțul gurii adevărul incontestabil. E un detaliu pe care mi l-ai fi putut spune ieri.

– Nu ai întrebat, îi replică ea, cu ochii ațintiți înainte.

El continuă să îi vorbească șoptit:

– Faci toată chestia asta cu curțarea ta...

– Curtarea noastră, îl întrerupse ea.

– Cu mult mai dificilă.

Ea strâmbă din nas.

– Sper că pentru oaspeții de aici, va fi de ajuns să ne plimbăm puțin.

El poposi împreună cu ea lângă o coloană dorică, poziționându-se astfel încât să fie ascunși de privirile celorlalți.

— Ah, dar să te plimbi prin sala de bal e cu totul diferit de dans, Helena. Ea îi simțea suflul în ureche, iar genele îi fluturară frenetic.

— D-da? izbuti ea să bâiguiască, urându-și vocea slabă.

— O, da, îi susură el, aplecându-se și mai mult spre ea, iar mirosul lui masculin, coniac amestecat cu mentă aruncă o vrajă hipnotică.

Ea nu suporta alcoolul, dar în cazul acestui bărbat, era mai amețitor decât orice aromă puternică. Își închise ochii și trase adânc aer în piept.

— Tot ce trebuie să faci e să îmi permiți să pun mâna pe spatelul tău și eu o să te trag spre mine ca să fie limpede că nu doresc să fiu deranjat.

Helena putea să corecteze și să înțeleagă aproape fără efort orice șiruri de numere. Acea ordine liniștitoare fusese salvarea ei când viața devenise urâtă și tulbură. Dar în situația asta nu era nimic în ordine. Nu era chip să explice limpede ce simțea în prezența lui. Bărbatul ăsta avea un talent la vorbe care avea puterea s-o zdruncine. „Adună-te, fato!” Helena se strădui să uite privirea seducătoare și intensă pe care i-o aruncase el și clipi să își revină din amețeală. Eforturile lui nu erau altceva decât fațada pe care ea o ceruse de la el cu o zi înainte.

Și, dintr-un motiv de neînțeles, detestă că asta nu era decât un spectacol pus în scenă de un crai.

— Ai dreptate, spuse ea încet, iar el rămase nemișcat. Având în vedere... Ea își roti privirea, dar Robert stătea în continuare în așa fel încât o păzea de ochii societății... relația noastră, sigur s-ar cădea să particip la anumite activități obișnuite pentru doamne. Mulțumită că îi revenise luciditatea, dădu din cap hotărâtă. Așa facem.

Robert se uită pieziș.

— Ce să facem?

— Ei bine, va trebui să mă instruiești.

„... Va trebui să mă instruiești...”

În toată schema asta pentru care Helena îi ceruse ajutorul, el nu dădea doi bani dacă ea știa să picteze sau să călărească. Totuși, din motive care erau cu totul egoiste și tipice unui crai, și care nu aveau deloc de-a face cu aranjamentul lor, îi cam păsa că doamna nu știa să danseze.

Robert se crispă de îndată ce îi auzi confesiunea șoptită și el își imagină tot felul de lucruri păcătoase pe care i-ar fi plăcut să o învețe pe doamnă.

Mărturisirea ei îi reaminti cum se simțea corpul lui lângă al ei, de aura stacojie a sfârcurilor ei. De suspinele întretăiate de dorință.

Nu-și putu stăpâni un geamăt.

– Ești bine? ridică ea o sprânceană.

– Nu. Da, izbuti să zică, cu vocea spartă. Sigur și ducele a angajat profesori de dans.

– Trei.

El își înalță capul.

Ea ridică trei degete în aer.

– A angajat trei. Într-o lună. S-au dovedit remarcabil de... inutili.

Încercând să nu zâmbească, Robert își menținu expresia impasibilă.

– Și te aștepti ca eu să mă pricep... Își apropie capul de urechea ei... să te învâț?

Helena râse în hohote.

– Nu. Dar cred că dacă tot trebuie să îți pui mâinile pe mine într-un fel anume, atunci ar ajuta să mai îmi dai sfaturi.

Robert își înghiți un geamăt la auzul vocii ei grave și șoptite, care îi evocă fără să vrea imaginile periculoase ale spatelui ei, ale brațelor întinse spre el, în timp ce el îi adora gura generoasă. Scutură din cap. Ce trist că nu își mai putea aminti noaptea petrecută cu ea în Iadul și Păcatul! De parcă soarta îl lua peste picior și mai abitir pentru acel eșec, doamna își încrucișă brațele în față, își împinse sânii mici și-i atrase privirea la modestul ei decolteu, iar pe el îl cuprinse un alt val de dorință. Chiar o considerase... mai puțin drăguță? Cum așa, când era atât de...? Scutură din nou din cap cu putere.

Doamna scoase un sunet nerăbdător și bătu cu pantoful pe podeaua din marmură, iar gestul ei fu ușor estompat de ritmurile orchestrei.

– Deci, nu?

Despre ce naiba vorbea? După privirea aspră pe care i-o servea, se pare că aștepta un răspuns.

– Mă înveți? zise ea încet, ca și cum îi explica unui copil mai greu de cap.

Cum de se inversaseră rolurile, încât ea era atât de controlată, în vreme ce el poftea la decolteul ei nu foarte generos?

– Vrei să îți dau lecții de dans? întrebă el aspru.

Doamna era mai puțin periculoasă cu cuțitul în mână decât atunci când îi adresa vorbe dulci. În ochii ei se citi înțelegerea.

– Ah, înțeleg acum.

Se părea că nu avea nevoie prea mult de contribuția lui la discuție.

– Și cam ce înțelegi, domnișoară Banbury? zise el cu voce sugrumată. Derbedeul din el voia să știe exact ce sugestii bizare mai aveau să iasă din gura ei.

– Te deranjează să fii singur cu mine? Dacă se gândea la primele lor două întâlniri, când ea încercase să îl spintece și apoi îl lovise cu piciorul de era să îl lase fără bărbăție, urmată de o a treia când ea îi pusese onoarea la îndoială, ar fi făcut bine să fie rezervat în a rămâne singur cu femeia asta de la Iadul și Păcatul.

– Te asigur că nu îmi fac nici o grijă că o să fiu singur cu tine. Încercă să pară cât mai sarcastic când rosti puținele cuvinte de care fusese în stare.

Ea se încruntă și se apropie bătaios de el.

– Atunci mă aștept ca un derbedeu ca tine să fie în stare să mă atingă îndeajuns de mult pentru o lecție mulțumitoare. Strămbă din nas. Mai ales că, atunci când ai fost în camera mea, te-ai descurcat cu asta. Dar mai erai și beat, asta e explicația, hm?

Robert înțelese în sfârșit.

Doamna credea că el nu vrea să danseze cu ea. Privirea îi căzu pe trăsăturile ei ascuțite și pe cicatricea de pe obraz. Lumea era, după toate aparențele, un loc necruțător. Ce însemna aceasta pentru o femeie care avea cicatrice și numea casă un tripou?

– Nu ai înțeles bine, Helena.

Ea arăta așa de încurcată de parcă el îi zisese o ghicitoare imposibilă.

– Da?

Ceva se mișcă în inima lui, un organ despre care crezuse multă vreme că nu mai e în stare să simtă nimic pentru nimeni în afară de familia lui.

– Ba dimpotrivă, iubire, murmură el. De-abia aștept o ocazie să te... ating cum se cuvine.

Deoarece ea își rotunji ochii și respirația îi deveni șuierătoare, pe el îl străbătu un alt fior de victorie masculină. Chiar dacă vorbele îi erau obraznice, din ființa ei mlădioasă și înaltă răzbătea dorința. Apoi orice urmă de pasiune dispăru. Își miji ochii la el.

– Îți bați joc de mine? îl luă la rost.

— Am învățat că nu e înțelept să te supăr, doamnă, o asigură el cu un zâmbet strâmb. Umerii ei își mai slăbiră încordarea și, în timp ce îi înfrunta privirea, ceva se întâmplă între ei. Ceva nedefinit. O legătură stranie amintind de prima lor întâlnire care ei îi schimbaseră pentru moment cursul vieții.

Să-l ajute Cerul dacă nu avea să o sărute în mulțimea asta de lorzi și doamne din înalta societate. În acel imprudent moment de nebunie, nu dădea doi bani pe cine ar fi observat...

— Robert, aici erai!

Robert blestemă în gând că soarta îi pune la îndoială sinceritatea monologului lui interior. Se întoarse către vocea surprinsă a surorii sale. Se puse imediat între Beatrice și Helena.

Stăpânindu-și frustrarea că dialogul cu domnișoara Banbury fusese întrerupt, Robert o întâmpină pe sora lui mereu zâmbitoare.

— Beatrice.

Ea îl prinse de mână, se întinse spre el pe vârfuri și îl sărută pe obraji.

— De când te-ai mutat la locuința ta de burlac, de-abia dacă am mai avut ocazia să vorbesc cu tine. Ușoara acuzație îl făcu să se simtă vinovat.

— Am fost ocupat cu... alte lucruri, spuse el, conștient de femeia din spatele lui. Helena îl țintui cu privirea.

Sora lui râse cu poftă.

— Ocupat.

Într-adevăr, știindu-i viața dezordonată, de ce ar fi crezut sora lui că el s-ar fi dedicat zilnic întâlnirii cu administratorul tatălui lui? În fine, nu avea să vorbească despre asta de față cu Helena. O trase de una din buclele blonde.

— Ce vrei, obraznicătură?

Ea rânji.

— Vreau să merg la o librărie din St Giles... Se întrerupse când o văzu pe Helena în spatele lui. Ochii i se aprinseră de interes. Oh, bună!

Robert se dădu imediat la o parte astfel încât ea să nu mai fie ascunsă de mulțime sau de privirea surorii lui.

— Bună, șopti Helena și făcu o reverență scurtă, dar nu mai puțin simpatică.

El dădu să le facă cunoștință, dar Beatrice i-o luă înainte.

— Scuză-mă, nu te-am văzut. Sunt Lady Beatrice Dennington. Arată spre el. Sora lui Robert.

Helena ezită și apoi își pune degetele înmănușate în cele ale surorii lui și îi întoarce micul salut.

— Helena Banbury. Fiica... Obrajii i se aprinseră... ducelui de Wilkinson.

Sora lui scoase un icnet și își mută privirea de la Helena la Robert. În ochii ei se vedea că înțelesese.

— Tu ești fiica ducelui.

Helena încremeni.

— Eu sunt.

Nu o știa pe Helena decât din cele câteva întâlniri, dar ajunsese să aprecieze felul în care ea își îndrepta umerii și își înălța bărbia, exprimându-și astfel mândria și atitudinea defensivă. Ce vorbe șoptite o fi trebuit să îndure în răstimpul petrecut aici de era atât de rezervată și cât de tare îl disprețuia pe fiecare nenorocit care o făcea să aibă acea privire suspicioasă. Ea dădu să își retragă mâna, dar sora lui i-o reținu.

Beatrice râse scurt și cristalin.

— Oh, sunt așa de bucuroasă.

Helena se încruntă și îi aruncă lui Robert o privire inexpressivă.

El clătină din cap. Nu era momentul să îi explice că sora lui trăsesese concluzia greșită că el ar fi curtat-o pe fiica ducelui care tocmai ieșise de pe băncile școlii. Chiar dacă Helena dovedise că are un statut mai înalt, fiind fiica ducelui, Beatrice oricum nu ar fi disprețuit pe cineva din cauza rangului.

— Pot să vă vizitez, domnișoară Banbury?

Helena își înălță capul.

— Să mă vizitezi? repetă ea.

Zâmbetul surorii lui păli.

— Sau ai prefera să nu?

Se uită la ea precaută.

— N-nu, izbucni cealaltă. Cu cât de multă lipsă de bunătate se confruntase de se închisese în spatele unor ziduri? Mi-ar plăcea... zâmbi stângace... foarte mult.

Și, mai mult, de ce i-ar fi păsat lui? El o ajuta de-a lungul sezonului din datorie, pentru a îndrepta răul pe care îl făcuse. Robert își încheștă pumnii. Și atunci de ce tot voia să știe poveștile și secretele care o transformaseră în ființa asta așa de precaută?

Beatrice bătu din palme.

– Splendid. O să trec mâine după-masă.

Asta îl smulse din visare.

– Nu, exclamă el, și ambele femei se uitară la el. Domnișoara Banbury tocmai zicea că mâine are lecții cu un profesor de dans foarte versat.

Robert și Helena își schimbă o privire încordată și, judecând după pieptul care i se ridica și cobora rapid, și ea se gândea la discuția lor despre mâinile lui pe ea și lecția pe care o aștepta.

– O, la naiba, spuse sora lui și o bătu pe Helena cu regret pe mână. Sunt cam înțepați, nu? Ei bine, altă dată atunci?

Helena încuviință.

– Ar fi minunat, milady. Aruncă o privire spre sala de bal și apoi își mângâie fusta cu palmele. Văd că ducesa se îndreaptă spre mine. Mă scuzați! Îi mai furișă o privire lui Robert.

El îi prinse imediat degetele și le aduse la buze, blestemând materialul care îl împiedica să îi simtă pielea.

– Domnișoară Banbury, spuse el încetișor, pe o voce egală și melodioasă.

– L-lord Westfield.

Și după ce Helena se întoarse și plecă, iar sora lui continua să sporească, înțelese că pentru prima oară în viață aștepta cu nerăbdare o lecție de dans.

Capitolul 13

A treisprezecea regulă

Fără prieteni

Așezate la locul lor familiar de lângă fereastră, Helena și Diana stăteau într-o tăcere prietenoasă.

În timp ce Helena citea, fiica ducelui, cuviincioasă în toate felurile, ședea aplecată peste broderia ei, ocupându-se de ea ca un general de planurile de bătălie.

Fredonatul ușor al tinerei se auzea în liniștea din cameră. Profitând de neatenția surorii sale, Helena se gândea la balul familiei Drake. Mai exact, la tandrul dialog dintre Robert și sora lui la care fusese martoră. Lady Beatrice era doar o tânără printre multe alte tinere... și totuși Helena ajunsese să aprecieze ceea ce putea să învețe de la o persoană importantă. Beatrice era singură, soră iubitoare pentru Robert, care credea că soarele apune și răsare doar pentru el. Și asta spunea totul despre anii de idei preconcepute pe care Helena și le făcuse despre nobili.

Nu erai ceea ce păreai să fii. Nu erau și Helena, precum și frații ei, o dovadă vie a acestui lucru?

Reveni și o studie pe Diana. O altă tânără care pune sub semnul întrebării tot ce acceptase Helena de multă vreme ca pe un fapt incontestabil.

Când intrase în casa asta, fusese hotărâtă să urască orice și pe oricine, căci toți aveau legătură cu bărbatul care o abandonase pe ea și pe mama ei și a cărui respingere le făcuse să cadă în ghearele acelui bărbat care l-ar fi îngrozit până și pe diavol.

Cu pandantivul de smarald pe care îl purta mereu și cu rochia ei scumpă din satin alb, Diana reprezenta tot ce urâse Helena de-a lungul anilor. Fiind un copil care cerșea și fura pe stradă, ea le văzuse pe acele lady inconștiente și fără de cusur ale acestei lumi... care

nu îi aruncau decât priviri disprețuitoare, așa că dezvoltase o firească antipatie pentru ele.

Sau cel puțin așa credea.

În fiecare zi pe care o petrecuse în mijlocul acestei societăți care te zăpăcea rapid, tot ce crezuse ea că era adevărat se dovedise la fel de obscur și de confuz ca acele zile pe care le trăise demult, când mama ei fugise cu Mac Diggory.

Helena se uită spre locul în care stătea tânăra, împungând cu acul materialul întins pe gherghef. Da, voia să o urască.

Doar că Diana, cu surăsul ei inocent și încă și mai inocenta ei acceptare a Helenei, făcuse imposibil acest lucru. Era mai ușor să urăști vata de zahăr și curcubeiele decât pe fata asta.

Era o femeie luminoasă și voioasă, genul cu care se căsătoreau nobilii. Bărbații ca Robert. Care aveau ranguri de soi, avere, amante pe ascuns și mergeau în tripouri scandaloase.

Îi veniră în minte vorbele furibunde ale ducesei din zilele trecute. Despre cele două familii puternice de duci care erau într-o așa strânsă legătură și despre așteptările ei ca fata să i se mărite cu Robert într-o bună zi.

Atunci nu le dăduse importanța cuvenită. Când avea să plece, Robert urma să își găsească o mireasă potrivită, perfectă, și atunci de ce să nu fi fost ea Diana? Ar fi întruchipat cuplul englezesc ideal, potrivii prin precursorii și averile lor. Spre deosebire de Helena, care avea să fie întotdeauna, în ciuda eforturilor inutile ale ducelui de Wilkinson, fiica unei târfe care își petrecuse mai mult timp pe stradă decât în confortul pe care i-l oferise ducele amantei lui.

Helenei îi tremură cartea în mână, ceea ce îi mută atenția la pielea ei plină de cicatrice.

Se uită fără expresie la acele urme.

Medalii de onoare, așa le zicea Ryker.

Helena zâmbi cu tristețe. Ce absurditate! Ce prostie groaznică și absurdă! Erau oribile. Erau mâinile unui copil al străzii și nu unele fine și moi cu care te ocupai de îndeletniciri femeiești, precum broderia.

În prag, apăru o servitoare. Făcu o reverență.

– Milady, mama dumneavoastră vă roagă să veniți în hol.

Diana se întrerupse din fredonat și își ridică privirea din broderie.

– Oh, splendid! Vin imediat, spuse ea, iar tânăra servitoare ieși în grabă. Și ciudat era că fata chiar era veselă precum îi arăta tonul.

Observă că Helena se uită la ea și zâmbește. Mama și cu mine o să mergem la croitoreasă, zise ea fericită. Fericită. Era întotdeauna fericită. Până și la gândul că urma să rămână singură cu mama ei cârtitoare și arțăgoasă. Să îmi ia măsurile pentru o bonetă nouă, îi explică Diana, zâmbind și mai larg. Era zâmbetul ducelui, încă un dar pe care îl oferise unuia dintre copiii săi. Vii și tu, da?

Cu cartea în mână, Helena își legănă picioarele peste marginea scaunului ei, iar fusta îi foșni pe la glezne.

– Nu. Își înalță cartea, dorind să-și îmblânzească refuzul. O să rămân să citesc. „De fapt, aștept scandaloasa mea lecție de dans“, adăugă în gând.

Diana dădu să se ridice, însă Helena puse o mână pe genunchiul ei, oprind-o.

– Înainte să pleci, aș vrea să vorbesc cu tine despre... ceva, începu ea ușor. Stomacul i se făcu ghem de frică.

– Da? se uită răbdătoare Diana la ea.

Adunându-și gândurile, Helena se așează pe cel mai apropiat scaun de lângă fiica ducelui. Puse cartea lui Argan despre numerele complexe pe măsuta din lemn de trandafir de alături. Cât își dorea și ea să aibă darul de a vorbi oricui despre orice. Inclusiv despre această chestiune. Nu știa că ar putea fi o problemă până nu o auzise pe ducesa în urmă cu o zi vorbind furioasă.

– Marchizul de Westfield, începu ea.

Și apoi nu mai știi cum să continue. În secret, se ruga ca sora ei să fie în stare să ducă discuția pentru amândouă. Dacă Diana spunea că inima ei era într-o dată lui? În ea se insinuă un sentiment apăsător, întunecat și urât care semăna cu gelozia.

Diana continuă să clipească precum un câțel confuz.

– Ce-i cu el?

– Familiile voastre sunt... destul de apropiate, începu ea în sfârșit, amintindu-și de familiaritatea evidentă dintre ducele de Wilkinson și Robert de la balul Drake.

– Familiile noastre.

Helena se uită la ea cu chipul lipsit de expresie.

– Păi, știi, ai zis familiile „voastre“, dar e și familia ta, Helena. Deci familiile „noastre“.

La frumosul ei gest, Helenei i se încetoșă privirea de lacrimi. Clipi să și le țină în frâu. De ce nu puteau și oamenii aștia să fie niște bestii nesuferite ca ducesa de Wilkinson?

— Ce ziceai? o readuse la subiect Diana.

— Ȑ, da. Luă aer să își regleze respirația și apoi vorbi repezit. Simți ceva pentru el?

„Te rog, spune că nu. Spune nu.” Pentru că, dacă zicea da, atunci gelozia din lăuntru ei avea să o mistuie.

Diana își lăsă jos gherghedul.

— Să simt ceva pentru cine...? Apoi făcu ochii mari. Vrei să zici pentru marchiz? Chicoti. Oh, Helena, ce glumeață ești. Lordul Westfield e bătrân. După care, cu o surprinzătoare maturitate, orice urmă de amuzament dispăru de pe fața ei și se apropie de Helena. E vorba despre sentimentele tale pentru marchiz?

Helena rămase nemișcată. Sentimente pentru marchiz? Nu avea sentimente pentru el... În afară de iritare și frustrare. O necăjea. Cum ar fi putut să simtă ceva pentru bărbatul care îi întorsese pe dos viața prin faptul că o aruncase în mod nechibzuit în strălucitoarea lume a înaltei societăți?

„Dar te și ajută să îndrepti situația...” O ajuta, deși nu avea nevoie.

— L-am auzit pe tata cum vorbește despre asta cu mama, spuse Diana. Își coborî vocea până la o șoptă conspirativă. *Papa* e în culmea fericirii la gândul că familiile noastre s-ar uni. E prieten vechi cu ducele de Somerset. *Papa* îl vede ca pe un frate. Diana își sprijini bărbia în mână. Nu că așa fi știut ce înseamnă o asemenea prietenie. Se luminea la față. Până la tine.

La auzul vorbelor ei calde, Helena simți... *rușine*. Fusesse credincioasă în iubirea și loialitatea ei față de Ryker, Calum, Adair și Niall... dar, chiar dacă fusesse primită în această nouă familie, nu era la fel de devotată față de această tânără onorabilă.

— Dacă simți ceva pentru el, zise Helena cu ezitare, o să rup angajamentul lui Robert și nu o să mă mai ajute. Ceva tăios și dureros se învârti în inima ei.

Râsul clar, de clopoțel, al Dianei izbucni între ele.

— Nu fi prostuță! Lordul Westfield e simpatic, dar îndeajuns de mare ca să-mi fie tată.

Helena răsufli ușurată și își dădu totodată seama că stătuse cu sufletul la gură.

Neremarcând nimic, Diana sări în picioare.

— Nu trebuie să o fac pe mama să aștepte. Se uită la Helena cu speranță. Ești sigură că nu vrei să ni te alături?

Helena zâmbi. Primul ei zâmbet adevărat din acea zi. De fapt, de multe zile, se gândi ea. Când mai găsisese ea bucurie în altceva, în afara de registrele ei? Ce ciudat era să înțeleagă că fericirea exista – ba chiar în afara clubului.

– Sunt sigură, spuse și îi întoarse Diane salutul cu mâna.

Ce invidioasă era pe bucuria fără complicații a acestei fete! După ce sora plecă și rămase singură cu reflecțiile ei, Helena se duse cu cartea la locul de lângă fereastră și mângâie cu degetele ei crestate literele aurii ale numelui lui Jean-Robert Argand. Viața Helenei semăna mai mult cu a celui bărbat, un matematician autodidact care reușise să țină contabilitatea unei librării, decât cu cea pe care o aștepta.

Aștepta un bărbat de câteva ore.

Deși, pentru că implica numerele și ea era precisă în privința lor, ar fi putut număra șapte ore *din zi*. Sau patru sute și douăzeci de minute. Sau, dacă era să fie mai exactă, douăzeci și cinci de mii și două sute de secunde.

De atâta timp aștepta vizita lui Robert.

Ceea ce era... neobișnuit. Nici măcar nu îi plăcea de acest gentleman. Era același bărbat care o trimisese în partea elegantă a Londrei și parte din planul ei de a scăpa de pețitori cât timp ținea sezonul.

Totuși... Helena bătu darabana pe cartea ei. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci de ce era aici așteptându-l? „De ce-ai simțit o așa mare ușurare după ce Diana i-a spus cuvintele acelea despre marchiz?” Nu avea sens, iar ea era o fată rațională.

„Doar că nu prea ai fost rațională în preajma acestui gentleman...”

Din noaptea în care el dăduse buzna în camerele personale de la Iadul și Păcatul, ea încălcase una dintre cele mai importante reguli legate de apropierea față de un străin beat. După care îl sărutase și îi dorise atingerea.

Complet confuză, Helena se uită din nou la micul volum legat în piele. Era doar un bărbat. Un bărbat care, cu limba lui ascuțită și cu buzele lui încă și mai istețe, dovedise că era de teapa celor în privința cărora fusese avertizată. Luă o hotărâre. Și ar fi făcut bine să o țină minte pentru atunci când avea să vină el și să-i dea o inutilă lecție de dans – doar cu scopul de a-și pune mâinile pe ea.

Dacă venea.

Așezată în locul ei obișnuit de la fereastră, Helena se uită afară, la străzile agitate ale Londrei. Inima îi bătu mai tare. De parcă

l-ar fi convocat, Robert ajunse pe calul lui negru. Ca la vizita trecută, un băiat îi veni în întâmpinare, iar el îi dădu copilului hățurile.

Coborându-și încetișor piciorul pe podea, Helena sări de unde era. Își trecu degetele peste fusta ei galbenă și moale. Ce culoare urâtă! Chiar și ea, care nu se pricepea deloc la modă, știa că femeile cu ten foarte palid nu ar fi trebuit niciodată să poarte acea nuanță ștersă. Sau asta să fi fost și intenția ducesei?

Nu mai conta. Începu să se liniștească. Nu mai conta ce purta în prezența lui Robert. Doar jucau teatru. O șaradă cu adulți, nimic mai mult.

– Excelența Sa, marchizul de Westfield, intonă Scott stând în pragul ușii.

Helena scoase un icnet surprins, se lovi de masă, iar exemplarul ei din Argand căzu pe podea.

– Milord.

Servitorul îi aruncă o privire tăioasă, iar ei îi scânteiară ochii.

– Gustări.

Bătrânul servitor îi zâmbi mulțumit.

– Sigur, domnișoară Banbury.

În ochii lui umezi se citea aprobarea.

Din nou, pe ea o cuprinsese acea senzație că... aparținea cuiva. Sentimente pe care le știa doar de la frații ei. Sentimente pe care nu credea că o să le mai încerce, în afara confortului și a siguranței lumii ei.

„Ce se întâmplă cu mine?”

Robert se culcase cu nenumărate văduve pricepute și curtezane istețe. Uneori și cu unele, și cu altele. Dar niciodată nu stătuse treaz, visând la ceva așa de nevinovat, precum dansul cu focoasa Helena Banbury. Scurtul drum călare din acea după-amiază îi stârnise o nerăbdare și mai mare.

Judecând după obrajii aprinși ai doamnei și după buzele ei întredeschise, nici ea nu era nepăsătoare în privința lui.

– Începem? El îi întinse o mână, iar ea își scoase puțin limba și și-o plimbă pe buze.

– N-nu cred că avem loc destul pentru lecție cu toată mobila asta aici. El zâmbi la regretul din acele cuvinte.

– Într-adevăr, nu prea este loc, fu el de acord, iar ei îi căzu fața. El îi oferi brațul.

Ea se uită o clipă la braț și apoi la Robert.

— Ce faci?

Robert își trecu încheieturile de la degete pe linia bărbiei ei.

— Scap de servitoarea ta care sigur o să vină să aducă ceva.

Doamna strânse din buze.

— Să înțeleg că te pricepi să nu fii prins cu femeii. Și se uită la el cu subînțeles.

Adevărul era că într-adevăr se pricepea la întâlniri clandestine și la întrevederi secrete păcătoase în spatele ușilor de la saloanele gazdelor sale. După noaptea în care fusese martor la trădarea lui Lucy, găsisese o plăcere sigură în toate acele afaceri sentimentale fără complicații.

— Vreau să dansez cu tine, zise el încetișor și înțelese uimit că nu scosese replica din lotul de comentarii drăguțe și de laude pe care îl avea pregătit.

Helena se uită la el. Oare cântărea adevărul din spusele lui? Se lăsă scrutat, și apoi doamna își dădu ochii peste cap.

— Nu trebuie să o faci pe craiul pentru mine. Unde dansăm?

Era complet îndreptățită să îl bănuiască de falsitate, și totuși i se strânse stomacul de dezamăgire. Dezamăgire pentru că pentru prima oară în doisprezece ani vorbea fără să aibă intenția de a seduce pe cineva, și Helena nu putea să vadă dincolo de asta. Servindu-se de rânjetul lui perfect studiat, Robert îi așeză degetele pe mânăca lui.

— Când eram mică, mă tot ascundeam pe coridoarele astea, așa că știu locurile destul de bine. Buzele ei se strâmbară ușor. Tu probabil că erai un neastâmpărat.

— Oh, chiar cel mai, aprobă el, o făcu să râdă, iar el rată un pas.

Cu fața numai un zâmbet și cu obrajii îmbujorați de bucurie contagioasă, parcă era o sirenă.

Helena își ridică privirea scânteietoare spre el, și lumina din ei se stinse un pic.

— Ce e?

Iritat, Robert se forță să zâmbească.

— Mă gândeam doar la isprăvile mele de pomină. O conduse cu pricepere prin hol, ajutând-o să se rotească și să facă diverse întoarceri prin uriașa casă. Da, biata servitoare avea să aibă nevoie de o hartă ca să-și găsească stăpâna. Robert rânji.

— Spune-mi!

Ce directă era! În timp ce doamnele ocoleau adevărul și își căutau cuvintele, ea dădea ordine.

– Ei bine, odată, la o petrecere de vară, am adunat toate cearșafurile din camerele oaspeților, le-am legat unele de celelalte și am făcut o frânghie din ele. La opt ani, crezuse că părinții lui ar fi apreciat măcar, chiar dacă poate nu s-ar fi dat în vânt, că nu se atinsese de cearșafurile de pe paturile familiei.

– De ce?

El rânji.

– Ei bine, la opt ani, credeam că sunt un explorator. Ea chicoti, iar el căzu din nou pe gânduri. Acele manifestări inocente și simple ale vieții, atât de comune și de fabricate în cazul altor femei, erau la fel de rare la ea ca un curcubeu de foc. Ca nu cumva să îi stingă acea mică bucurie, Robert se grăbi să continue: Am legat cearșafurile unul de altul și le-am prins la un capăt de balustrada care dădea în foaier ca să pot coborî. Robert își deschise larg brațele.

Ei i se măriră ochii.

– Doar nu era la fel de înalt ca...

– Foaierul ducelui? punctă el. Și mai înalt. Zâmbi. Am făcut cam trei sferturi din drum. După aceea greutatea lui desprinsese nodul nu foarte iscusit pe care îl făcuse în jurul balustradei. Nu am pățit nimic, doar mi-am luxat mâna și nu am primit desert o lună după aceea.

Helena se lovi cu palma peste gură, stăvilindu-și hazul. Umerii i se scuturau de răs, și Robert se lăsă și el pradă bucuriei ei contagioase. Nu povestise nimănui nimic despre trecutul lui. Ce anume din ea îl făcuse să evoce această amintire?

Se simțea stânjenit. Tulburarea pe care i-o stârnea Helena Banbury era un sentiment la care crezuse că era imun după trădarea lui Lucy și totuși ce ușor îi dădea ea gândurile și emoțiile peste cap. Nerăbdător să aducă discuția pe un teren mai stabil, Robert o conduse în spatele casei și se opri lângă o ușă care dădea în mult lăudata grădină a ducesei. Încercă să și-o închipuie la opt ani, un copil al străzii cu apucături rele.

– Dar tu, Helena, ce fel de copil ai fost? o întrebă în timp ce deschidea ușa. Făcu câțiva pași înainte să își dea seama că Helena rămăsese în ușă.

O părăsi orice urmă de veselie. În locul ei era acum o gravitate întunecată care îi dădu un fior pe șira spinării. Ea se forță să zâmbească, și obrajii i se întinseră.

– Credeam că nu vorbim despre trecutul nostru. În cererea ei se simțea o urmă de disperare, iar lui i se tăie respirația.

Nu avea nici un drept să o iscodească în privința secretelor ei. Dar își dorea.

– Hai să continuăm lecția, o zori el răgușit, și, fără ezitare, ea închise ușa și îi sări în brațe. Nu facem decât să dansăm un vals, îi spuse el încet, luând-o în brațe și conducându-i mâna pe mâneca lui. Așa e cel mai bine. Își puse palma pe spatele ei fragil și se apropie de ea. Îl venea să îi pună mâna pe fund și să o strângă în brațe.

– Așa e cel mai bine pentru ce? Întrebarea ei timidă îi dădu de înțeles că și ea își cam pierdea controlul.

Robert își apropie gura de a ei și foarte puțin le mai despărțea buzele.

– Ca să te ating, spuse el dintr-o răsuflare. Șuvițele ei fluturau, iar el o conduse mai departe. Flutură din gene și o conduse mai departe.

Ea deschise larg ochi și se împiedică de el.

– Îți place matematica, zise Robert sec, iar Helena se uită la el fără să clipească și pierdu imediat un alt pas. Gândește-te la dans ca la niște calcule. Concentrează-te asupra numerelor. El fredonă fals o melodie, ceea ce ei îi provocă din nou un zâmbet ambiguu. Fii atentă, o dojeni el. Este unu-doi-trei – unu-doi-trei, șopti el. Adu-ți aminte că ritmul valsului este egal. O conduse în spate. Începi cu piciorul drept și apoi mergi înapoi la primul pas cu piciorul stâng. Își apropia fruntea de a ei. Apoi pășești lateral cu stângul și imediat piciorul drept la stânga. Cu corpul încă aproape de al ei, o conduse prin mișcările ritmate.

Cu obrajii în flăcări, Helena își mușcă buza de jos și rată un pas.

– Concentrează-te, îi șopti el. Gândește-te la numere, Helena! Gândește-te la acel precis unu-doi-trei. Continuară întâi mai stângaci, apoi treptat cu mișcări mai fluide în timp ce corpurile lor găseau împreună ritmul. Unu-doi-trei, murmură el, valsând pe lângă tufele de trandafiri premiate ale ducesei.

După un timp, el își coborî mâna spre mijlocul ei subțire, puțin mai sus de fund, și ei i se tăie respirația.

– Aceasta e atingerea, continuă el pe o voce joasă. Asta e ce va observa orice gentleman și atunci o să știe.

Ea respiră tremurând și buzele i se întredeschiseră.

– Ce-o să știe?

– Că ești a mea. În joaca asta prefăcută care părea să fie dintr-odată prea reală.

Helena dădu cu spatele într-o bancă de piatră, ceea ce îi făcu să se oprească. Rămaseră acolo cu trupurile tremurând și cu piepturile ridicându-se și coborând în același ritm greoi. Robert întinse mâna, îi cuprinse ceafa și îi înălță capul.

Buzele li se întâlniră într-o explozie înflăcărată și, cu un geamăt stins, Helena își încrucișă degetele pe gâtul lui și îi veni în întâmpinare. El îi sărută gura din nou și din nou, trecându-și mâinile peste întreg corpul ei, explorându-i rotunjimile șoldurilor și sânii mici, bombați.

El își retrase buzele, iar ea scânci și îi căută gura, dar Robert nu își întrerupse explorarea. Îi exploră cu buzele gâtul arcuit, îi prinse cu gura pielea moale unde îi bătea pulsul și apoi coborî. Imediat, cercetă înfrigorat materialul decolteului ei, i-l dădu mai jos și îi adoră pielea mătăsoasă cu sărutări.

– Ce frumos, șopti el. Cum putuse să nu o observe mai înainte, frumusețea ei i-ar fi făcut pe marinari să se lovească de stânci în mare. Picioarele ei se înmuieră, el le aduse aproape de el, își potrive mâinile pe fesele ei și o trase mai aproape de mădularul lui erect.

– Robert, scânci, iar numele lui ieși laolaltă cu un geamăt. Ea își depărtă picioarele.

Stând pe banca de piatră, Robert o luă în poală și își vârfi mâna sub fusta ei.

– Mi-a fost poftă de asta de când m-am trezit în patul tău, gemu el, supărat că nici acum nu își mai amintea clipele pe care le petrecuseră împreună din cauza beției din acea noapte. Îi revendică din nou gura și își strecură limba înăuntru.

Helena îi veni îndrăzneată în întâmpinare și îl sărută și ea cu aceeași pasiune. Lui i se întetă respirația și îi găsi pliurile fine ale feminității ei.

Robert îi astupă cu gura țipătul ascuțit și continuă să cerceteze cu degetele, jucându-se cu micul ei bumb și explorându-l. Îi înfipse un deget înăuntru, iar ea înlemni. Apoi, cu un geamăt lung și agonizant, ea își legănă șoldurile și se împinse rapid cu corpul în palma lui, îndemnându-l să o facă să termine.

-Te rog, imploră ea aproape de gura lui, iar cererea stăruitoare care venea din partea acestei femei îndrăznețe și impunătoare îl înnebuni de dorință. Mărind ritmul mângâierilor lui, el își presă palma de buclele mătăsoase care îi protejau feminitatea, iar corpul Helenei se cutremură. Apoi, într-o manifestare incredibilă a abandonului senzual, ea își dădu capul pe spate, scoase un țipăt lung și, tot înfigându-se și mișcându-se circular, avu un orgasm cutremurător, în valuri, din care el sorbi orice strop până când ea se prăbuși peste el fără suflu și transpirată. Niciodată nu își dorise mai mult ca acum să fi fost un derbedeu în toată puterea cuvântului pentru că atunci nenorocitul ăla de simț al onoarei nu l-ar fi împiedicat să se strecoare între coapsele ei și să se înfigă în locul fierbinte și primitor.

Robert o luă în brațe și o ținu la piept până când pulsul ei reveni la normal. În timp ce stăteau liniștiți și el îi puse în ordine hainele, în el se insinuă o oarecare panică. De la Lucy Whitman, nimeni nu îl mai atrăsese atât de tare. Dacă nu era atent, Helena, cu candoarea și îndrăzneala ei, ar fi avut puterea să îi zdruncine zidurile pe care le înălțase în ultimii ani ca să se apere.

Ceea ce ar fi fost o nebulie, mai ales din partea unei femei așa de hotărâte să se învâluie în misterele impenetrabile ale trecutului ei.

Nu pentru primă dată, întrebări despre Helena Banbury i se învârtejeau în minte.

Capitolul 14

A paisprezecea regulă

Nu te lega niciodată de un bărbat

Timp de zece ani, Helena se trezea, mergea în biroul ei, își deschidea registrele și lucra la rapoartele financiare ale clubului fratelui ei.

În toți acești ani, în afara acelei dimineți nebune în care Robert intrase în camera ei, nu ieșise nici un pic din rutina ei sigură și previzibilă.

Ce diferită putea să devină viața cuiva în câteva clipe. Mama ei, care ajunsese din amanta iubită a unui duce metresa șefului violent al unei bande din Londra, o dovedise și ea.

Că stătea aici, pe o bancă din piatră, în grădina ducesei de Wilkinson, cu capul înălțat spre soare după ani și ani de dimineți identice, era și asta o dovadă.

Nu pentru că nu i-ar fi fost dor de munca ei. Dimpotrivă. Era doar... proaspăta senzație de a fi descoperit o viață nouă, în afara clubului Iadul și Păcatul. Pentru că Ryker nu stătuse pe gânduri când o gonise, ei îi era greu să vadă dincolo de durerea trădării. Cum îndrăznise să se descotorosească pur și simplu de ea? Nu numai că îi desconsiderase rolul la club, dar totodată își și dovedise inconstanța într-o mare de bărbați infideli.

Helena își coborî capul, iar razele soarelui îi învăluiră fața cu o căldură blândă, liniștitoare.

Poate de-asta o trimisese Ryker aici. Poate că el știa că ea avea nevoie să se confrunte cu viața căreia ar fi putut să-i aparțină, în afara clubului, și să hotărască unde îi era cu adevărat locul. Își plimbă absentă degetele peste pielea cutată a celeilalte mâini. Pielea crescată, tăiată brutal și meticulos, era o mărturie că nu și-ar fi găsit locul aici.

Se jurase de multă vreme că nu avea să se lege de un bărbat așa cum făcuse mama ei, nu cu trupul ei, nu cu inima ei și, cu siguranță, nu cu numele. Acum pricepea ce ușor era să faci aceleași greșeli.

– Te așteaptă marchizul.

Vocea ascutită a ducesei de Wilkinson o readuse în prezent. Robert.

Licărirea aspră din ochii acelei femei îi domoli Helenei valul de bucurie, așa că se ridică lent în picioare, uitându-se prudentă la ea. Frații ei, care o necăjeau că nu era în stare să citească exact caracterul unei persoane, se înșelaseră din plin. Ura nestinsă din privirea ducesei era atât de intensă, că putea să se ia la întrecere cu cel mai întunecat suflet din Dials. Se pare că emoția aceea exista dincolo de statut sau titlu. O femeie de rangul ei nu era cazul să se ducă până în grădină să anunțe sosirea lui Robert. O asemenea sarcină era exclusiv datoria unui servitor.

– Excelență, o salută ea, și o luă spre ușă. Helena își strânse buzele nemulțumită când ducesa închise ușa.

Femeia îi aruncă o privire rece de sus până jos. Ridicându-și buza în semn de dispreț, ilustră mai bine decât o putea face în cuvinte ce credea despre vizita ducelui.

Helenei nu îi păsa dacă femeia asta era ducesă, regină sau prințesă, nu avea să se lase intimidată.

– Scuzați-mă! Lordul Westfield mă așteaptă, după cum ați spus. Își îndreptă umerii și își folosi cei zece centimetri pe care îi avea în plus față de ducesă ca să se uite în jos spre ea.

– Nu te vreau aici, domnișoară Banbury.

Ea înlemni.

Ei bine, așa simțea și ea. *Sau cel puțin simțise...* Cu patru zile în urmă.

Ducesa își frecă palmele.

– Mama ta a fost o târfă, zise femeia pe un ton la fel de firesc de parcă ar fi vorbit despre vreme.

Helena se controlă, deși simțea cum se adună furia în ea. Când trăiai pe stradă, învățai rapid că dușmanii știau să descopere și să profite de slăbiciunile tale. Dacă te prindeau pe picior greșit, veneau și te distrugeau. Ochii femeii se îngustară în fante subțiri.

– Cu înșelătoriile tale, i-ai îndepărtat atenția marchizului de la Diana. Te-o vrea el în pat, dar nu o să se căsătorească *niciodată* cu tine. Vocea îi tremură de forța urii.

Cum Helena păstră tăcerea, ducesa izbucni:

– Nu ai nimic de spus?

Helena schiță cu greu un zâmbet.

– Despre înșelătoriile mele? Este prima oară când cineva mă acuză de un asemenea lucru.

– Din pricina cicatricelor tale? Cuvintele acelea ascuțite, pătrunzătoare, stridența urii lor dădeau de înțeles că femeia nu prea se putea controla.

Helena încuviință.

– Da. Din cauza cicatricelor mele. Urmele întretăiate de pe ea, la fel de clare ca numerele, care stăteau mărturie pentru originea și înșăși viața ei. Dacă ducesa crezuse că poate să folosească acele vechi răni ca să o înfrângă, avea să fie foarte dezamăgită. Făcu un pas pe lângă ducesă, iar aceasta întinse mâna pe lângă brațul ei și-o prinse îndeajuns de tare, încât să-i facă vânătăi.

– Marchizul o să afle totul despre tine. O să știe că nu ești de-a noastră. Gunoi de pe stradă ca fratele tău.

Helena se uită în gol la degetele care o strângeau dureros și îi striveau carnea. Trecuseră aproape nouăsprezece ani de când nu mai ridicase cineva mâna să-i facă rău. În mintea ei, răsunară ecouri de demult, tăindu-i respirația... „Copil neastâmpărat... O să te omor...” Fața mânioasă a lui Ryker, pe vremea când era un băiat al străzii, aproape omorându-l în bătaie pe Diggory, îi readuse aminte acele orori. Așa fusese Ryker pe vremea aia. Neînfricat. Cutezător. Reamintirea acelei zile îi strânse umerii Helenei.

– Fratele meu are mai multă onoare și valoare la degetul lui mic decât aveți dumneavoastră întreagă. Îi aruncă o privire de sus. Acum dați-mi drumul, madam!

Ducesa slăbi brusc strânsoarea.

– Fiica mea s-a născut să fie ducesă, iar tu te-ai strecurat cu forța în familia asta, bolborosi ea. Exact așa cum s-a băgat și mama ta în viața soțului meu. Așa că te-oi culca tu cu lordul Westfield, dar el îi aparține Diane. Ai înțeles?

– Nu vrea să se mărite cu el, îi răspunse Helena.

– Nu contează ce vrea ea. Contează în ce familie s-a născut.

Așa cum nici pentru Ryker nu conta ce voia Helena. Oriunde te-ai fi născut, femeilor li se decidea soarta de către alții. Robert aparținea unei femei de rangul lui, iar când aveau să se căsătorească, Diana, cu blândețea și decența ei, ar fi făcut din el un soț ideal. Chiar dacă fata

nu era de acord, părinții aveau alte planuri pentru ea. Familiile acelea două aveau să se unească într-o bună zi, iar Robert avea să o accepte pe Diana. O durere ca de pumnal îi străpunse pieptul.

– Văd că înțelegi, zise ducesa, cercetându-i chipul cu privirea, iar Helena detestă că se trădase în fața acestei femei necruțătoare. Nu mă interesează dacă te culci cu el, spuse ea ca și cum ar fi oferit cuiva ultima prăjitură de pe tava cu gustări. Atâta vreme cât nu îți faci iluzii că ai putea deveni ducesă. Nu faci parte din lumea noastră, domnișoară Banbury. E important să ții minte asta.

Cum ar fi putut să uite un asemenea detaliu când înalta societate o învățase acea lecție de când venise pe lume? Chiar dacă era conștientă și accepta, cuțitul nemilos se mai învârti o dată în inima ei.

– Du-te dracului, spuse ea, făcând-o pe cealaltă să icnească.

Helena deschise ușa și o luă pe coridoarele pe care hoinărise în ziua trecută, când Robert o condusesese spre grădină și îi trezise în trup periculoasa dorință. Reamintirea nedorită a ducesei întărea adevărul acelei mari diferențe dintre ea și Robert. De la naștere, amândurora li se hărăzise altă soartă. Până și povestea lui din copilărie accentuase prăpastia dintre ei doi. El, un băiat cu camere de oaspeți și saloane de primire a musafirilor și care se juca, iar Helena, care...

„Era o balustradă.” Se opri brusc și se uită fără să clipească spre capătul lungului coridor.

„Alunecam pe balustradă ori de câte ori mă chema ducele... iar el râdea și mă lua în brațe...”

Îi tremură buza de jos și își închise tare ochii, să alunge forța acelei amintiri îngropate de multă vreme și retrezite de vorbele revelatoare spuse de Robert în glumă cu o zi înainte. Helena își înfipse mâinile în rochie. Nu voia să se gândească la viața pe care o dusesese în acei cinci ani scurți, înainte ca lumea ei să se umple de violență și de rău.

Revenind în prezent, Helena continuă să meargă mai departe spre foaier.

Robert stătea în picioare, consultându-și ceasul cu capul plecat. Când îl zări, la nici o zi după ce îi atinsese corpul cu atâta dibăcie, obrații îi luară foc. Judecând după felul în care el se purtase cu o zi înainte și după acuzațiile de mai devreme ale ducesei, cu siguranță ei se așteptau să fie o curvă pe care n-o mai încerca nici o rușine de mult timp.

Auzind că se apropie, își ridică privirea, iar ea îi oferi căutătura răutăcioasă pe care o observase pe fețele prea multor domni în Iadul și Păcatul. El zâmbi.

– Helena, o salută el și făcu o scurtă plecăciune.

Blestemat să fie! Emoția o gătui. De ce trebuie el să continue să-i răvășească viața dându-i peste cap toate așteptările pe care și le construise în privința puternicilor duci?

– Milord, zise ea încet, când el îi luă degetele înmănușate în ale lui. Se înclină spre mâna ei și apoi, când să ridice la loc capul, îngheță.

O strălucire dură, letală îi îngheță ochii, iar ea se clătină sub imperiul acelei emoții. O ținu strâns și ea îi urmări privirea brutală pe care și-o îndreptase spre urmele de degete de pe brațul ei. Nimeni, cu excepția familiei sale de la Iadul și Păcatul, nu mai simțise o ură viscerală din pricina urmelor imprimate pe pielea Helenei. Își prinse buza de jos între dinți, supărată că reacția lui aprinsă conta pentru ea în asemenea măsură.

Helena își eliberă imediat mâna și îi mulțumi unui lacheu că îi adusese pelerina, etern recunoscătoare că acele urme roșii fuseseră acoperite. Apoi își luă boneta, și-o puse pe cap și-i legă grațios panglicile sub bărbie.

Majordomul deschise ușa, și ea se grăbi să iasă.

Fără nici un cuvânt, Robert o ajută să urce în brișcă, apoi se sui și el. O clipă mai târziu, plesni din hățuri, iar trăsura porni. Ea își închise ochii și se lăsă în voia brizei molatice care îi mângâia fața. Poate el avea să treacă peste asta.

Cu ochii ațintiți la strada aglomerată, Robert o întreabă pe un ton aspru:

– Cine a pus mâna pe tine?

Ea oftă.

– Nimeni. Minciuna ieși imediat la iveală. Nu voia să vorbească despre ducesă și cuvintele ei întunecate.

– Helena, mârâi el, cu încheieturile albite de la hățuri.

– Am alunecat pe o balustradă.

El își mută atenția de la drum la ea, apoi se uită din nou înainte.

Helena apucă materialul fustei ei.

– M-ai întrebat dacă am fost un copil neascultător. De câte ori venea ta... ducele, se corectă ea imediat... Nu îl mai considera pe ducele de Wilkinson tatăl ei de multă, multă vreme... în vizită, luam în brațe balustrada și îmi dădeam drumul pe ea, iar el mă îmbrățișa strâns

și se rotea cu mine. Nu era ceva care i-ar fi stat în fire unui bărbat care își alungase amanta și copilul... dar așa se întâmplase. Am uitat de asta până acum, șopti ea, până când mi-ai povestit despre tine.

Cineva pusese mâna pe ea.

Iar Robert voia să afle numele acelei persoane ca să o înșface și să îi înfigă mâinile în beregată. Robert o studie pe Helena cu coada ochiului. Stătea rezemată, cu ochii închiși. Fața îi era relaxată, netrădând nici urmă din prudența pe care o ascundea. Profitând de pe urma lipsei ei de atenție, se uită mai cu băgare de seamă la urma lăsată pe obrazul ei drept.

Până în acea clipă, nu dorise să se gândească la cum ajunsese o tânără să aibă semnele acelea. Laș cum era, sperase că erau urme din naștere.

Era un nobil; cu toate astea, nu era un tăntălău. Cineva o rănise – și încă rău. Genul de rău care se prelungea dincolo de corp și se întindea în toate aspectele vieții cuiva.

În urmă cu doisprezece ani, în biroul bunicului său, fusese martor la depravare și urățenie. Dar ar fi pus pariu pe sufletul lui că ceea ce pățise Helena era un rău așa de mare, că nu avea cum să nu marcheze pe cineva.

Robert strânse puternic hățurile în mâini.

Doar că nu era vorba despre orice persoană – ci despre Helena Banbury cu spiritul ei îndrăzneț și statornic.

Chiar dacă avea să plece în doar trei luni, să se întoarcă la Iadul și Păcatul, caz în care nu ar mai fi văzut-o decât poate dacă avea să mai treacă pe acolo, voia să o cunoască și să-i știe secretele.

Ajunseră în Hyde Park, iar Robert slăbi hățurile și conduse brișca înainte, pe o potecă liniștită.

– Nu vorbești mult, nu, Helena Banbury?

Ea își deschise ochii.

– Nu.

Zămbiră amândoi.

– Frații mei mă tachinează des că mă simt mai bine în preajma numerelor decât cu oamenii.

El începu.

– Ai frați.

Și ea tocmai spusese același lucru. Dar ce ciudat că el nu știa acel detaliu.

Helena încuviință.

– Un frate și... Își strânse gura. Trei care, chiar dacă nu sunt de sânge, sunt rude mai apropiate decât tatăl meu adevărat.

Cu ce lejeritate vorbea despre acei trei bărbați care nu erau rude de sânge cu ea. Informația pe care o împărtășise ar fi scandalizat pe oricine din politicoasa societate înaltă. În ce calitate îi cunoscuse ea? Întrebările i se rostogoleau prin minte. Îi numea frați, dar oare era vreunul mai apropiat într-un fel de ea? Fusese vreunul un iubit cu care trăise la Iadul și Păcatul? Robert strânse hățurile în timp ce o gelozie sâcâitoare își făcea drum prin el ca un cancer care progresa lent.

– Ești șocat, observă ea când el păstră tăcerea.

– Mă șochez mai greu decât ai crede. Încercând să-și stăvilească emoția care îl răvășea, îi făcu cu ochiul.

Ajunseră la Kensington Gardens, și Robert opri trăsura. Păsările ciripeau cântecele lor de dimineață, în timp ce crengile ulmilor din apropiere dansau ușurel în aerul primăverii.

– Ce frumoase sunt!

Vocea moale și visătoare a Helenei îi ajunse la urechi.

Robert îi urmări privirea spre galeria din flori care se întindea în Kensington Gardens. Boboci colorați erau aliniați de-o parte și de alta a cărării pietruite.

– Florile, îl lămurii ea.

– Știi că în toate drumurile mele prin Hyde Park nu le-am băgat în seamă? recunosc el. Când era în Londra, călărea prin Hyde Park aproape în fiecare dimineață. Și cu toate astea, nu remarcase nimic. Nu cu adevărat. Nu în felul în care se uita ea aproape tânjind la bobocii aceia.

Ea îl fixă cu o privire uimită.

– Bineînțeles că nu.

– Bineînțeles, zise el, urând dezamăgirea din ochii ei. Simțea că o dorește. Zâmbetul ei stins și strălucirea din ochi erau grăitoare.

Ea se uită la pătura de flori mov cu galben în mijloc.

– Nu am fost niciodată în afara Londrei.

La brusca schimbare a subiectului, el clipi.

– Am trăit dintotdeauna aici, continuă ea, cu o nuanță visătoare în vocea ei îngroșată de emoție. Mai întâi, într-o casă închiriată de duce, apoi... Respiră lent printre buze. Apoi am trăit într-o odăiță în St Giles. Lui îi sări inima. St Giles nu era un loc sigur pentru nici un bărbat, femeie sau animal, darămite pentru un copil. Se strădui

să respire. Ce iad înfruntase ea oare? Am vrut întotdeauna să merg la țară. Putea la fel de bine să vorbească despre faptul că îi plăcea sau nu zahărul și laptele în ceai. Mama a crescut în Kent și pomenea despre cerul albastru și câmpurile cu flori sălbatice, iar mie nu îmi venea să cred că există un loc în care florile pur și simplu... cresc. Cum era posibil? Întrebă ea încetișor, cu un zâmbet fals pe buze. Când nu erau decât drumuri de piatră sau de pământ?

El simți o greutate în piept.

— În multe zile nu aveam ce mânca. Se îndreptă spre florile mov. Eram pe stradă în locul în care proprietarii magazinelor aruncau gunoiul și într-o zi am văzut... o pătură mov pe stradă. Râse și dădu din cap visătoare. Am alergat într-acolo crezând că era vorba despre florile despre care îmi vorbise mama. Făcu o pauză. Nu erau.

— Ce era? reuși el să spună; în același timp, îl chinuia rușinea și urî lumea în care micuța Helena Banbury scormonea după mâncare ca un cățel înfometat, așa cum se ura și pe el însuși că fusese atât de absorbit de sine că nu îi observase pe copiii ăia. Când se aplecă spre el, în ochii ei licăriră scânteii argintii. Erau foi de varză roșie, îi șopti ea. Dădusem peste ceva mai grozav decât florile. M-am prefăcut că eram într-o poieniță și culeg flori, după care puteam să gătesc foile alea și să le și mănânc.

Din pieptul lui ieși un geamăt.

— Helena...

Era inutil. Absolut inutil, incapabil să rostească ceva care i-ar fi putut șterge suferința.

Apoi, în mijlocul poveștii ei întunecate, ea făcu ceva ce el bănuia și de care avea să-și aducă aminte și când avea să fie unul dintre acei duci bătrâni senili cu baston și monoclu – zâmbi. Chipul ei se umplu cu o asemenea bucurie, că o căldură puternică izbucni în el. Ceva de neatins și înspăimântător pe care nu îl putea înțelege în acel moment.

— A fost o vreme în care nu am putut vorbi despre acele zile. Le-am numit „zilele mele negre”. Nu uiți niciodată ce înseamnă să ai un stomac lihnit, întrebându-te și îngrijorându-te de unde o să vină următoarea masă, dar, pe măsură ce trece timpul și ai mâncare, o casă și siguranță, începi să apreciezi tot ce a fost nevoie să faci ca să supraviețuiești. Își înalță fața din nou spre soare. Și e ceva minunat la supraviețuire.

O, Doamne, la orice mărturisire inocentă a ei, inima lui Robert era în agonie, de parcă urma să fie sfâșiat în două. În vreme ce el era un băiat care lega cearșafurile fine ale mamei sale și învăța să-și călărească primul cal, ea fusese o fetiță care vâna flori printre pietre și scotocea după mâncare. Emoția îl gâtui și se chinui să spună ceva.

Ea era cu mult mai curajoasă decât fusese sau avea el să fie. În mod egoist, venise fără servitor, ca să fie singur cu ea. Acum, cu scânteierea aia visătoare din ochii ei, își dori să fi adus pe cineva cu el să-i conducă blestemata de trăsură. Așa ar fi putut să coboare cu ea și să se plimbe prin grădinile pe care nu le observase înainte și nici nu le-ar fi băgat în seamă, dacă nu ar fi fost ea.

Slăbind strânsoarea hățurilor, el îi întinse mâna liberă. Încetișor, îi scoase o mânășă.

Ea scoase un sunet de protest, dar el continuă să i-o scoată și pe a doua, astfel încât mâinile ei să rămână goale între ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el încet, mângâindu-i cu degetul mare cicatricile de pe una dintre mâini.

Ochii Helenei se umplură de lacrimi strălucitoare și își feri privirea. Când reveni cu fața la el, din străfundul ochilor verzi radia puterea ei obișnuită, de putea la fel de bine să își fi închipuit acele trecătoare momente de tristețe.

– Prefer să mă gândesc la buchete de varză roșie, Robert.

El își dori să scoată de la ea tot ce ascundea. Își dori să știe totul, deși nu avea nici un drept. Dar cumva, în cursul acelor patru zile și la întâlnirea lor de mai demult de la club, femeia asta îndrăzneată care îl înfruntase pe față în salonul lordului Sinclair se strecurase printre barierele lui.

Și, pentru prima oară de la trădarea lui Lucy, Robert își dori ca inima lui să fi fost întreagă... pentru că Helena Banbury era o femeie care o merita.

Un alt râset discret ieși de pe buzele ei, ruginit, de parcă ar fost folosit într-o situație nepotrivită.

– Bănuiesc că am stat destul aici, nu? Am fost văzuți?

Prefăcuta curtare. Scurtul ei timp aici. Și eventuala reîntoarcere la Iadul și Păcatul. Și-o imaginea întorcându-se în lumea aceea, printre lorzii libidinoși și puternicii proprietari ai acelui tripou... și ceva întunecat și primitiv se trezi la viață.

Robert fu recunoscător pentru anii de exersat zâmbete false în timp ce se forță să schițeze un rânj.

— Într-adevăr, domnișoară Banbury. Ne întoarcem?

— O... să te văd mâine, în cazul ăsta? Era vreo speranță în întrebarea ei ezitantă sau doar își dorea el să fie?

El o ciupi de nas.

— Mă tem că mâine am stabilit deja o întâlnire cu altcineva.

De data asta, nu avea cum să își închipuie dezamăgirea care îi cuprinsese chipul, iar el se lumină.

— Desigur, zise ea repede. Doar mă întrebam. Curios. Având în vedere adevărata natură a... aranjamentului nostru; oricum, nu trebuie să ne vedem în *fiecare zi*.

— Și dacă aș zice că vreau? Întrebarea spusă în șoaptă îi veni pe buze înainte să o gândească.

Și așa, lumea lor se restabili. Helena își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt una dintre cuceririle tale pe care ești nevoit să irosești cuvinte, Robert. Nu intenționez să te rup de la... plăcerile tale.

El rămase cu gura căscată. Se învățase de mult cu rolul lui de pușlama și nu era ca și cum nu investise în asta. Nu își urăse nicicând reputația mai mult decât cu ocazia remarcii ei insolente. În tot timpul ăsta pe care îl petrecuseră împreună ea nu îl considera decât un lord care trăia doar pentru plăcerile lui?

— Familia mea are datorii, zise el pe un ton solemn.

Ea îl țintui cu privirea. Apoi, ca un pește care iese din mare, își deschise și își închise gura.

— Ce? Uimirea ei făcu să cântărească greu cuvântul.

Robert era cât se poate de rezervat în a împărtăși acel secret. Dacă era dat în vileag, atunci sora și tatăl lui ar fi fost expuși bârfelor și, chiar dacă nu dădea doi bani pe ce se spunea despre el, pe Bea trebuia să o protejeze. Dar în Helena putea să aibă încredere cu siguranță.

— Bunicul meu a făcut niște investiții substanțiale, spuse el în cele din urmă, uitându-se înainte. Și suntem aproape faliti.

— Ce fel de investiții?

Încă o dată, îl uimi cât era de diferită față de alte doamne pe care le cunoștea. La auzul acelui secret, orice altă femeie ar fi rămas cu gura căscată de șoc sau de dispreț, și totuși Helena vorbea o claritate rațională, așa cum ar fi făcut-o mai degrabă un administrator priceput.

— Motoare pe aburi, zise el.

— Ești sigur, e foarte... Își plimbă privirea rapid peste chipul lui. Îndrăzneț.

El chicoti.

– Oh, cam așa ceva. Am tot avut întâlniri scurte ca să îi concediez pe mulți dintre servitorii noștri, puteam să vând proprietățile neavantaajoase și să abandonez acele fabrici, mai sunt niște opțiuni, doar că... Se strâmbă și imediat își strânse buzele.

– Ce? întrebă ea, prea isteată ca să rateze continuarea.

Lui îi zvâcni un mușchi în colțul ochiului.

– Tatăl meu ți-ar spune că singura mea opțiune e să mă însor cu o moștenitoare. Blestemă imediat ce acea mărturisire îi scăpă de pe buze.

Helena își ridică privirea spre el.

Iar el, istovit de viață, înțelese că îi ardea gâtul de stinghereală... de jenă. Se forță să rădă, dar îi ieși un râs aspru, neplăcut.

– Și-a dorit asta atât de mult, încât s-a prefăcut că moare și a pus la cale o petrecere de vară ca să mă însoare, doar pentru a ne salva sipelele goale. Încă o dată, resentimentul încă viu ieși la suprafață și amenință să dea pe afară.

– Oh, Robert! Helena își puse mâinile peste ale lui, alinându-i amărăciunea. Iar tu nu vrei să salvezi averea familiei în felul ăsta. Întrucât ea rosti acele cuvinte mai mult ca pe un enunț, el păstră tăcerea. Helena își prinse bărbia între degetul mare și arătător și se bătu peste buze. Ești sigur că nu există altă soluție? Administratorul e competent?

De fapt, chiar dacă tatăl lui avea încredere în el, Robert nu era întru totul convins de priceperea acelui bărbat în vârstă. Deoarece Stanley disprețuia investițiile, se conformase principiilor mai rigide tipice nobilimii care făcea comerț *de formă*.

– Cred că familia mea s-ar descurca mai bine cu cineva mai capabil, zise în cele din urmă.

– Poate dacă aş arunca o privire...

– Hai să vorbim despre altceva, zise el încet.

I se făcu rușine. Ce existență fără sens dusesese atâta vreme! După tot ce mărturisise Helena în ziua aia, tot ea avea o privire îngrijorată și cuvinte neliniștite despre averea familiei lui. O avere la care nu se gândise mai deloc toată viața.

– Te rog, adăugă el, când ea dădu să spună ceva. Voiam doar să știi de ce nu te pot vizita mâine. „Chiar dacă mi-o doresc mai mult decât orice. Mai mult decât ar fi înțelept.”

Ea încuviință nu foarte convinsă.

Când apucă hățurile și conduse trăsura afară din Hyde Park, se gândi cât de prost fusese în toți anii ăștia.

Cât de multe nu înțelesese. Nu numai despre averea familiei lui, ci mai mult de-atât. Ceva mult mai important – suferința pe care alții o îndurau în preajma lui. Și câte nu ar mai fi înțeles în continuare dacă nu ar fi intrat din greșeală în camerele interzise din tripoul acela.

Capitolul 15

A cincisprezecea regulă

Amintește-ți întotdeauna cine ești

În următoarea dimineață, în fața unei oglinzi înclinate, obrajii palizi ai Helenei erau într-un contrast mai mare decât de obicei. Se uită fără să clipească la cicatricile încrețite, le observă și își aminti: în ultima vreme, devenise mai ușor să uite că asta nu era lumea ei. Își aminti că aparținea altui loc.

Helena își atinse cu degetele tremurătoare cicatricile lăsate în urmă de plăcerile crude ale lui Diggory, o eternă mărturie vizuală a locului ei în lumea aia stratificată. Putea să poarte fuste la modă și să învețe pașii de vals, era și avea să fie întotdeauna Helena Banbury, fiica unei târfe.

Iar în urmă cu două zile, dovedise din plin că era fata mamei sale. Gâfâise, participase și se zvârcolise în poala lui Robert ca o femeie ușoară. Își lăsă mâna să cadă bălângănind pe lângă ea. Dacă ar fi continuat, i s-ar fi oferit. Acolo, în grădina ducesei, și-ar fi desfăcut picioarele și i-ar fi dăruit virtutea ei fără urmă de regret. Dacă nu ar fi fost strict pofta fizică pe care doar el o trezise în ea...

„... Așa de frumoasă...”

Își închise ochii și respiră lent, tremurând. Când rostise acel cuvânt, învăluit într-un nor de dorință, ea chiar îl crezuse. Îl simțise. Simțise că era mai mult decât Helena de pe stradă – și asta datorită cuvintelor lui pricepute și seducătoare.

Doar că în ziua trecută se întâmplase ceva mai periculos decât orice atingere interzisă. Îi destăinuise povești din zilele copilăriei ei, unele pe care nu le mai împărtășise nimănui. Părți din viață despre care nici frații ei nu pomeneau. Îngroapă-ți trecutul și lasă-l acolo!

Dar nu făcuse asta. Ea, care era tot timpul succintă și tăcută, vorbise. Și vorbise. Continuase să vorbească, spusese povești pe care nici nu și le mai amintea înainte să îi vină pe buze.

Helena se bătu cu degetele pe tâmpile, apoi și le masă. Era o comportare complet lipsită de control. Scenariul la care îl luase părtaș pe marchiz era simplu. Trei luni petrecute împreună, în care el pretindea că o curtează până la sfârșitul sezonului, după care era liberă să se întoarcă la Iadul și Păcatul.

Ce întorsătură de destin, ce ironie sau poate amândouă, că pe durata a aproape patru zile el reușise să îi schimbe părerile.

Cu toate socotelile și deducțiile ei practice, nu luase în calcul posibilitatea că nu numai că o să-l dorească pe Robert, ci o să-i și... placă de el. Să vadă un bărbat care fusese și el odată un băiat care legase niște cearșafuri unul de altul și atârname dincolo de margini. Un băiat care devenise un bărbat ce rostea vorbe duioase la adresa bătrânilor duci. Un bărbat care avea nevoie de bani, dar care se învoise să o ajute oricum și renunțase la planurile care ar fi salvat averea familiei sale. Își trecu mâinile peste față. Toate descoperirile astea nu se potriveau cu ce știa ea până atunci. Cu ce îi fusese spus sau cu ce văzuse.

„Mă pierd...” După aproape o lună petrecută în înalta societate, uitase cumva toate regulile pe care i le impusese Ryker. Dacă o trimisese aici să o testeze sau din alt motiv, eșuase lamentabil. Singura ei intenție fusese să-i ceară ajutorul lui Robert pentru a evita ca vânătorii de zestre să prindă în laț o rudă a ducelui și astfel ea să se întoarcă la viața destul de mulțumitoare pe care o ducea. Procedând în acest fel, ea îi pusese în pericol pe amândoi: pe el, pentru că nu mai putea să-și găsească o relație potrivită și avantajoasă... iar pe ea, pentru că avea inima topită.

Dar de câte ori tânjise după biroul ei? Sau după cărțile ei? Sau după club? Ei bine, niciodată, nu cu adevărat. Nu în afară de gândul vag că avea să se întoarcă acolo după trei luni.

O cuprinse panica și o tulbură, o nevoie de a se conecta din nou la singura viață pe care o cunoștea cu adevărat. Dacă asta era un fel de test mai important pe care i-l dădea Ryker? Dacă în lipsa ei, el dăduse peste cineva mai calificat și în stare să țină contabilitatea clubului? Atunci ea ce rost mai avea?

Strânse din buze, potolindu-și valul de griji devastatoare care se jucau cu simțurile ei.

L-o fi dorit ea pe lordul Robert Westfield sau chiar l-o fi plăcut, dar asta nu însemna că aparținea acestui loc sau că și-l dorea. Ce sens avea acolo o femeie care trăise printre acei inși politicoși din înalta societate? Ce fel de viață ar fi putut să aibă, în afara unei zestre grase

pentru un bărbat sărăcit, care paria prea mult și avea la fel de multe femei ușoare?

„Robert nu e bărbatul ăla...”

Helena înlemni. În urmă cu patru zile, ar fi disprețuit să îi ia apărarea. Dacă se gândea la cum se purtase în salonul lui Earl Sinclair cu frumusețea aceea incredibilă, se cam potrivise cu așteptările ei despre el și despre toți nobilii.

Nu și acum. Își înfipse mâinile în rochie. Nu mai conta lumina nouă în care îl vedea pe Robert, în calitate de bărbat și de om. Nu erau făcuți să fie împreună în nici un sens. Nu se îndoia că ar fi luat-o drept amantă, cu toate cicatricile alea și restul... dar soție, niciodată.

– Nu că mi-aș dori așa ceva, șopti ea.

De ce sunase fals?

Merse întins spre dulap, îi deschise ușile și scormoni prin el. Atinse cu degetele materialul aspru, familiar și înghețat. Pelerina maro era lumea ei. Reprezenta viața aia aspră și sigură. Nu satinul, mătasea sau muselina.

Încet și cu regret, lăsă haina la locul ei și alese o pelerină din muselină moale.

O scoase dintr-odată, își puse gluga pe cap și se îndreptă rapid spre marginea patului. Cu mișcări iuți, se lăsă în genunchi și cotrobăi pe sub salteaua moale din fulgi. Bineînțeles, hoția în casa ducelui era la fel de probabilă ca o furtună de zăpadă vara, și totuși viața o învățase că era periculos să îți lași banii nesupravegheați; de asta și-i ascunsese imediat ce pășise în casa asta temporară.

Sărind în picioare, Helena își îndesă monedele în partea din față a pelerinei și traversă ferm camera. Dacă stătea aici, în camera și în casa asta, cu gândurile alea năstrușnice care îi treceau prin cap despre Robert și locul ei în societate, o lua razna.

Aproape imediat, camerista ei, Meredith, intră în încăpere. Cu fața acoperită de pistru și cu dinții din față proeminenți, fata zâmbi.

– Ați sunat, domnișoară Banbury?

Helena încuviință.

– Vrei, te rog, să pregătești trăsura ducelui? Aș vrea să mă însoțești la... cumpărături. Nu așa se aștepta lumea să își petreacă o tânără doamnă ziua? Îi veni un gust amar în gură.

Servitoarea încuviință din cap, închise repede ușa și se grăbi să-i îndeplinească Helenei porunca.

La scurt timp, în trăsura confortabilă a ducelui, cu camerista pe locul din față ei, Helena își croi drum prin Lambeth. Când se așeză

pe canapeaua comodă, se simți înviorată. Era un mic semn că deținea controlul, dar ce sentiment amețitor de puternic era să iasă dincolo de pereții ăia ce păreau dintr-odată sufocați. De câți ani nu fusese văzută ca nimic altceva decât ca un copil de opt ani, gata să se smiorcăie și să protesteze, dependentă de frați când era vorba să meargă undeva sau să facă ceva? Rămăsese aceeași persoană de când ajunsese în Mayfair, pusă cu grijă în casa ducelui ca o pasăre rănită într-o colivie de aur.

În timp ce trăsura o ducea departe, tot mai departe, dădu mai bine perdeaua la o parte și se uită afară. Încă liniștiți la ora aceea matinală, vânzătorii își împingeau cărucioarele la locul lor, pregătindu-se să își suplimenteze veniturile de pe urma comerțului lor ambulant. Totul era mai curat, și vânzătorii, și străzile pe care locuia nobilimea. Spre deosebire de bărbații și femeile grosolane care și-ar fi vândut dinții, sufletul și corpul pentru un bănuț dacă li s-ar fi oferit. Pe de altă parte, asta era lumea în care se născuseră. Înalta societate... și toți ceilalți. Helena nu ar fi dat libertatea și puterea pe care o avea ca să devină una dintre acele doamne fără un scop. Ar fi construit o lume în care nu ar fi fost nevoie să depindă de un bărbat, nu așa cum făcuse mama ei.

Prima dată îi fusese protector un lord puternic, care alesese o doamnă potrivită drept soție, apoi Mac Diggory.

Un fior o îngheță și își închise strâns ochii. Plini de ură, încă puternici și palpabili, toți acei ani o atinseră din nou în felul lor obișnuit. Helena își îndoi degetele pe marginea locului unde stătea. Câte nuiiele dăduse pe spatele ei și al mamei sale? Câte cicatrice avea acum din cauza mâniei lui la beție? De câte ori nu o vânduse pe soția lui unui domn elegant pe niște parale pe care el le risipea pe și mai multă băutură?

Țipetele agonizante ale mamei ei moarte de mult îi răsunară în minte, iar Helena își închise tare ochii, dorindu-și ca ele să dispară. Nu avea ce să iasă din toate amintirile alea. Durerea atrăgea după sine slăbiciunea. Gândurile la viața pe care o trăise nu aveau cum să aducă nici vindecare, nici fericire.

Singurul lucru bun din toate zilele alea întunecate, așa cum le numea ea, fusese lecția de neprețuit conform căreia în bărbați nu puteai să ai încredere. Nici în gentlemeni, nici în bărbații de rând. Chiar dacă Robert demonstrase că era diferit de cei mai mulți dintre nemiloșii lorzi, se dovedise cu mult mai periculos în alte privințe.

Atingerea lui amețitoare și hipnotică avea puterea să o facă neputincioasă... era genul acela de mângâieri ușoare și seducătoare pentru care o femeie mai slabă și-ar fi sacrificat virtutea.

Trăsura încetini și se opri, iar la acea staționare bruscă și trepidantă ea se aplecă înainte.

Meredith se uită nerăbdătoare la ea.

— Am ajuns, domnișoară Banbury.

Fata cu părul roșcovan și creț trase perdeaua și se uită nedumerită pe fereastră.

Da, doamnele nu veneau să își facă cumpărăturile prin Lambeth, și, cu siguranță, nu pe străzile astea.

— Rămâi aici, îi porunci Helena. Mă întorc repede.

Tânăra servitoare scutură din cap cu putere.

— O, nu, domnișoară Banbury. Excelența Sa nu ar fi de acord.

Ea își mușcă obrazul, abținându-se să-i atragă atenția că Excelența Sa fusese de acord cu asta timp de aproape douăzeci de ani. Helena îi aruncă o privire fermă și și-o împlânzi cu un zâmbet.

— Mă întorc cât ai clipi, promise și își trase pe cap gluga.

Înainte ca tânăra să mai protesteze, Helena deschise ușa și sări din trăsură fără ajutor. Își întinse brațele în lateral ca să se echilibreze, apoi, trăgându-și și mai tare gluga pe cap, o porni pe stradă. În timp ce își croia drum prin aglomerația de cărucioare din lemn și printre bărbați și femei îmbrăcați ieftin, Helena aruncă o privire la acel capăt al Londrei. Femei și copii își țineau mâna întinsă și cerșeau bani. De la ea.

Un val de emoție, rușine, șoc și amintiri o izbi cu forța unei trăsurii rapide. După ce ea și frații săi scăpaseră de viața pe străzi, făcuseră ei ceva pentru oamenii ăia care nu erau la fel de norocoși, pentru toți cei cu burta goală și pentru copiii care adunau frunze de varză? Helena se chinui să treacă peste valul de vinovăție care o gâtuia.

Scoțând câteva monede, le strecură în mâinile întinse în drumul ei. Cu ce erau ea, Ryker, Calum, Adair sau Niall diferiți de lorzii și doamnele pe care le disprețuiau atât de mult? Pentru că făceau angajări la Iadul și Păcatul? Robert, ducele și toți ceilalți nobili dădeau și ei de muncă bărbaților, femeilor și copiilor. Totuși, nu crezuse vreodată că erau acte de mărinimie.

Când ajunse la destinație, i se îngreună respirația și o auzi șuierând în urechi, asurzitoare.

Se uită la firma deformată, din lemn, agățată deasupra: *În spirit*.

Apăsă pe clanță, deschise ușa și intră.

Un nor de praf o izbi în față și strănută imediat. Își dădu jos gluga de pe cap și cercetă micul magazin. În afară de o masă și un cântar, acoperite de cărți și de *și mai mult* praf, în micul spațiu nu era mai nimic.

De pe un hol ascuns după o pânză neagră, se auziră pași. Intră un bărbat corpolent cu părul grizonant și cu ochelarii pe nas.

— Bună ziua, cum pot să vă...? Salutul lui politicos se stinse. Nu în orice zi intra o tânără în *magazinul* lui.

Helena își scoase mânușile și înaintă spre el.

— Distribui alcool la Iadul și Păcatul, spuse ea fără nici o introducere. Simplul fapt că rostea numele clubului și vorbea despre afaceri îi dădea o senzație de calm și pace. Așa se simțea ea în largul ei. Asta înțelegea. Nu gentlemenii cu părul lor fabulos de auriu care vorbeau despre trecutul ei și îi mângâiau cu blândețe cicatricile.

Bărbatul se încruntă și îi dispăru toată căldura din voce.

— Nu e treaba mea să vorbesc despre afacerea lui Ryker Black cu cine se arată pe-aici. Apoi îi aruncă o privire șăgalnică și continuă în șoptă: Doar dacă nu cumva ai vreun bănuț. Atunci aş putea să știu câteva lucruri.

Ea zâmbi batjocoritoare. Fir-ar al naibii de alcool, cum puteau să facă frații ei afaceri cu un asemenea om? Se simți ca atunci când vedea ceea ce frații ei, atât de încrezători în judecata lor, nu izbuteau să vadă.

— Aproximativ zece la sută din coletele tale ajung la noi sparte. Te plătește cineva pentru asta? întrebă ea, punându-și palmele pe cântar.

Obrajii fâlcoși ai bărbatului se înroșiră din loc în loc.

— Cum îți permiți...? se stropși el.

Ea întinse un deget spre el și îl lovi în piept.

— Îmi permit pentru că eu trebuie să dau socoteală pentru cheltuielile greșite pe alcool. „Sau cel puțin o făceam până când frații mei au încetat să-mi mai vadă rostul.” Simți din nou un resentiment la fel de puternic ca în ziua în care fusese chemată în biroul lui Ryker și-l găsisse pe duce așteptând.

— Tu?

— Da, eu.

Ochii lui se îngustară în niște fante subțiri în vreme ce se apropia și se uita fix la ea.

— Dacă lucrezi pentru Ryker Black, atunci de ce nu te-am mai văzut?

„Pentru că mă țineau ascunsă. Pentru că am fost prea proastă să înfrunt situația și nu am cerut să fiu vizibilă în lumea asta.”

Ea continuă, ignorându-i în mod conștient întrebarea:

— Dacă e după cum vreau eu, domnul Black o să își găsească alt distribuitor pentru alcool. Toată culoarea se scurse din obrajii lui și deveni livid. Sper că următorul transport va ajunge fără probleme. Tacticoasă, Helena își puse mânușile la loc. Asta dacă nu cumva Mac Diggory de la Groapa Diavolului te plătește din greu să îi bagi în faliment. Ridică o sprânceană.

Bărbatul tuși convulsiv.

— Cum îndrăznești?

Frații ei puteau să spună oricât că era o pacoste pe capul omului. Totuși, omul își uni mâinile și se feri de privirea ei, așa cum ar fi făcut-o orice infractor de la închisoarea Newgate.

— Îndrăznesc, pentru că îi țin cheltuielile lui Ryker Black. „Sau cel puțin o făceam.” Trecu peste acest amănunt. Și sora lui, adăugă. Helena își coborî nasul spre el. Ne-am înțeles, domnule?

— Ne ne-am înțeles, continuă el să bolborosească.

— Prea bine. Helena își scutură de praf mâinile. Sper că această întâlnire va rămâne între noi. Satisfacția uitată de a face altceva, în afară de a-și cumpăra bonete și rochii elegante, ceva care necesita minte și rafinament, o ameți.

El aprobă tremurând, iar când ea își trase gluga la loc pe cap, pregătită de plecare, se mai uită o dată la acel loc. De-asta nu avea să aparțină niciodată înaltei societăți, oricât și-ar fi dorit ducele. Nici o Helena Banbury de pe lumea asta nu era făcută să stea frumos cu capul în jos deasupra unui gherghef, vorbind despre baluri și serate. Ea era făcută pentru ceva mai mult.

Această vizită rapidă îi amintise îndeajuns acest lucru. Se bucura de prezența lui Robert, zâmbea și râdea mai mult decât oricând în prezența lui, dar nu avea nimic în comun cu el, și nu pentru că îi desparteau rangul, ci pentru că ea avea nevoie să-și găsească un sens.

Domnii ca el cu siguranță că nici măcar nu știau că existau aceste părți ale Londrei.

Helena scutură din cap să se dezmeticească și porni la drum.

Deodată se auzi un țipăt ascuțit.

„Fugi întotdeauna de țipete...”

Își închise ochii cu putere pentru o clipă. „Nu te duce într-acolo, Helena. Nu te duce într-acolo...”

În forfota din preajmă se distinse un alt bocet.

Deschise ochii exact când undeva de la distanță răzbătu strigătul unui copil mic.

La naiba!

Iar Helena se îndreptă spre acel plâns tânguitor.

Capitolul 16

A șaisprezecea regulă

Nu merge singură în Dials sau în St Giles. Niciodată

– Nu poți și tu să găsești o librărie la modă? bombăni Robert, în vreme ce o însoțea pe sora lui pe străzile aglomerate și murdare din St Giles Circus. Templul Muzelor. Librăria din Colț.

Pentru că acum avea timp, din moment ce o lăsa pe sora lui în compania unei servitoare și a unui majordom când el avea să se întâlnească cu administratorul lui, o însoți și el până la magazin.

– Devii tâfnos cu vârsta, îl dojeni Beatrice. Și oricum, ce treabă ai acolo? îl întrebă ea, schimbând isteată subiectul.

El înjură în gând. Bineînțeles că Bea, care nu rata nimic, n-ar fi fost mulțumită să treacă cu vederea întrebarea despre drumurile lui prin Oxford Street.

– Mă văd cu administratorul lui tata, zise el în cele din urmă. Pof-tim adevărul! Sigur avea să înceteze orice între...

– În ce scop? se interesă ea imediat. Apoi își încetini pașii, palidă. Parcă ziceai că tata se preface că e bolnav.

El se dădu cu un pas în spate.

– Tata e bine, zise el calm, în vreme ce trecătorii forfoteau zgomo-tos pe lângă ei.

Ea îi aruncă o otheadă cercetătoare, apoi își continuă drumul.

Simțind că se uită la el, își ținu privirea îndreptată înainte.

– E șocant că la... Cum ai zis? întrebă și ridică din sprânceană. La vârsta mea înaintată? Că trebuie să mă implic în moștenirea familiei.

Bea îl măsură suspicioasă.

– De ce?

Drace, era ceva ce rata?

– Pentru că până acum nu m-am ținut de îndatoririle mele, zise el încet, rostind lesne cuvintele pentru că erau adevărate.

Mai puțin că în dimineața aceea fusese cât pe-aci să lase baltă întâlnirea. Se comportase aproape ca în anii trecuți, când fusese un nemernic absorbit de sine. Mai avea puțin și spunea nu. Aproape că se rugase, pretinzând că are alte planuri, într-un fel, chiar avea. Cu Helena Banbury și pretinsa lor curtare. Acum, că își continuau drumul și el își plimba privirea peste străzile dure din capătul Londrei, fu recunoscător că nu fusese atât de egoist, pentru că, fără îndoială, știind ce-i poate pielea lui Beatrice, avea să își găsească și singură calea până acolo.

– Cam trist, nu-i așa? Întrebarea în șoaptă a surorii lui îi recâștigă atenția.

Nu se prefăcu că nu înțelege; în schimb, se uită la intersecția murdară dintre Charing Cross și St Giles Circus.

„Erau foi de varză roșie... Dădusem peste ceva mai grozav decât florile...”

Simți din nou apăsarea aceea obișnuită în piept. Asta fusese viața Helenei. Una cu străzi întunecate și reci și cu cerșetori flămânzi. Robert înghiți cu greutate. Neah, a ei fusese și mai rea. Trăise pe străzile din St Giles, acolo unde singurul lucru care îi unea pe cei vii și pe cei morți era norocul. Și frații despre care pomenise în ziua trecută.

– Probabil că îți imaginezi că nu e nimic interesant în a vizita o librărie, Robert.

Mergând alături de sora lui prin mulțimea care se tot strângea prin Westminster Bridge și urmați de o servitoare, Robert zâmbi.

– Crezi că sunt unul dintre lorzii ăia analfabeți?

Sora lui îl țintui cu privirea.

– Nu chiar, ripostă ea. Dar dacă ești un crai așa cum susțin ziarele... După pauza semnificativă și privirea ei lungă, părea că așteaptă un răspuns. Pe care sigur nu i-l datora. Nu e ca și cum nu îți plac cluburile și scandalurile...

Robert rămase fără respirație.

– Ce știi despre scandaluri? Își îndreptă lavaliera. În urmă cu câteva zile, când fusese de acord să o însoțească pe Beatrice, nu își închipuisese că o să aibă o discuție cu inocenta lui soră despre cum își petrecea el nopțile.

– Nu destul, mormăi Beatrice, aruncând o privire la lorzii și doamnele care se strecurau printre cărucioare și prăvălii. Arătă furioasă spre micul magazin din colț care se afla puțin mai departe. Se uită

și el într-acolo și citi firma deformată din lemn. La Vechea Librărie. Iată cum mă distrez eu.

El scoase un sunet vag. Până la urmă, asta prefera un domn să fie interesele surorii lui – complet în afara scandalurilor.

– Cluburile tale cum sunt?

Robert clipi, căci întrebarea nevinovată a lui Beatrice îl întrerupsese din visare.

– Cum sunt...?

– Cluburile, completă ea. Recunosc că m-am plictisit de evenimentele identice și plictisitoare ale înaltei societăți. Fac o cercetare.

El își aminti brusc de gura mare și seducătoare a vulpiței înflăcărate fără de nume care fluturase un cuțit la el. Apoi auzi și cuvintele surorii lui.

– Faci o cercetare? se înecă el. Pentru ce? Ei, așa *nu* îi plăcea unui domn să fie sora lui.

– Nu face pe rușinosul și pe înțepatul, îl certă sora sa.

„Rușinosul și înțepatul”. Era prima oară când i se aduceau asemenea acuzații, fără doar și poate.

Își strânse buzele. Deci *de asta* îl tot iscodea sora lui. Voia... informații. Informații pentru care mai degrabă și-ar fi tăiat limba decât să fie auzite de urechile ei inocente. Totuși, era mai la adăpost decât să discute cu ea despre afacerile familiei.

– Mă tem că materialele tale de cercetare nu vor veni din partea fratelui tău, zise el sec, ciufulind-o pe creștet.

Beatrice se bosumflă.

– Nu sunt un copil, Robert. Și nici nu beneficiaz de un asemenea lux ca un gentleman.

– Lux? repetă el cu o strâmbătură care pe ea o făcu să se încrunte și mai tare. Chiar erau diferiți în privința așteptărilor pe care le avea societatea de la ei? Chiar dacă se simțea liber în ceea ce făcea, tot era pus sub lupă, bârfit și dat la ziar.

– Nu pot să vorbesc despre asta și să îmi întind vestitele mele aripi, zise ea desfăcându-și larg brațele. Nu fără să mă fac de râs.

Solemnitatea din voce îl făcu din nou să se încrunte. Sora lui vorbea ca o doamnă nemulțumită de semenii și de rangul ei. Se simțea o vagă disperare care nu putea să vină decât după patru sezoane nereușite. În timp ce domniile se desfășurau cu statutul lor de celibatari, doamnele aproape că trăiau doar în speranța și așteptarea unei căsătorii.

Se gândi puțin, căutând ceva, orice lucru cât de cât scandalos, dar totuși sigur, ca să îi satisfacă insațiabila curiozitate.

— Sunt ceva emoții la mesele de joc, zise el în cele din urmă.

Sau cel puțin fuseseră. Acum, mai mult decât oricând, acele plăceri incitante începuseră să devină plictisitoare.

Lui Beatrice i se aprinseră ochii, se apropie de el și îl îndemnă cu privirea să spună mai mult.

— Joci whist, faraon sau zaruri? Bănuiesc că ești genul care preferă jocul de zaruri, turui ea în timp ce își croiau drum pe străzile în mare măsură goale. Se uită în sus spre el.

— Jocul de zaruri, o lămurii el.

Ea dădu din cap mulțumită.

— Așa cum bănuiam. L-am auzit pe tata cum vorbește cu administratorul lui despre cluburile pe care le vizitezi.

El scrâșni din dinți. Tatăl lui discuta cu bătrânul Stonely despre obiceiurile lui. Se pare că nici unuia, nici altuia nu le păsa că în ultimele săptămâni își promisese să nu exagereze și să taie cheltuielile acolo unde putea. Din fericire, ajunseră la micul magazin, ceea ce îl scuti pe Robert să mai răspundă. Își scoase pălăria și se bătu cu ea peste picior. Sora lui se opri și îi aruncă o privire întrebătoare.

Robert se îndreptă spre ea și servitorii care așteptau.

— O să te las să studiezi singură, îi zise el și-i făcu cu ochiul. În timp ce merg la treaba....

Undeva mai departe, se auzi un țipăt care îi întrerupse replica.

Întoarseră amândoi capul în același timp.

— Ce e? Beatrice își lungi gâtul, străduindu-se să vadă ceva.

El o luă de braț.

— Nu e ceva pentru ochii unei domnișoare, zise el bățos, conducând-o frumușel spre intrarea în magazin. Nu avea să mai calce pe aici. Niciodată. Chiar dacă trebuia naibii să îi ia un paznic.

La auzul vorbelor lui, ea se încruntă și mai tare și îi opuse rezistență.

Un alt țipăt înfundat răzbătu de-a lungul străzii aglomerate. El cercetă cu privirea și apoi se abținu să nu înjure când văzu că un dandy îmbrăcat în culori țipătoare își flutura bastonul în timp ce un copil al străzii se făcuse mic la picioarele lui. Pe Robert îl năpădi un val de mânie. Vântul aducea înspre ei țipetele ascuțite ale băiatului când gentlemanul își înălță din nou bastonul și...

Lui Robert îi îngheță sângele când o siluetă înaltă și înfășurată într-o pelerină se puse în fața băiatului. I se strânse stomacul.

— Intră, spuse el printre dinți și, știind cât e de dornică sora lui pentru explorări, se întoarse către servitoare. Du-o înăuntru!

— Robert? se auzi în spatele lui vocea îngrijorată a lui Beatrice.

El grăbi pasul. Poate că o vedea pe femeia aia pretutindeni. Poate că de-asta își imaginase că o vede aruncându-se în fața bastonului ridicat de un străin. Pentru că nici o femeie normală la cap nu ar fi îndrăznit să vină pe străzile astea și să se expună riscului...

Helena ar fi făcut-o.

La naiba!

Mulțimea se aduna și, cu respirația șuierându-i în urechi, Robert începu să alerge, făcându-și loc prin gloata de oameni grosolani de pe stradă.

— Idiot nenorocit, țipă Helena, fulminantă cu obraji ei roșii de mânie, ridicând pumnul la tânărul conte. Ce soi de animal ești de ridici mâna la un copil!

Lordul Whitby, unul dintre cei mai vestiți dandy din înalta societate, stătea cu gura căscată. Bineînțeles, datorită pelerinei ei elegante din muselină și a discursului ei cultivat, nu știa cum să se descurce cu acuzațiile ei.

— Madam, se stropși el în cele din urmă, hoțul ăsta mi-a furat ceasul.

Ochii Helenei luară foc și-și puse mâinile la spate, atingându-l protectoare pe copil. Robert făcu ochii mari când ea, cu o ușoară mișcare a mâinii, luă pe furiș ceasul din mâna băiatului. Se apropie așa de tare de Whitby, că nasurile lor aproape se atinseră.

— Sunt sigură că te înșeli. Iar dacă Robert nu i-ar fi urmărit îndeaproape mișcările, nu ar fi observat scânteierea aurului înainte să dispară.

Whitby se strâmbă.

— Te asigur că nu e cazul.

Ea își puse mâinile în șold.

— Verifică-ți buzunarele!

El se holbă.

— Cum îndrăznești...?

— Domnule, te rog să îți verifici buzunarele. Vocea ei răstită tremura de furie.

— Sunt un *lord*.

— Poți să fii și Dumnezeu din ceruri...

Auzind-o că țipă și mai tare, Robert făcu un pas înainte.

— Whitby, zise el trăgănat chiar dacă inima îi bătea nebunește. Ce naiba o fi fost în capul ei să-și riște astfel siguranța?

„Pentru că așa îi este felul...”

Mulțimea de oameni își îndreptă atenția spre Robert.

De pe buzele Helenei ieși un icnet și își atinse cu o mână pieptul.

— Rob... *milord*, spuse ea în șoaptă.

Oare i se citea șocul în ochii ei expresivi? Vinovăția? Dar de ce s-ar fi simțit vinovată? Credea că o s-o mustre pentru intervenția ei? Sau altceva o adusese în acea zi pe aici...? Lui îi veniră în minte o grămadă de întrebări, dar le ignoră. Pentru moment. Avea destul timp mai târziu să i le pună.

Copilul cu obrajii lui murdari de praf își mută atenția de la Helena la Whitby și se dădu îndărăt încetișor. Robert își puse mâinile pe umerii înguști ai puștiului.

— Domnișoară Banbury, o plăcere ca întotdeauna, o salută el.

Viconteles Whitby își deschise și își închise la loc gura. Se scărpină în cap.

— O știi pe obraznica asta?

Doamna îl străfulgeră cu privirea și semăna cu o căprioară prinsă în lațul vânătorului. Se postă între ea și calea de ieșire, apoi se uită la dandy-ul cu pantalonii lui de vânătoare din satin galben.

— Da. Familia mea e destul de apropiată de a tatălui ei. Îl privi dur pe celălalt. Ducele de Wilkinson.

Whitby tuși ciudat. Făcu plecăciunea care se cuvenea în cele din urmă. Apoi zise:

— S-a băgat în situația asta cu ceasul meu, zise bărbatul, demonstrând un curaj remarcabil. Sau prostie.

— Doamna a zis să îți verifici buzunarele, spuse Robert rece.

— Băiatul a furat... La privirea tăioasă a lui Robert, înghiți cu zgomot și se bătu ușor cu palma peste jachetă.

— Vezi? Este cum am... Bărbatul înlemni și clătină din cap. Nu...? Se scărpină nedumerit la o sprânceană. Nu îl aveam acum o clipă, murmură el, cu obrajii roșii, în timp ce lumea adunată o lua care încotro.

— Deci ne-am înțeles, da? zise Robert, ridicând dintr-o sprânceană. Copilul străzii chicoti, iar el îl strânse mai tare.

— Scuze, se băgă și Helena. Se uitară amândoi la ea. Îi datorează băiatului niște scuze. Își înalță puțin bărbia.

— Stai așa, începu Whitby, colorându-se la față. Nu o să cer scuze unui copil al stră...

Robert îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere. Era clar că îi strecurase cu mâna ei dibace înapoi în buzunar ceasul, dar oare ce soi de viață dusesese ea, o doamnă în afara clanului ei?

— Cum te cheamă? îl întrebă pe băiat cu blândețe, tânjind după tot ce știa Helena, iar acum mai era și băiatul ăsta.

Băiatul, cu obrajii lui supti și ochii obosiți, își scoase în afară bărbia într-un gest de răzvrătire, iar inima lui Robert tresări. Gestul ăla gata de atac și plin de mândrie semăna cu felul Helenei de a fi.

— James, zise el, pe un ton plin de neîncredere.

— Cere-ți scuze lui James, spuse scurt Robert.

În ochii Helenei scânteie o emoție puternică și apoi își coborî privirea spre capul băiatului.

— Îmi cer scuze, zise Whitby repezit.

Robert își înclină capul.

— Ah, Whitby? îl opri el pe dandy care tocmai se pregătea să plece. Dacă mai ridici bastonul sau mâna la alt bărbat, femeie sau copil, o să te bat cu el. Ne-am înțeles?

Contele se înecă și, cu obrajii arzându-i, încuviință tremurând.

— Asta e tot, Whitby, spuse Robert sobru.

Cu o plecăciune stingheră, bărbatul își luă tălpășița și se îndepărtă grăbit.

Robert scoase un portmoneu plin și i-l dădu lui James.

— Desigur, ești liber să furi din buzunare până o să atârni în funia spânzurătorii. Făcu o pauză. Sau poți să folosești banii ăștia să iei o birjă până la casa marchizului de Westfield. Robert căută o carte de vizită și, găsind-o, i-o întinse.

Copilul se trase înapoi și se uită la Robert cu o suspiciune adâncă în ochii lui istoviți.

— Cine e marchizul de Westfield?

— El e, zise încetișor Helena, iar băiatul își mută privirea supărată spre ea.

— Tu alegi, spuse Robert, arătând spre banii din mâinile lui crestate. Mâinile Helenei. Îl apucă greața. „Prin ce suferință o fi trecut...?”

— E muncă plătită? întrebă copilul. Nu ești unu' din domnii ăia sclifosiți care încearcă să te bage în pat, nu?

I se strânse stomacul. Țsta era iadul pe care îl îndurau copiii străzii? Niciodată nu simțise mai bine cum îl împungea rușinea și încă pe drept decât în acest moment.

Helena i se adresează optimistă.

— Excelența Sa nu e unul dintre acei lorzi.

— De uni' știi?

Da, ce știa ea despre asta? Robert își încleștă pumnii, mâniaș că Helena avea cunoștință despre lumea în care hidoșenia aia exista.

Mândra tânără se aplecă într-un genunchi și zise ceva la urechea băiatului. Ochii i se măriră pe fața lui murdară și, încetișor, luă cartea de vizită.

Cum bărbatul acela plecase, Robert își întoarse privirea către palida Helena. De când dăduse peste ea pe holul clubului, doamna îi înfruntase întotdeauna privirea cu forță, curaj și fără să ezite. Până în acest moment. Acum se uita în cer sau în pământ.

— Domnișoară Banbury, nu ești în stare să faci nimic fără drame, zise el cu o lejeritate simulată. În acest răstimp, teroarea care îi amenințase sănătatea mintală în momentul în care sârise între copil și bastonul lui Whitby reveni încet. Știi, zise el, și, apropiindu-se de ea, adăugă în șoaptă: Dacă voiai să mă vezi azi, nu trebuia să treci prin toate încercările astea. M-aș fi supus fericit. Își ridică brațul.

Helena își deschise și își închise gura de mai multe ori, holbându-se la degetele lui de parcă nu mai văzuse o mână.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea moale.

Se enervă. Credea că era unul dintre nemernicii ăia plini de importanță care ar fi ignorat un copil aflat la ananghie pe stradă? „Dar ai fi observat cu adevărat lumea din jurul tău dacă nu era ea...?”

Robert se aplecă și își puse gura la urechea ei.

— Trebuia să chem polițistul pentru că băiatul ăla a furat ceasul?

Ei îi scânteieară ochii.

Îi luă mâna în a lui și îi duse încheietura degetelor la buze.

— Ai niște degete abile, Helena, șopti el, și i le sărută ușor.

Umerii ei își mai slăbiră tensiunea și îi oferî un zâmbet mic.

— Mulțumesc, spuse ea, că ne-ai ajutat.

El zâmbi cinic.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești. Oare părerea ei despre el era așa de proastă încât credea că ar fi stat ca un martor tăcut la o femeie fără apărare și la un copil aflat în dificultate? În ciuda a ceea ce crezi, madam, nu sunt un monstru.

În ochii ei se citea uimirea.

– Nu cred că ești un monstru. El ar fi pus pariu pe viitorul lui titlu de duce că Helena Banbury nu făcuse un compliment mai mare în viața ei unui bărbat. Ea flutură din mână. Dar nu doar că l-ai ajutat pe băiat.

– Pe James, o corectă el.

– Nu doar că l-ai ajutat pe *James*. Făcu o pauză și își ridică privirea spre el. I-ai oferit o slujbă.

– Așa am făcut. Continuară să străbată străzile până ajunseră la locul unde se afla La Vechea Librărie.

– De ce l-ai trimis într-o birjă închiriată cu punga aia de bani? I se simți în voce o precauție mult mai mare decât ar fi trebuit să aibă o femeie de vârsta ei.

– Mă aștept ca, dacă băiatul vrea cu adevărat să înceapă o viață nouă cu o slujbă onorabilă, să se gândească la asta și în cele din urmă să facă pașii necesari. Eu doar i-am dat mijloacele prin care să o facă, zise el, menținându-și privirea în față. Decizia îi aparține.

În timp ce continuau să meargă pe stradă, între ei se lăsă tăcerea. Când deveni evident că Helena nu avea nici cea mai mică intenție să vorbească despre întrebarea care plana între ei, el zise:

– Ei bine?

Ea se uită la el cu o expresie nedumerită care îi schimonosi trăsăturile ascuțite.

– Chiar crezi că nu îmi pun întrebări despre faptul că te-am întâlnit aici ca din întâmplare, madam?

Obrajii ei se înroșiră când se opriră în fața magazinului unde le lăsase pe Beatrice și pe servitoarea ei. Apoi ochii ei căzură pe firma care era agățată deasupra capetelor lor.

– Librăria, bolborosi ea, eram aici pentru o... carte. Își îngustă ochii în niște fante subțiri. Și tu ce faci aici, milord?

Ah, deci era din nou „milord“, nu?

Robert trecu pe lângă ea și apăsă pe clanța ușii.

– Am însoțit-o pe sora mea. Făcu o pauză. Și apoi mă văd cu administratorul meu. Ochii ei se luminară de înțelegere, dar își mască rapid expresia. Îi făcu semn. După tine, domnișoară Banbury. Ea avea la fel de mult chef să viziteze librăria pe cât avea el să intre în clubul Almack în seara aia. Deveni și mai suspicios.

Ea își înălță capul, se uită la ușa deschisă în care stătea Robert, își umezi buzele și intra.

– Aici erai, Robert. Sora lui, cu o carte în mână, se opri brusc în fața lor. Surpriza i se citea pe față.

– Domnișoară Banbury! Bună, zise ea cu un zâmbet larg.

Helena făcu o reverență.

– Milady.

Beatrice își îndesă sub braț micul volum legat în piele și îi întinse cealaltă mână Helenei.

– O, te rog, spune-mi Beatrice! Vrei să mă însoțești? Înainte ca Helena să apuce să răspundă, sora lui îi înhăță mâna, și-o puse pe braț și o luă la pas cu ea.

Helena aruncă o privire aproape disperată peste umăr, iar el îi făcu cu ochiul.

Poate că doamna avea să se mai gândească înainte să se mai prefacă. Buzele lui zvâcniră.

Chiar atunci, Beatrice spuse ceva aducându-i în atenție celelalte să îl lase pe Robert... să reflecteze la cam ce treburi învârtea Helena Banbury, fiica unui duce, fostă angajată la Iadul și Păcatul, în acest capăt al Londrei.

În vreme ce râsul surorii lui se auzea de undeva din magazin, el își încrucișă brațele.

Helena avea secrete, asta era clar.

Iar Robert era hotărât să afle cam care erau ele... indiferent dacă doamna voia să le împărtășească sau nu.

Dintre toate regulile care îi fuseseră inoculate, din momentul în care fusese salvată de Ryker, fusese învățată să nu se facă remarcată. Nu numai că fusese descoperită, dar Robert mai știa acum și că mințea.

Iar Helena era conștientă de asta pentru că își petrecuse mare parte din viață cu mincinoși și hoți, pradă privirilor suspicioase, iar ea recunoscuse că încercase cu josnicie să ocolească adevărul, precum și strălucirea suspectă din privirea lui Robert, care altfel era caldă.

Dacă ar fi fost înțeleaptă, s-ar fi concentrat asupra faptului că el o prinsese cu mâta în sac. Și atunci de ce nu își putea lua mintea de la eforturile lui binevoitoare față de un hoț obișnuit de buzunare? I se încălzi sufletul și închise ochii. El se străduise să-i învețe numele băiatului și îi dăduse o șansă într-o lume în care cei de teapa lor aveau prea puțin.

– Ai mai fost aici, domnișoară Banbury?

Cu inima bătându-i tare, își deschise ochii. Sora lui Robert se uita răbdătoare la ea. Gândurile i se întetiră în timp ce se chinuia să o scoată la capăt cu întrebarea femeii.

– Te rog, spune-mi Helena, insistă ea. Și nu, nu am mai fost aici.

Imediat ce adevărul ieși la iveală, ea înjură în gând și aruncă o privire peste umăr la Robert. El rămăsese în dreptul magazinului, cu brațele încrucișate, holbându-se sfidător.

– Haide, o îndrumă Beatrice pe un coridor până când Robert nu se mai văzu. Este un frate minunat, zise ea răsfoind cărțile de pe raftul care se întindea de-a lungul încăperii. Dar este atât de protector! Chiar și acum, ar fi trebuit să fie la întâlnirea lui, dar rămâne aici. Vorbi mai încet, aproape în șoaptă. Deși bănuiesc că apariția ta neașteptată are de-a face la fel de mult cu asta.

Helenei îi luă rău obrazii, zâmbi și alese să vorbească despre afirmația de mai devreme a tinerei lady.

– Știu prea bine ce înseamnă să ai frați care te protejează exagerat. Bărbați care aveau încredere să îi lase pe mână cheltuielile reputatului lor tripou, dar care și credeau că nu merita să dețină controlul asupra propriului destin.

– Da? ridică Beatrice ochii din frunzăreala ei. Ochii îi erau curioși.

Iritată de ușurința cu care vorbea cealaltă, Helena se uită în jos la vârfurile pantofilor ei. Singurele femei cu care avusese de-a face erau de pe stradă, când își aruncau mantile lor fine și rochiile, iar Helena se înfășura cu ele.

– Da, zise în cele din urmă.

– Ești apropiată de ei? Mica chestionare a domnișoarei o făcu pe Helena să simtă un nod de emoție în gât.

De când Ryker o trimisese de la club, petrecuse mult timp furișă și simțindu-se grav nedreptățită pentru amestecul lui în viața ei.

– Da, sunt, zise încet.

– Îi vezi des?

La tirul de neoprit al întrebărilor ei, Helena își puse mâinile pe stomac și se uită în stânga și în dreapta. Nobilii nu erau interesați de amănunte. Ei vedeau lucrurile de suprafață și nu se sinchiseau să afle nimic despre nimeni, și totuși Robert, și acum sora lui făceau asta, iar ea se simțea expusă pentru că dă râmau ziduri pe care le construise ani la rând.

— Mă vedeam, da. „Înainte ca ei să mă gonească.“ Da, ne vedem des. *Ne vedeam*. După cum am zis, suntem apropiați. Luă tremurând o gură de aer. Foarte apropiați. Oare mai aveau să fie așa după ce se întorcea peste trei luni?

Ceea ce îi aduse aminte că nu mai avea să rămână mult timp acolo; nu mai aveau să fie nici Diana, nici Beatrice și, mai mult, nu mai avea să fie nici Robert. Inima-i fu cuprinsă de agonie. O, Doamne, ce era și cu cuțitul ăsta care i se răsucea în piept?

— Sunt protectori, adăugă ea, simțindu-i privirea celeilalte.

— Nu așa sunt toți frații mai mari? În cuvintele ei se deslușea o ironie amară.

Se uită una la alta simțind că se crease o legătură între ele.

— Nu contează că ai douăzeci și trei de ani. Sau, în cazul Helenei, douăzeci și patru. Sau că știi ce vrei. Tânăra lady scutură din cap îndurerată. Nimic nu contează în afara măritişului, nu? Întrebarea ei șoptită, rostită cu voce slabă de-abia dacă ajunse la urechile Helenei. Domnii nu s-ar aștepta de la o doamnă să fie altceva decât o doamnă.

Trăise crezând că era foarte diferită de toate doamnele astea perfecte, ca să afle acum, lângă un raft cu cărți prăfuite, că erau mai asemănătoare decât și-ar fi închipuit.

— Nu și pentru aristocrație, zise Helena încet. Cealaltă se uită la ea nedumerită, iar ea o lămuri. Aristocrații se așteaptă ca tu... *femeile* să se mărite, să fie proprietatea unui soț, chiar dacă tu nu vrei să te dai cu totul unui bărbat.

Ochii lui Beatrice străluciră și își arătă acordul entuziasmată.

— Da. Rosti acel singur cuvânt ca pe un soi de rugăciune.

— De-asta e important să te bazezi pe *tine*. Pentru Helena, controlul care lipsea atât de mult femeilor în lumea asta era de găsit în numere.

Beatrice îi aruncă o privire și apoi se apropie de Helena.

— Scriu. Apoi i se înroșiră obrazii. Scoase o carte de pe raft și i-o înmână Helenei.

Acceptă micul volum și își trecu ușor degetele peste titlul cu litere aurii. *Haimanale, crai, nemernici și alți domni păcătoși...*

— E pentru... studiul meu, îi explică sora lui Robert. Fac un studiu și..., se avântă ea, vreau să îmi folosesc cunoștințele ca să ajut alte doamne. Judecând după buzele ei drăguțe și arcuite, Beatrice Dennington nu mai intenționa să zică nimic despre cercetările ei.

Helena îi dădu înapoi cartea, iar tânăra o luă repede.

– Cred că sunt în stare să îți dau informații... suplimentare dacă ai vreodată nevoie. După tot ce văzuse la Iadul și Păcatul, ar fi putut să scrie și ea o carte, dacă ar fi reușit să pună vreodată laolaltă cuvintele încât cineva să dorească să le citească.

– Chiar așa? șopti respectuoasă Beatrice.

O împunse vinovăția. După cât de drăguță fusese cu ea și după tot ce-i împărtășise cealaltă, îi datora și ea surorii lui să îi spună măcar de unde provenea.

– Mi-am petrecut ultimii zece ani într-un tripou, milady.

Un clopoțel de alamă răsună la intrarea în magazin, anunțând că intrase cineva. Altfel, tăcerea se lăsă între ele, iar Helenei i se înroșiră gâtul și umerii. Fusese dintotdeauna mândră pentru partea asta din viața ei. Și atunci de ce se simțea brusc așa de ciudat să îi povestească despre ea? „Pentru că doamnele nu știu nimic despre locurile alea.” Una era să citești o carte despre crai și libertini. Și cu totul alta să vezi pe viu cum bărbații merg în cluburi și la târfe.

– Știi, Helena, zise Beatrice în cele din urmă, cred că o să fim foarte bune prietene. Foarte, foarte bune prietene, da. În privirea lui Beatrice sclipi o flăcăruie ageră pe care numai în propriii ochi o mai văzuse. Acum înțeleg de ce Robert s-a îndrăgostit de tine.

Helena înlemni. Scutură din cap că nu.

Beatrice încuviință din cap că da.

Helena scutură din nou din cap.

Beatrice încuviință din nou.

– Ba da.

Inima ei tresăltă ciudat.

– O, nu. Nu, zise ea și își întoarse palmele cu fața în sus. Te înșeli. Nu e așa. El doar... *se preface*. Se opri înainte să rostească adevărul. Se pare că făcuseră amândoi o treabă de pomină cu toată farsa asta. Oricât i-ar fi plăcut de sora lui Robert, nu o cunoștea îndeajuns de bine ca să îi încredințeze cum ajunsese ea în viața marchizului.

– Doar...? o îndemnă delicat Beatrice.

– Doar... Mai departe, orice ar fi fost real între ei nu mai putea continua. Bărbații ca Robert nu se îndrăgosteau de femei ca ea, iar când o făceau, femeile alea le deveneau amante, în vreme ce ei rămâneau lângă niște doamne reci și fără simțăminte, precum ducesa.

– Nu îl iubești? Pe fruntea nobilă a domnișoarei se formară patru riduri.

— *Dacă îl iubesc?* se înecă ea.

Sora lui Robert aștepta un răspuns.

Bineînțeles că nu îl iubea. Îl cunoștea doar de câteva zile. De la capătul coridorului se auziră niște pași și se uită într-acolo, ușurată că nu mai trebuie să răspundă. Robert se opri, se sprijini de un raft și rânji. Rânjetul lui moale era al cuiva care știa că se vorbește despre el. Le făcu cu ochiul și își continuă plimbarea. Când dispăru după următorul raft, greutatea și neliniștea din pieptul ei crescură.

Cum ar fi putut să-l iubească? Nici măcar nu îi plăcea de el. Fusese arrogant și îi furase pumnalul (și încă îl avea), inima și... Helena întinse mâna și se prinse de marginea unui raft. „O, Doamne, îl iubesc.” Era o nebunie că îl iubea. Nu ar fi putut avea un viitor împreună. „Dar de ce...? De ce nu îți poți împărți viața cu el...?” Pentru că el era duce, iar ea o contabilă și, în plus, avea să fie întotdeauna o copilă din flori. Nu avea stofă de ducesă. Nu că și-ar fi *dorit* să fie... O, Doamnel! Își auzi respirația șuierând în urechi.

Sora lui îi curmă rapid șirul gândurilor scăpate de sub control și o bătă pe mână.

— E la fel de greu cum am citit în cărți?

— Poftim? îngăimă ea, mototolindu-și rochia în timp ce încerca să își pună în ordine emoțiile confuze.

Beatrice o lămură.

— Să fii îndrăgostit?

Își închise ochii o clipă îndelungată, apoi încuviință tremurând. „E mai rău.”

Cu cât stătea mai mult în lumea asta, cu atât era mai rău.

— Te rog să mă scuzi, zise ea, cu o voce ascuțită care atrase privirea îngrijorată a lui Beatrice, trebuie să mă întorc acasă.

Fața drăguță a tinerei lady se pleoști.

— Promiți că o să ne mai vedem?

Helena dădu din cap aprobator. I-ar fi promis orice numai să scape din locul acela și de gândurile ei răvășitoare.

— O altă călătorie la St Giles Circus? Era neobosită. Sâmbătă, să zicem? Se uită peste umărul Helenei. Ai auzit, Robert? Ești așa de bun să ne însoțești aici pe mine și pe domnișoara Banbury sâmbătă dimineață?

Helena își întoarse rapid capul. Robert stătea în picioare cu brațele încrucișate la piept.

— Bineînțeles.

De ce trebuia să fie așa de ascuns?

– Splendid, spuse Beatrice și bătu din palme. E stabilit.

Helena înghiți cu greutate. Într-adevăr, era.

– Mă scuzați. Bolborosi cuvintele încercând să plece cât mai repede. Apoi se întoarse, merse zorit pe lângă Robert și ieși glonț din magazin.

Nu avea să supraviețuiască trei luni aici. Nu fără să-și piardă sufletul și sănătatea mintală.

Voia acasă.

Capitolul 17

A șaptesprezecea regulă
În nobili nu poți avea încredere

La puțin timp după ce Helena plecă din *La Vechea Librărie*, Robert o luă pe Oxford Street spre întrevvedereea lui de afaceri. De la prima întâlnire cu bătrânul administrator, în urmă cu o lună, rapoartele rămăseseră pesimiste. Bărbatul acela, Stonely, era așa de cufundat în trecut încât, oricât s-ar fi împotrivit Robert, acesta credea că vânzarea tuturor acțiunilor luate de bunicul lui înainte să moară era singura soluție pentru familia Dennington.

După câteva ore, cu capul aplecat deasupra registrelor, Robert își miji ochii la cifrele alea blestemate. Doar că, oricât s-ar fi uitat, nu se schimba nimic, fir-ar să fie!

Blestemând și ocărând, își înfipse degetele în tâmple și se dădu pe spate în scaun.

Având în vedere că urma o groaznică întâlnire cu bătrânul Stonely, se gândise să ia la mână cu atenție registrele înaintea lui.

Doar că Helena își făcuse loc în fiecare colțisor al minții lui. Cu fiecare întâlnire, lumea lui bine pusă la punct era din ce în ce mai confuză.

Doamne, Dumnezeu!

O plăcea pe Helena Banbury.

Nțț. O plăcuse dintotdeauna. O dorise. O admirase.

Această revelație, oricum, era ceva foarte diferit.

Robert se uită absent, în jos, la coloanele orânduite frumos cu numere sumbre. Ținea la ea – *mult*. Refuză să-și continue gândul. Până la urmă, inima lui nu era în stare de mai mult. Distrat, bătu cu tocul pe pagina deschisă. Mai ales că trecuse o săptămână de când creatura care îi stricase întâlnirea cu baroneasa Danvers dăduse buzna în lumea lui. Aceeași vulpiță care îl amenințase că îi ia gâtul cu un cuțit și îi pusese la îndoială onoarea și inteligența.

Strâmbă din buze. Și nu o dată.

Da, și cu toate astea – ținea la ea.

„Ți-e cunoscută opera lui Argand, milord?... Este responsabil de interpretarea geometrică a numerelor complexe.“

Ei îi plăcea matematica și se considera o femeie educată. Nu dădea doi bani că el avea să fie duce într-o bună zi. Și își riscase siguranța pentru un copil al străzii.

Cu un geamăt, își aruncă tocul. Iar acesta căzu pe birou cu un sunet înfundat. Cum ar fi putut să nu îi placă de Helena Banbury? Era înviorător de sinceră în toată marea aia de falsitate și, în plus, era o femeie puternică care demonstrase mai mult curaj când îl apăsese pe băiatul de pe stradă decât puterea adunată a unui regiment regal. Deschise sertarul din mijloc și scoase pumnalul greu, încrustat cu rubine, pe care îl învărti în mâini.

Era mai ușor când nu o plăcea și doar se simțise obligat să îndrepte fapta nepotrivită comisă în noaptea aia de beție de la Iadul și Păcatul. Atinse cu vârful degetelor lama ascuțită și ieși un singur strop de sânge. Tot uitându-se la pata de sânge, gândurile i-o luară razna.

Hotărâse că nu o să mai fie dus de nas când venea vorba de o tânără. Trădarea lui Lucy îl făcuse suspicios, de-acolo i se trăsese în mare parte. Robert își șterse sângele de pe deget și apoi își frecă fața cu palmele. Totuși, când era cu Helena Banbury, nu se gândea la Lucy și la amărăciunea trădării ei... sau la rolul bunicului său în acea trezire la realitate. Pur și simplu se gândea... la ea. La Helena Banbury cu părul ei șaten-roșcat și la sinceritatea ei crudă.

Cum putuse să dea uitării doisprezece ani de amărăciune după ce cunoscuse o doamnă de-abia de o săptămână? Pentru că ea îl forțase să se cunoască *mai* bine, să vadă și cum trăiesc alții, așa cum el singur, ca un egoist, nu ar fi fost în stare. Ani în șir îi disprețuise pe bunicul lui și pe Lucy Whitman pentru urâțenia din sufletele lor, dar el cum fusese?

„Nu sunt nechibzuit... Nu pariez mai mult decât alți gentlemen... Am o singură amantă și am grijă să nu fac vreun copil din flori.“

Cuvintele alea pe care i le aruncase în față tatălui său veneau acum înapoi, cuvinte care îi reflectau comportamentul.

Cuprins de neliniște, Robert puse jos cuțitul Helenei și se îndreptă spre bufet. Apucă cea mai apropiată carafă și un păhărel și începu să-și toarne o băutură, luă încet o înghițitură lungă și se bucură de căldura ce se insinua prin el.

Știuse clar dintotdeauna care erau îndatoririle lui de viitor duce – iar realitatea nu fusese nicicând mai transparentă de când cu mărturisirile tatălui său. Cu toate că era necăsătorit la treizeci și trei de ani și ar fi făcut tot ce îi stătea în putință pentru familia sa... mai puțin să o salveze de la faliment. Pentru că asta ar fi însemnat să pună un preț pe stima lui de sine, care era exact lucrul dezonorant pentru care o judecase pe Lucy Whitman.

„Nu îmi fac griji că ai fi ca alți nobili... ci mă îngrijorez că te-ai îndepărta de ei...”

Acele cuvinte pe care i le adresase tatăl lui de-abia acum își găseau explicația – și asta datorită *Helenei*. Se uită lung în băutura lui. În urmă cu ani, se gândise în detaliu la cum avea să fie femeia cu care urma să se căsătorească. Avea să fie aristocrată, iar dorința fâțișă pentru titlul lui urma să fie singura dovadă de sinceritate la care ar fi sperat.

Iar acum se confrunta cu Helena, o femeie care, chiar dacă și-ar fi dorit să o facă ducesa lui, ar fi preferat să se întoarcă la vestitul ei club decât să se mărite cu el. Se încruntă la băutura din pahar. Nu că și-ar fi dorit să se însoare cu ea. Nu își dorea.

Erau prea multe motive să nu o facă. Disprețul ei pentru înalta societate, un sentiment pe care i-l împărtășea cu ușurință de cele mai multe ori. Dar, mai important de atât, era viața pe care și-o dorea. Robert roti lichidul în pahar.

„Și dacă ai cere-o în căsătorie...?”

Îi tremură mâna, iar lichidul curse peste marginea paharului și i se prelinse pe degete.

Auzi un ciocănit în ușă și își ridică rapid privirea, recunoscător că era întrerupt.

– Intră, spuse cu o voce tunătoare.

Majordomul lui, Fuller, deschise ușa.

– Milord, ducesa de Wilkinson a venit să vă vadă.

Ducesa? Se uită la ceasul cu pendulă și se încruntă. Ora douăzeci și două și douăzeci de minute. Ce urgență putea să aibă la ora asta ducesa care se purta întotdeauna adecvat? Începu să se simtă agitat.

– Invit-o înăuntru, spuse el, iar bărbatul cu părul grizonant ieși.

La scurt timp după aceea, Fuller veni cu demna ducesă.

– Ducesa de Wilkinson.

Robert puse rapid jos paharul și se duse degrabă să o întâmpine pe una dintre cele mai vechi prietene ale familiei lui.

– Excelența Voastră.

– Lord Westfield, îl salută ea, cu colțurile gurii ușor ridicate și cu ochii obosiți. Sper că îmi veți ierta impolitețea de a veni la ora aceea-ta târzie. Făcu o pauză. Dar e ceva urgent despre care aș vrea să vă vorbesc, zise ea, stârnindu-i neliniștea.

Robert o invită să facă întocmai.

– Vă rog! Arată spre canapeaua de piele, iar femeia, elegantă ca o regină, se îndreptă spre ea cu o asemenea nonșalanță de parcă era proprietara camerei. Ducele este...?

– E bine. Ea se așază și Robert pentru prima oară în viața lui o văzu că își frânge mâinile. Nu e vorba despre el.

El văzu în gestul ei atât de grăitor o femeie care își muștrulise fata că râdea prea mult când era mică.

Observându-i privirea, ducesa se opri imediat și apoi își încrucișă afectată mâinile în poală.

– Am venit să vorbim despre domnișoara Banbury.

Vorbele ei aproape că îl bloca.

– Domnișoara Banbury? repetă el lent și se așază pe scaunul din piele din fața ducesei.

Femeia încuviință scurt din cap și își scoase mânușile.

– Am ezitat să vin aici în această seară, milord. Dar având în vedere legătura dintre familiile noastre, știam că pot să contez pe discreția ta. Își așază mânușile elegante în poală.

El își împreună mâinile ca să nu îi tremure când îi răspundea.

– Bineînțeles, zise el încetitor și se neliniști și mai tare.

– După cum sigur știi, soțul meu a fost... obraji ei fără riduri se îmbujorară... îndrăgostit de amanta lui.

La acea mărturisire, Robert rămase tăcut. Ce era de spus unei femei mândre despre fidelitatea soțului ei – sau, în acest caz, despre infidelitatea lui?

– Iubirea aceea îl împiedică să vadă adevărata față a domnișoarei Banbury. Am motive să cred că fură de la Excelența Sa.

Robert rămase nemișcat. Doamna despre care vorbea ducesa de Wilkinson era incapabilă de trădare. „Nu ai crezut asta și despre altcineva...?” O cunoștea el îndeajuns de mult timp ca să infirme acuzația ducesei?

Imediat ce simți fiorul de îndoială, și-l înăbuși. Ce nevoie avea Helena să fure de la duce? Bărbatul îi dăduse o zestre de zece mii de lire și i-ar fi dat și luna de pe cer dacă i-ar fi cerut-o.

— Știu că ți-e foarte greu să auzi asta la începutul relației tale cu ea, continuă ducesa. Aruncă o privire în jur, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui. Camerista ei spune că a mers cu trăsura ducelui într-un cartier rău famat al Londrei ca să se întâlnească cu cineva și să-i dea lucrurile furate. A mai zis că domnișoara Banbury a obligat-o să rămână în trăsură în timp ce ea își vedea de treabă.

El se încruntă. Ce spunea ea nu se potrivea cu femeia care se aruncase în fața unui copil să-l salveze.

— Îmi fac griji pentru soțul meu, Lord Westfield, zise ea pe un ton strident.

Robert se lăsă pe spate în scaun.

— Nu...

— Domnișoara Banbury s-a dus pe străzile din St Giles.

Mușchii stomacului i se contractară.

— A plecat? repetă el papagalicește ca un tăntălău. Unde putea ea să meargă la ora asta... și cu cine? Îndoiala și nehotărârea îi crescuseră, iar trecutul se suprapunea cu prezentul. Ce doamnă onorabilă ar fi mers pe străzile din Lambeth și St Giles... și încă la ora asta? Când? întrebă el sec.

— În seara asta. Acum o jumătate de oră. Am pus un servitor să-i urmărească *birja*. Buza de sus i se răsfărâse. La Iadul și Păcatul.

Pământul se opri din rotație, apoi reîncepu să se miște cu o viteză prea mare. Helena era la ora asta pe străzile din St Giles. Neliniștea de mai devreme se transformă în spaimă. Nu conta că se născuse acolo și că era cu siguranță în stare să se descurce cu sărăntocii Londrei. Chiar dacă era puternică, nu era invincibilă în fața pericolelor care existau pe străzile alea pentru orice bărbat, femeie sau copil.

„Mincinosule! Îți faci griji mai mult că ea pleacă din lumea ta și nu se mai întoarce...”

— Te rog doar să fii prevăzător! Ducesa îi întrerupse șirul de gânduri tumultuoase. Se abținu să nu o dea afară ca să ajungă în St Giles. Te rog să vorbești cu soțul meu dacă ți se pare ceva suspect la ea.

— Desigur, zise el curtenitor. „Pleacă naibii odată!” Robert se ridică în picioare, semnalând că întâlnirea lor se sfârșise.

Vai, fusese crescută să fie ducesă!

Femeia se ridică și ea fără grabă, cu mișcări grațioase.

– Excelența Sa are o inimă mare, dar în privința femeilor, judecata îi este întunecată. Își puse meticuloasă mânușile și atacă alt subiect. Te aștept mâine-seară la bal, milord?

Era dusă? De putea să schimbe vorba așa de lejer de la plecarea Helenei la Iadul și Păcatul la balul ei blestemat?

Robert făcu o plecăciune adâncă.

– Desigur, Excelența Voastră. O conduse până la ușă și atinse clanța.

– Te rog din nou să fii prudent cu chestiunea asta. Aș vrea să fii ferit de mașinațiunile domnișoarei Banbury, mai ales că sunt apropiată de tatăl tău și așa am fost și de mama ta.

Trecându-și ușor palmele peste fustă, își înclină ușor capul, disprețuitor, în stilul inconfundabil al unei ducese, apoi el îi deschise ușa.

După ce plecă, el închise ușa, apoi se holbă la bucata de lemn. Mintea i se învârtea de la învinuirile pe care i le adusesese la cunoștință ducesa. Acuzații despre Helena Banbury care nu aveau cum să fie adevărate. „Totuși... ce făcea ea singură în Lambeth azi-dimineață?” ... Trase o înjurătură, se îndreptă spre capătul încăperii, dădu ușa de perete și sună să cheme o trăsură.

Avertismentele ducese dezgropaseră amintiri. Despre alte avertismente pe care le primise de la un duce trecut prin viață care văzuse că Lucy Whitman era trădătoare când el fusese orbit.

Nu cumva era prost făcut grămadă când venea vorba de tinere?

Se încruntă când simți cum se insinuează un val de vinovăție pentru gândurile lui nefericite despre ea. Helena nici măcar nu era de teapa lui Lucy. Cele două nu aveau nimic de împărțit.

Mai puțin slăbiciunea lui pentru ele.

Capitolul 18

A optsprezecea regulă

Pericolul vine în multe forme

Nu puteai să uiți mirosurile și sunetele din St Giles. Izul pătrunzător al gunoaielor și al mizeriei îmbiba aerul și se insinua în trăsură.

Helena stătea în trăsură de treizeci de minute, și, tolănită pe canapeaua neconfortabilă a birjei închiriate, închise ochii și simți familiaritatea din aer.

Aici, pe străzile astea dure și întunecate, viața avea un sens pe care îl putea înțelege.

Își deschise ochii și se uită pe lângă perdeaua strânsă.

Printre clădirile negre, crăpate și în ruină, se înălța una cu o stucatură impresionantă. Scăldată în luminile lumânărilor, dădea impresia că e ziuă. Atinse cu degetele geamul murdar. Tripoul acesta reprezenta evadarea ei din trecut și un viitor sigur și temeinic. Nemilosul ei frate o alungase ca să o pună la încercare.

După ce îi pusese la îndoială discernământul după o nefericită întâlnire cu un nobil, Ryker îi decisese de unul singur soarta. O trimisese în Mayfair. Dar el se înșela, ea nu era ca mama ei.

Sau cel puțin așa își repetase de-a lungul vieții. Mai mulți dandy trecură strada și urcară treptele de la Iadul și Păcatul. Ușile se deschiseră, iar lumina candelabrelor se împrăștie la intrarea în club. Apoi se stinseră din nou.

Helena își sprijini fruntea de geamul cald. În cele din urmă, îi confirmase lui Ryker cele mai negre presupuneri.

Se dovedise slabă. Doar că nu fusese sedusă de materiale fine și de fleacuri drăguțe, ci de bunătate. Intrase în lumea aristocrației hotărâtă să urască orice și pe oricine avea vreo legătură cu lumea aia. Și uite-o acum, cu inima dată fără speranță unui duce.

Râse cu amărăciune și își astupă gura cu mâinile. Oh, nici Marele Creator nu putea născoci o ironie mai fină. Copilul din flori al unui duce, care își judecase propria mamă, ca până la urmă să comită și ea aceeași faptă nebunească.

Își lăsă mâna tremurândă în poală. Dacă mai petrecea restul de timp cu Robert, printre cei din înalta societate, ar fi pierdut ce prețuia mai mult la ea. Ar fi renunțat la orice promisiune pe care și-o făcuse.

Avea nevoie să părăsească lumea aia și să se întoarcă aici.

Lăsând perdeaua să cadă la loc, Helena își trase gluga și apăsă pe clanță.

Degetele îi înțepeniră și se uită în gol la mâna ei crestată.

Dacă urca scările alea și dispărea înăuntru, nu l-ar mai fi văzut pe Robert niciodată sau poate doar în nopțile în care mai trecea pe la club. Timpul urma să se scurgă, ea s-ar fi ocupat de registrele ei, iar el și-ar fi continuat viața de dinainte de a fi fost de acord cu aranjamentul ei nebunesc. Apoi el s-ar fi căsătorit și ar fi avut copii perfecți – nobili englezi ideali. Valuri de gelozie o sfâșiară.

Helena își duse degetele la tâmpile și apoi și le masă. Nehotărârea o înnebunea.

Dacă ieșea din trăsură și cerea o întrevedere, oare Ryker, mereu inflexibil, ar fi primit-o înapoi înainte ca termenii înțelegerii lor să fi fost duși la capăt?

Cu mișcări iuți, Helena apăsă pe clanță și coborî din trăsură. Aruncă o privire la vizitiul care stătea pe capră.

– Așteaptă-mă și vei fi răsplătit, îl rugă ea, întinzându-i câteva monede. Stătu la pândă, așteptând să urce câțiva filfizoni în club, apoi traversă grijulie strada.

Acolo crescuse. Nu mai cunoscuse o altă viață până în urmă cu o lună și jumătate, și totuși o traversa o frică pe șira spinării. Simțea că era urmărită. În Dials, dacă nu se întâmpla nimic, însemna că moartea e în preajmă, cu toate astea, rămase pe loc. I se păru că vede o siluetă sprijinită de o clădire dărăpănată. Cu pălăria trasă mult peste ochi, bărbatul rămase cu mâinile încrucișate. Își potrivea pălăria pe spate și rânji rece. *Diggory*.

„Am să te bat până ascuți, fato...”

Se clătină amețită și își sprijini mâna de un stâlp de iluminat din apropiere, ca să rămână în picioare. Îi veni să urle, dar se stăpâni.

Un râs răutăcios se revărsă peste coșmarul ei năucitor și își deschise ochii. Clipind, Helena îl căută cu privirea pe lângă clădirea distrusă pe cel pe care îl ura.

În afară de filfizonii care intrau în clubul lui Ryker, nu se vedea țipenie. Deveni mai puțin încordată. Ce slăbiciune o cuprinsese de când plecase din lumea asta de vedea acum monștri în întuneric? Asta nu demonstra decât ce nevoie disperată avea să se întoarcă. Trăgându-și și mai tare gluga peste frunte, se cutremură și grăbi pasul.

Cuțitul ei nenorocit. Robert încă nu-i dăduse înapoi prețiosul obiect și, vrăjită de siguranța din casa ducelui, nu se mai gândise la el – până în acel moment.

Un străin intră pe aleea dintre cele două clădiri, iar ei îi crescua pulsul, neliniștită la gândul tardiv că era o nebunie să se afle acolo. Se uită rapid la trăsura care aștepta și apoi merse repede mai departe. Helena ajunsese la aleea dintre *Iadul și Păcatul* și alt rând de clădiri.

Cineva o înhăță de braț și inima îi bătu tare. *Diggory!* Dădu să-și deschidă gura să sfâșie cu un țipăt liniștea nopții de pe străzile din St Giles, când străinul i-o astupă cu mâna lui înmănușată. Helena îl mușcă tare, mirosul și gustul de piele fină îi învălui nasul și auzi în ureche o voce aspră și supărată.

O voce foarte familiară. Umerii i se făcură moi.

– Ro-Robert?

Cum de era aici?

– Ești la fel de însetată de sânge ca în ziua în care te-am cunoscut, domnișoară Banbury, vorbi tărăgănat Robert.

Bineînțeles că venise la club. Își închise ochii și își relaxă umerii. Ce noroc pe capul ei! Doar că... scânci în noaptea ca de cerneală. O bănuială scânteie în ochii lui.

– Ce faci, madam? Întrebarea lui răspicată, pe tonul specific al unui duce, o făcu să își strângă buzele.

El se aștepta să îi spună ce face? Dar nu așa funcționa lumea? Femeilor nu li se acorda luxul de a merge unde doreau, când doreau. Chiar dacă era contabilă, și ea intra tot în aceeași categorie. Chiar dacă se pricepea la numere și ținea cheltuielile clubului, primise reguli clare... pentru propria protecție.

– Ce faci tu aici? i-o întoarse.

El își încruntă sprâncenele. El era lord, așa că nu se aștepta să spună nimănui ce face.

Robert își apropie fața de a ei, iar acum, că erau așa de aproape, suspiciunea clocotitoare din ochii lui albaștri scânteia și mai tare.

– Am venit după tine, madam.

I se puse un nod în gât, căci trăsăturile lui amenințătoare contrastau cu figura derbedeului fermecător pe care ajunsese să-l cunoască în ultimele zile. Înghițind în sec, Helena se uită la clubul fratelui ei, apoi la trăsura închiriată. Pentru o foarte scurtă clipă, se gândi să traverseze glonț strada și să dispară, ca să nu mai fie nevoită să răspundă.

Robert o strânse din nou de braț.

Ochii i se măriră la atingerea lui blândă și fu cât pe-acți să îl trimită la dracu' pentru acea sumbră suspiciune. „Ce credea...? Doamnele nu vizitează St Giles... și cu siguranță, nu singure...” Chiar dacă el era îndreptățit să suspecteze, tot o duru. Cu inima grea, își ridică ochii către privirea lui fermă.

– Ci credea, domnu', că făceam huța-huța pe-aici? îl tachină ea în limba străzii.

Când văzu că el rămâne complet neafectat și că tace, ei îi crescui iritarea. O tot studia cu privirea aceea pătrunzătoare și iscoditoare.

Un râs nebunesc se auzi din direcția opusă, iar ea înțepeni.

Mai mulți domni se îndreptau spre ei, Robert îi eliberă brațul și ea înțelese mesajul. Era liberă să dicteze termenii discuției lor. Cei trei bărbați gălăgioși și amețiți o puseră pe roate. Stăpânindu-și frustrarea, Helena o luă înapoi spre trăsură, urmată imediat de Robert. Ajunseră la birjă, și el deschise ușa.

O ajută să urce și o urmă; silueta lui înaltă și musculoasă făcea spațiul să pară mai mic. Se așeză în fața ei și își încrucișă brațele. Și nu zise nimic.

Helena își dădu jos gluga și se uită urât la el.

– M-ai urmărit. Se urî că din acuzația ei se simțea că era rănită, ar fi preferat să fie doar furioasă.

– Erai în Charing Cross Road, iar acum aici. Nu-s chiar cele mai frecventabile străzi din Londra pentru o doamnă.

– Nu am zis niciodată că sunt o doamnă, scrâșni ea în replică la incredibila lui aroganță.

– Ce faci aici? insistă el.

Rămaseră amândoi acolo, blocați într-o ceartă mută. Helena își înalță bărbia. Dacă el credea că o intimidează să îi răspundă, se înșela. Devenise o maestră în arta tăcerii pe mâna unor bărbați încă

și mai cruzi și mai înspăimântători ca Robert, marchizul de Westfield. Obrajii i se aprinseră. Ce bizar să fii recunoscător pentru o lecție învățată prin intermediul durerii!

Robert curmă tăcerea stânjenitoare:

– Ducea crede că furi de la Excelența Sa.

Ea făcu ochii mari și simți un junghi ascuțit în inimă.

– Asta crezi și tu, milord? Că sunt o hoată?

El nu răspunse provocării ei. În schimb, rămase cufundat într-o tăcere rece, de nepătruns. În pieptul ei emoțiile roiau: furie, durere, regret. Își dăduse inima unui bărbat care îi pune la îndoială onoarea. Ce proastă! Fusese o proastă să se îndrăgostească de el. Nefiind în stare să îl privească, Helena se holbă prin crăpătura perdelelor la străzile murdare ale Londrei.

– Nu, spuse el încet.

Ea înțepeni, dar nu își luă privirea de la frontispiciul clubului.

– Nu cred.

Nu voia să îi pese, dar cuvintele lui contau pentru ea. Și totuși...

– Ești aici totuși, nu? îl tachină ea, strecurându-i un zâmbet aspru și fără haz.

El ridică din sprânceana lui aurie, iar ea îi urî atitudinea relaxată.

– Nu ai fi vrut să aflu cine te-a avut mai întâi la Charing Cross și acum la Iadul și Păcatul... și încă și la miezul nopții?

După ani întregi în care i se pusese întrebări și i se ceruse socoteală pentru orice gest sau mișcare, după toată oprimarea aia sufocantă, ea își ieși din fire. Își pierdu răbdarea.

– Du-te dracu', Robert, se stropși. Ryker, Robert, ceilalți frați ai ei de cruce, cu toții credeau că li se cuvenea să le dea explicații de când fusese mică. Pui întrebări și ceri răspunsuri. Țintui cu privirea persoana asta elegantă și fără cusur. De la vârful părului lui subțire și auriu și de la pielea lui imaculată, măslinie, până în vârful cizmelor lui strălucitoare. Știi de ce sunt aici? Nu îl lăsă să răspundă. Mă aflu aici pentru că asta e casa mea. Își odihni palmele pe genunchi și se aplecă spre el. Frații mei conduc clubul.

În ochii lui licări surpriza.

– Sunt contabila lor, Robert. De dimineață, m-am dus să-i fac o vizită distribuitorului lor de alcool. De amărăciune își frământă buzele. Sau cel puțin așa fusese până hotărâseră cu destulă ușurință să o îndepărteze de la club. Se pregăti pentru șocul sau condescendența

față de acea dezvăluire. Până la urmă, *doamnele* nu se implicau în afaceri.

O parte din ea se aștepta ca el să râdă de mărturisirea ei, căci așa i-ar fi fost mai ușor să-l disprețuiască pentru faptul că o judecă.

– Și am contribuit la pierderea slujbei tale, spuse el încetișor.

Helena rămase cu buzele strânse.

– De ce-ai venit?

„Pentru că am nevoie să fiu aici. Pentru că, cu cât stau mai mult în lumea ta, cu atât pierd mai mult părți din sufletul meu, până nu o să rămână nimic altceva decât o femeie slabă, ca mama.”

Când el o atinse cu degetele pe bărbie ca să îi ridice capul și să se uite în ochii lui, ea înlemni.

– Plecai. În constatarea din acel cuvânt, se simțea șocul.

Îi văzu durerea din ochi și înțelese că nu era indiferent în ceea ce o privea.

Nu știa cum să se descurce cu emoția aceea.

El își plimbă mâna peste fața ei.

– M-au gonit, zise ea încetișor și el își lăsă brațul să cadă pe lângă el, s-o vadă mai bine. Ea avea nevoie ca el să înțeleagă de ce era ea acolo și de ce nu putea să facă parte din lumea lui.

„Nu că ți-ar fi cerut să fi...”

Helena se uită prin crăpătura mică dintre perdelele trase.

– Nu a contat că sunt sora lor. Nu a contat că m-am ocupat de cheltuieli de la deschiderea clubului. I se puse un nod în gât. Oferi așa de mult, și ce primești în schimbul loialității? Își ridică ușor privirea spre el, cu un zâmbet mic și trist pe buze. Un bărbat cu un statut doar puțin inferior regelui dispunea de acel lucru numai pentru că se năștea sub un semn norocos. În lumea ei, trebuia să muncești pentru asta, și deseori era vital. Nu cred că știi nimic despre asta.

– Pentru că lorzii și doamnele nu știu ce e aia durere sau trădare? El își ridică o sprânceană.

Ea se încruntă. Ar fi pus pariu că nu îl duruse niciodată stomacul de foame și nimeni nu îi dăduse vreodată un pumn în față.

Robert își puse o gleznă peste genunchi și își odihni mâna pe marginea cizmei.

– Crezi că cei din lumea ta au monopol pe sentimentele astea, Helena?

Ea se foi și i se încălziră obraji. Felul în care el pusese acea întrebare o făcea să pară absorbită de sine.

- Dar tu? îi răspunse ea. Tu ai fost trădat de *propria* familie?

- Da, zise el încet.

Confirmarea lui absorbi energia din trăsură. Ea aștepta orice răspuns, însă nu acel cuvânt morocănos. Îi veniră tot felul de întrebări pe buze, dar își mușcă obrazul, să se abțină. Nu avea nevoie să știe...

„Dar vreau să aflu.“

- Bunicul meu, o lămuri el. Se strâmbă. Și logodnica mea.

Cuvintele lui o lăsară fără aer în plămâni.

- Ai fost logodit, zise ea, abia respirând. Bineînțeles că fusese. Tocmai îi zisese asta.

Când el dădu scurt din cap, în semn de confirmare, pieptul ei parcă fuse prins într-o menghină. Fusese logodit. Cu o englezoaică perfectă și, judecând după tensiunea de la colțul buzelor lui, încă mai suferea că o pierduse. În cotloanele Londrei în care trăise Helena, un om nu era judecat după trecut, prezent sau viitor. Mai ales că viitorul era deseori sumbru și incert.

- Ce s-a întâmplat?

El flutură din mână.

- Era dădaca surorii mele.

- O dădacă! exclamă ea. Viitorii duci nu se căsătoreau cu dădace... de fapt, cu nici un fel de servitoare. Așa cum nu se căsătoreau nici cu copii din flori, de pe stradă.

- Nu prea conta pentru mine că era servitoare.

O, Doamne! O iubise. Atât de mult, că nu ar fi ținut cont de părerea societății. Asta era cu mult mai rău. O invidie neplăcută și tăioasă o mistuia pe dinăuntru, amenințând să o consume.

Robert se uită în ochii ei.

- Conta că ei nu îi păsa de statutul meu. Privirea îi deveni distantă, se gândea la ceva la care ea nu fusese părtașă... ci doar dădaca aceea care îi câștigase inima. O iubeam pentru bunătatea și pentru felul cum râdea. Îmi plăcea că nu era o sclifosită de aristocrată și că era mândră de munca ei.

Și asta în vreme ce nobilii nu băgau în seamă servitorii și oamenii străzii. Doar că... nu era într-un tot adevărat. Doar așa *credea* ea. Bărbatul ăsta văzuse mai multe. La altă femeie.

- Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebarea ei șoptită pluti între ei.

- Bunicul meu, pe atunci duce de Somerset, nu a considerat că era... Își strânse buzele... *potrivită* pentru o viitoare ducesă. Nu mi-a

păsat. M-aș fi căsătorit oricum cu ea și i-aș fi dat naibii pe aristocrați. Plănuiam să fugim.

Pe ea o străbătu o durere ascuțită. Spre deosebire de tatăl ei, care o făcuse amantă pe mama Helenei și nimic mai mult, cu totul altul fusese și era stilul lui Robert Dennington, marchiz de Westfield. El dădea naibii regulile și ținea la femei, chiar dacă ele erau servitoare sau contabile. Cum o fi fost să fii femeia care merita acea atenție?

– Bunicul m-a chemat la el în ziua în care urma să ne căsătorim. Am mers în biroul lui. O... Robert scutură din cap. Nu e prea potrivit pentru urechile unei doamne.

– Nu sunt o doamnă, se stropși ea.

Robert îi aruncă o privire tandră.

– Ești mai doamnă decât majoritatea reginelor, Helena Banbury.

Căldura îi cuprinse inima. Nimeni niciodată nu văzuse în ea mai mult decât o femeie care se salvase de la viața de pe stradă. Până și frații ei aveau așa de multe povești cu ea din acea vreme, încât devenise parte din ceea ce erau. Totuși, bărbatul din fața ei era în stare să vadă dincolo de asta.

– Spune-mi, insistă ea, dorind să afle detaliile pe care le ținea pentru el. Avea nevoie de ele.

El ezită și, pentru un timp, crezu că nu o să mai spună nimic. Apoi zise:

– Lucy era acolo. *Lucy*. Femeia avea un nume, ceea ce o făcu încă și mai reală pe rivala despre care abia acum aflase. Cu bunicul meu.

Cuvintele lui îi clătinară oarba gelozie. Helena clipi lent. Nu cumva auzise greșit? Poate spusese...

– Erau împreună, confirmă el și dădu scurt din cap.

O, Doamne! O traversară valuri mari, repezi de agonie la durerea cu care el se confruntase și pe care cu siguranță o mai îndura. Era de mirare că nu avea încredere în femeile de teapa ei?

– O, Robert, spuse ea încetișor și îi puse mâinile peste mâinile lui înmănușate.

El se uită în jos spre mâinile lor care se atingeau.

– Viața mea e diferită de a ta, Helena, spuse el sec. Nu am trăit pe străzi periculoase și sigur nu m-am confruntat cu durerea pe care ai îndurat-o tu. Dar banii și statutul nu fac pe cineva imun la emoții și la viață.

Și ea care trecuse prin viață crezând cu naivitate asta. Crezând că doamnele și lorzii nu simțeau nici durere, nici suferință sufletească, nemaipomenind de trădarea despre care îi povestise el.

Cuvintele lui planară între ei și rămaseră în tăcere multă vreme. Helena își dori să fi avut talent la cuvinte, și nu la numere, pentru că atunci ar fi găsit să-i spună ceva potrivit lui Robert.

El arătă spre ușă.

— Vrei să te însoțesc până acasă?

Pe ea o gătui emoția. Uite că voia să facă asta. Ar fi însoțit-o vizavi ca să-și vadă familia și să ceară să se întoarcă. Se simțea mișcată de gest, dar... el o și vlăguise. Ce ușor îi dădea drumul! Cum să explice partea din ea care tânjea ca el să-și dorească să nu plece...?

„Nu sunt pregătită...”

Scutură din cap.

— O să mă întorc la duce, spuse ea încetișor.

Robert bătu darabana pe plafonul trăsorii. Helena clipi.

— Și trăsura ta?

— Crezi că te-aș lăsa singură? întrebă el încet. O, Doamne! Inima i se zbătea în piept și parcă nu mai era în stare să respire. De ce naiba trebuia să fie așa de grijuliu? Cu băiatul ăla, James. Cu ea. Asta doar îi tulbura și mai mult gândurile și așa confuze. O să mă întorc după ea după ce te conduc acasă.

O clipă mai târziu, trăsura închiriată o porni din loc, cu Helena încă și mai nedumerită.

Mai târziu în aceeași noapte, Robert urcă scările casei tatălui său, de care îi era teamă când era mic și pe care o urăse după trădarea bunicului său.

Așa cum fusese instruit orice servitor loial, i se deschise prompt ușa.

Davidson se dădu la o parte și îi făcu loc să treacă.

— Milord, îl salută el și îi luă pălăria lui Robert. Servitorul nu-și putu ascunde mirarea la vizita lui Robert la o așa târzie oră din noapte. Excelența Sa s-a retras. Să îl...?

— Nu vreau să mă văd cu Excelența Sa, murmură el și îi dădu pelerina.

Majordomul făcu o plecăciune și se întoarse în foaiier, iar pașii lui răsunară în liniștea nopții. Robert dădu o tură prin foaiierul pe care îl ura. De câte ori se fățaise pe aici când era mic, urând că trebuia

să îndure vizitele mărețului patriarh al familiei Dennington? Acum stătea aici ca un bărbat în toată firea, dar încă suferind din cauza trecutului.

Robert înaintă pe coridor, îndreptându-se hotărât spre o anumită încăpere. Se opri în fața biroului tatălui său, aceeași cameră pe care o stăpânea altădată bunicul. Apăsă pe clanță și intră.

Îi luă o clipă să se obișnuiască cu întunericul ca de cerneală. După ce se dezmetici, închise ușa și merse spre biroul uriaș din mahon.

Se uită în gol la suprafața imaculată pe care fostul duce o avusese pe Lucy ca pe o femeie ușoară. Acela fusese momentul cel mai definitiv din viața lui, în urma căruia își ridicase ziduri protectoare, să țină departe toate femeile – chiar și în anumite privințe care contau. Se dovedise că era mai în siguranță așa. Mai bine avea doar relații superficiale decât să îndure mușcătoarea agonie a trădării și a durerii sufletești. Și așa făcuse o vreme, fiind chiar mulțumit.

Până la Helena.

Helena, care trecuse de toate zidurile și i se strecurase în suflet, transformase viața lui într-una incitantă.

Și care, de-a lungul unei serii, demonstrase cât de puțin conta el pentru ea.

Robert își trase mâna și scoase din spatele biroului în care altădată era instalat fostul duce, iar acum cel actual... un scaun care urma să îi aparțină, spera el, în viitorul foarte îndepărtat. Se afundă în fotoliul de piele și privi fix spre locul unde bunicul lui se culcase cu Lucy în urmă cu ani.

Pe vremea aia, crezuse că nu exista o mai mare durere decât să o vezi pe femeia în care aveai încredere și de care credeai că ești îndrăgostit în brațele nu oricui, ci în ale bunicului tău. Asta îi întărise credința că nici o femeie, indiferent de statutul sau de destinul ei, nu avea să îl considere mai mult decât un viitor duce.

După care, într-o noapte de beție, intrase într-o cameră greșită și dăduse peste Helena Banbury, o femeie căreia îi păsa prea puțin dacă era duce, rege sau sărac. Robert mângâie cu palma muchia biroului. Și care îi pusese la îndoială toate părerile pe care și le făcuse despre femei.

Helena era o femeie puternică și însuflețită care doborâse zidurile fragile pe care el le înălțase și care, de-a lungul unei nopți, îi demonstrase încă o dată cât de puțin conta el. Era sora unor proprietari de tripou, care își construiseră imperiul în feluri care i-ar fi cutremurat

pe niște bărbați mai slabi... și acum că știa și accepta, nu mai conta. Ea în schimb conta. Prea mult.

Își trecu o mână tremurătoare peste față. Dacă ducesa nu venea să îi spună ce face Helena, ar fi dispărut din viața lui de tot. Iar ea ar fi dat uitării acele momente în care el investise și pe care le considera ceva real și frumos.

Eh, în cele din urmă ea avea să le dea uitării. Cuvintele ei din acea seară nu puteau fi mai clare. Nu voia să facă parte din lumea lui... indiferent dacă el era acolo sau nu. Îi demonstrase că femeile până la urmă nu îl alegeau pe el. Ci averea sau puterea, așa cum i-o dovedise Lucy. Sau, în cazul Helenei, viața ei de dinainte și profesia.

Își lăsă mâinile pe birou. Ar fi făcut bine să țină cont pe mai departe că era o nebunie să ții prea mult la cineva. Ceea ce se întâmplase fusese doar ceva ce ar fi trebuit să rămână doar în mintea lui.

Mai erau trei luni în care avea să-și petreacă timpul cu ea. Trei luni în care trebuia să rămână lucid și să își păzească inima. Fusese un crai în ultimii ani. Cât de greu putea să fie să rămână așa, să poarte pe buze un zâmbet fals și îndelung folosit și să-i adreseze Helenei doar niște cuvinte frumoase? Să îi ofere mai mult era un pericol, din care nu și-ar mai fi putut reveni.

În cele din urmă, femeile nu îl alegeau pe el. Lucy nu o făcuse. Iar în acea seară, având în vedere ușurința cu care l-ar fi părăsit, Helena dovedise același lucru.

Ar fi făcut bine să nu mai uite.

Capitolul 19

A nouăsprezecea regulă
Hotărăște-ți propria soartă

Helena stătea pe margine la balul ducelui și al ducesei de Wilkin-son și urmărea absentă festivitățile.

Cu sufletul la gură, căuta pe cineva în șirul de oaspeți care intrau... cu o nerăbdare care nu avea nimic de-a face cu șiretlicul la care îl rugase să ia parte. Aruncă o privire peste marea de invitați care se învâртеau în spațiul de dans. Camera era ticsită de șoapte și râsete politicoase, într-un iureș de sunete domoale.

Ce supărată fusese când Ryker o trimisese în locul ăsta! Era la fel de intrusă ca un pește care e tras la mal ca să trăiască acolo, cu respirația din ce în ce mai sufocată. Până la Robert. Până la el, nu avusese idee că poate să și zâmbească, să râdă sau să fie fericită în acel spațiu. Nici nu știuse că bărbații de rangul lui erau în stare să fie răniți sau să știe ce e aia suferința. Noaptea trecută, el îi ridicase vâlul de pe ochi și se simțise rușinată pentru perspectiva ei strâmtă asupra traiului și a vieții.

Acum că știa, nu-și putea imagina cum s-o scoată la capăt cu descoperirea asta. Până la urmă, nu schimba cu nimic lucrurile. Ea era aceeași: o contabilă la clubul Iadul și Păcatul, care voise să dețină controlul asupra propriei vieți, ceea ce le lipsea femeilor îndebște. El era marchiz și viitor duce, care fusese trădat de o femeie nu departe de condiția ei. Eh, cu siguranță că, atunci când avea să plece peste două luni și jumătate, el urma să dea totul uitării. Helena își prinse între dinți buza de jos, detestând gândul. Și pe ea pentru că adevărul îi pricinuisse o durere așa de mare.

La intrarea în sala de bal, se auzi un freamăt, iar ea își îndreptă privirea într-acolo.

I se tăie respirația.

La capătul scărilor din marmură albă italiană, Robert supraveghea cu privirea sala de bal cu o eleganță leneșă. Scânțierea candelabrului arunca o lumină blândă peste părul lui bogat și auriu, iar ea simți nevoia imperioasă să-și treacă degetele prin șuvițele lui ușor ondulate.

Când coborî, valul de șoapte se înteți. Doamne înveșmântate scandalos, cu decolteuri adânci, își atingeau pieptul când trecea pe lângă ele. Debutantele fluturau din gene. În mersul lui neabătut, își înclină capul, vag politicos, cu rânjetul lui discret care mai alina din durerea refuzului.

Un crai. Era un crai în toată puterea cuvântului... iar ea îi căzu-se fără speranță în mreje. Helena își închise pentru o clipă ochii. Se alăturase aristocrației cu niște așteptări clare de la el... ca și de la ea. Nu era o miorlăită care avea să se îndrăgostească, așa cum o făcuse mama ei. Din iubirea pentru bărbații aștia nu se năștea decât suferință și supărare.

„Și totuși, exact asta am făcut.“

Când își deschise ochii, se trezi cu privirea lui ațintită asupra ei și simți că nu mai are aer. Privirea ascunsă și plină de forță o făcu să se simtă singura femeie de la bal. Apoi el îi zâmbi, iar pulsul i se înteți din alte motive. Asta nu era rânjetul fals pe care îl oferea celorlalți, ci un zâmbet care îi ajungea la suflet.

Îi întoarse zâmbetul și își înclină capul.

Ducele și ducesa de Wilkinson se băgară între ei și rupseră vraja. În timp ce schimbau saluturi politicoase, îi reveniră în minte avertismentele și cruda batjocură a ducesei.

„Atâta vreme cât nu crezi că o să devii ducesă. Locul tău nu e printre noi, domnișoară Banbury. E important să ții minte asta...“

Helena își încleștă mâinile crestate, ele, nevinovatele, erau o mărturie batjocoritoare pentru adevărul din spusele ducesei.

– Vă studiez de o oră, domnișoară Banbury, și nu mă pot hotărî dacă încercați să vă ascundeți sau să vă plănuiti evadarea.

Ea icni și căută să vadă de unde venea vocea aceea nefamiliară și vag amuzată.

Un domn cam de vârsta ducelui de Wilkinson stătea lângă ea și o măsura apreciativ. În vreme ce ducelui vârsta îi înmuiase abdomenul și îi rotunjise obraji, acest bărbat era încă zvelt și puternic, chiar și cu bastonul în mână. În afară de ridurile de la colțurile ochilor lui albaștri, nu se simțea nici pic de slăbiciune la el.

– Poate un pic din fiecare, zise ea într-un sfârșit.

Străinul fără nume zâmbi.

Suspiciunea o făcu pe Helena să-și coboare pleoapele. Învățase de mult să fie precaută în privința motivațiilor pe care le aveau domnii. Chiar dacă nu se născuse în lumea asta, știa că nici un gentleman respectabil nu s-ar fi apropiat de o doamnă să îi vorbească cu atâta familiaritate.

– Iertați-mă, spuse ea cu buzele strânse, nu cred că ni s-au făcut prezentările.

– Desigur, șopti el, sunt ducele de Somerset.

Ducele de Somerset. Tatăl lui Robert. Bărbatul despre care Robert îi mărturisise că îl manipulasă să își găsească o relație convenabilă. Pielea i se înfioră sub privirea lui cercetătoare. Nu avea cum să nu fi citit ziarele care îi legau numele de cel al fiului său și acum o cântărea să vadă dacă era potrivită ca viitoare ducesă.

Din păcate, dacă el se aștepta să fie o domnișoară cu răspunsuri potrivite, avea să fie dezamăgit. Helena făcu o reverență pe care o datora mai devreme.

– Excelență, murmură ea. Se uită după Robert. Se îndoia că întâlnirea asta era o coincidență și, judecând după statutul lui și după legătura pe care o avea cu ducele de Wilkinson, zâmbetul lui firav nu era doar un semn întâmplător de prietenie.

– Ce teribile mai sunt și... șopti el pentru sine, când își întoarse atenția spre sala de bal.

Ultimul dans tocmai se încheiase, iar cuplurile părăseau ringul. Privirea îi căzu pe Diana, care era însoțită de părinții ei, de partener și de... Robert. Îi zvâcni inima.

– ... chestiile astea, spunea ducele.

Mutându-și privirea de la ei, Helena se uită la el întrebătoare. Ce voia să spună?

Bărbatul în vârstă arătă cu bastonul către încăperea aglomerată.

– Știți, niciodată nu mi-au plăcut.

Helena dădu să spună ceva în câteva rânduri. De fapt, nu avea habar. Credea pur și simplu că să participe la evenimentele acestea era pentru aristocrați ca o funcție în plus față de a mânca și a respira. Ce ciudat era să afle că unul dintre cei mai puternici nobili din ținut le disprețuia și el.

– Dar dumneavoastră, domnișoară Banbury, vă plac balurile și seratele?

– Mie...

Tatăl lui Robert își înfipse bastonul în podea și se aplecă peste el, strâmbându-se.

Ea observă privirea chinuită a bătrânului. Paloarea lui. Liniile albe de la colțurile gurii lui. „E bolnav...” Simți pentru el simpatie, în locul purtării rezervate cu care îl tratase mai devreme. Dumnezeuule, Robert nu știa adevărul despre starea tatălui său. Era atât de concentrat în privința banilor familiei, că nu văzuse adevărul din fața lui.

Privirea i se încrucișă cu cea a ducelui de Somerset și între ei se lăsă o tăcere grăitoare. Excelența Sa îi zâmbi, un zâmbet care îi comunica dincolo de cuvinte că interpretase corect situația.

— Ei bine, domnișoară Banbury?

— Aș prefera să fac altceva, asta e clar, zise ea în final.

El chicoti.

— Așa e. Dacă v-ar fi plăcut, atunci nu ați mai fi stat ascunsă în colțul ăsta, să vorbiți cu mine.

— O, prefer de departe să vorbesc cu dumneavoastră decât cu... cei mai mulți de aici, spuse ea și se îmbujoră.

O scânteie atotcunoscătoare îi licări în ochi, întunecându-le adâncurile lor albastre. *Ochii lui Robert.*

— Cu ce vă ocupați?

La acea întrebare neașteptată, Helena își înalță capul.

— Când nu vă duceți la baluri și serate. Veni mai aproape cu bastonul spre ea.

„Aș prefera să fiu singură cu fiul tău. Să vorbesc liber și să râd că am uitat să...” Îi oferi un mic zâmbet.

— Îmi plac numerele, Excelență.

— Numerele, repetă el fără nici un pic de surpriză în glas.

— Îmi place matematica și să învăț ecuații noi.

Cu mâna liberă, își cuprinse bărbia și o frământă, pierdut în gânduri.

— În ce scop?

Ea își înalță capul.

— Un număr e doar un număr, nu? Spre deosebire de cuvinte care pot fi folosite și în scopuri diferite, poetice.

Da, așa trebuia să le vadă. Pentru Helena, ele aveau de mult un sens și scoteau la iveală înțelesuri la fel de mărețe ca ale cuvintelor.

— Așa, dar ce ne-am face doar cu numerele și cu cuvintele? spuse ea gesticulând. Iar dacă ar fi fost o femeie diferită, ar fi fost de-a dreptul rușinată de felul în care ardea privirea ducelui. Înainte

de secolul al XVI-lea, aveam un semn pentru scădere și unul pentru adunare, dar știți cum erau scrise pe vremuri ecuațiile matematice?

El scutură din cap amuzat.

– Cu cuvinte. Având în vedere natura lor, ecuațiile acelea probabil că erau poetice, nu? Întrebă ea și mai făcu un pas spre el. Dar vă puteți imagina cum era să ții registre și contabilitatea proprietăților sau a afacerii tale doar cu cuvinte?

O străfulgerare de înțelegere luminează ochii ducelui.

– De aceea, aș argumenta că, deși fiecare este cu totul diferit, există loc pentru amândouă Excelență.

Ducele o studie admirativ o vreme îndelungată, iar ea se foi sub privirea lui scrutătoare. Apoi zâmbi, iar voioșia îi mai diminuează suferința de mai devreme.

– Aveți dreptate, domnișoară Banbury. Am putea chiar să spunem că, aduse împreună, chiar dacă sunt așa de diferite, își găsesc o armonie frumoasă.

Își imagina ea semnificația ascunsă a acelor cuvinte?

O măsură cu o privire care amenința să vadă adânc în sufletul ei.

– Te-ar deranja dacă ți-aș fura-o pe domnișoara Banbury pentru următorul dans?

Își mutară atenția către Robert.

– Rob... milord, se corectă ea pe dată, cu obrazii în flăcări.

El îi făcu cu ochiul, și ei îi sări inima. Ce nebună fusese femeia aceea să renunțe la dragostea lui. Iar Helena pesemne că avea un suflet negru pentru că, în clipa aia de egoism, se simți foarte bucuroasă că Lucy nu mai exista.

– Sigur, sigur, zise ducele de Somerset, arătând spre Helena.

– Nu...

Robert îi întinse mâna.

– Să dansezi? Asta nu e orice dans, domnișoară Banbury. Își coborî vocea. Este un vals. În opinia mea de expert, consider că vă priceți binișor la vals.

Și, chiar dacă dansul fusese o lecție umilitoare de-a lungul șederii ei în Londra, dorința de a fi în brațele lui îi depăși mândria. Helena îi făcu o reverență ducelui de Somerset.

– A fost o onoare, Excelență, murmură ea, apoi îi permise lui Robert să îi pună mâna pe mânăcă și să o conducă în zona de dans.

– Nu am avut decât o lecție, zise ea cu respirația tăiată, când el se instalează cu ea la capătul sălii.

— Sunt ofensat, doamnă, că îmi pui la îndoială calitățile de instructor. Așa ușor ai uitat ziua aceea din grădină? Ochii ei se aprinseră de dorință, căldura i se revărsa prin corp și se întinse ca un incendiu domol care amenința să o consume la amintirea pe care el i-o stărnise.

Helena reuși doar să dea din cap, tremurând. Își reținu un geamăt atunci când el își puse mâna pe mijlocul ei mic, apoi orchestra începu să cânte. În timp ce trupurile lor se mișcau ușor și armonios, urmând sunetul viorilor, Helena era doar un mănunchi de senzații. Sudoarea se prelingea pe pieptul larg al lui Robert și ea își încheștă degetele pe brațele lui groase, musculoase.

El își apropie gura de urechea ei și, Cerule, l-ar fi urmat oriunde ar fi vrut el. Promisiunea din grădină. Felul în care o atinsese. Îl voia în întregime înainte să plece din Londra și să-l părăsească pentru totdeauna. Nu-și putea stăpâni atracția magnetică pe care o avea pentru el.

— Nu cumva ai uitat că trebuie să ne și prefacem în fața flăcăilor astora care vânează averi, nu?

În afară de asta. Așa ceva putea să risipească vraja. Cuvintele lui avură același efect de parcă ar fi turnat o găleată de apă rece din Tamisa peste ea. Desigur. Nu era decât o fațadă. În ceea ce-l privea. Doar că nu era și cazul ei. Zâmbetul fals pe care i-l oferi îi întinse obraji.

— Bineînțeles că nu am uitat. Asta era și singurul motiv pentru care îi ceruse ajutorul.

Robert îi cercetă fața cu o expresie necaracteristic de sumbră.

— Ce e? mormăi el. Ți-a zis tatăl meu ceva?

— Nu, răspunse ea imediat. Era destul de obosit. Îl zări pe duce la marginea sălii. Nu era cazul să se amestece în ceva care îi privea pe Robert și pe tatăl lui. Nu mai avea mult timp de petrecut cu Robert, dar înainte să plece, avea să-i deschidă ochii în privința pierderii pe care urma să o sufere inevitabil. Tatăl tău pare... slăbit.

Robert se încruntă și îi urmări privirea.

— Eviți să-mi zici ceva? Își aplecă fruntea să o întâlnească pe a ei. Sau nu-ți pasă absolut deloc că ești în brațele mele?

Brațele lui erau singurul loc în care voia să fie. Pentru totdeauna.

Ea rată un pas, iar el o prinse mai bine în brațe și o corectă.

— Ce te neliniștește? o întrebă din nou și își plimbă privirea peste fața ei.

„Te iubesc...”

– Nimic. „Totul.“ Doar număr pașii. Mincinoasa. De la scurta ei întâlnire cu tatăl lui, când se gândise ultima dată la ceva legat de matematică? Sau la club?

Într-un scurt răstimp, bărbatul acesta devenise totul pentru ea.

– Unu-doi-trei. Unu-doi-trei, îi șopti el la ureche, cu vocea lui gravă și melodioasă, o promisiune suavă pentru toate lucrurile pe care și le dorea și nu le putea avea.

Nefind în stare să se uite în ochii lui pătrunzători, Helena privi peste umărul lui la marea de invitați care îl iscodea pe marchizul de Westfield și pe incredibila lui însoțitoare. Din confuzia de pe fețele lor și privirile lor condescendente se citea că oamenii îi înțeleseseră dorința și o judecau.

– Nu te uita la ei, spuse Robert încetișor, făcând-o să-și îndrepte din nou atenția asupra lui.

În acel moment, ea crezu că și el simte la fel, judecând după emoția întunecată și neștiută din ochii lui.

– Uită-te la mine! Numai la mine. Nimic nu mai contează, în afară de noi doi.

Inima ei tresări. Ce mai rămăsese din organul acela care pulsa rapid și care înainte nu-i aparținuse lui cedă și i se abandona lui.

Helena își închise ochii, se clătină, iar el îi îndreptă imediat poziția.

Muzica se opri și, în vreme ce cuplurile aplaudau politicos și începeau să părăsească zona de dans, Helena rămase acolo, un pachet de emoții și sentimente vibrante, păcătoasă și nerușinată ca mama ei.

Și atunci... cum stătea neclintită lângă Robert, cu piepturile mișcându-se rapid, înțelese. Pricepu motivele mamei ei. Nu putea să nu-l mai iubească pe bărbatul ăsta așa cum nu putea să oprească pământul să se învâртеască și să-și schimbe direcția. Robert fu cel care rupse vraja. Îi puse mâna pe mâneca lui și o conduse de la zona de dans.

În timp ce o îndruma spre marginea încăperii, ducesa, cu o scânteiere hotărâtă în ochi, îi aștepta acolo, alături de Diana.

– Lord Westfield, îl salută cu o veselie forțată ducesa, când Helena și Robert se opriră în fața ei. Cum am promis, Diana e liberă pentru următorul dans.

Tensiunea din timpul dansului dintre Robert și Helena putea la fel de bine să fie datorată imaginației arzătoare a Helenei. Cu zâmbetul lui obișnuit, Robert îi prinse mâna Dianei și și-o duse la buze.

— Lady Diana, întotdeauna o plăcere, o întâmpină el, iar Helena își îndoi așa de tare degetele picioarelor că o durură tălpile.

— De asemenea, zise Diana, înroșindu-se cât să-și facă obraji roz, nu cu pete roșii, așa cum îi ieșea Helenei de ani în șir.

Pe Helena o împunse o gelozie perfidă, urâtă și întunecată. Nu mai auzi răspunsul și chicotelile surorii ei. Cum avea să fie după ce ea pleca, iar el își va găsi pe alta? Cum supraviețuiai durerii sufletești de pe urma unei iubiri dorite și pierdute?

O, Doamne, prin iadul ăsta trecuse și mama ei. Își petrecuse viața urând-o pe Delia Banbury, care renunțase la tot pentru plăcerile unui nobil. Pentru că îl iubea pe Robert, Helena înțelese ce ușor era să pierzi totul numai pentru un moment de plăcere trecătoare cu el. Ani la rând o judecase pe mama ei și o învinovățise pentru acea situație. Acum, cu ochii adultului, pricepu că zâmbetul mamei ei fusese parțial stins din cauza durerii pricinuite de pierderea iubirii. Mai mult, acum și Helena cunoștea acea durere.

În timp ce Robert o îndrumă pe Diana pentru un dans scoțian vioi, îi mai aruncă o privire Helenei cu fața lui impasibilă, dar partenera lui îi zise ceva, solicitându-i atenția.

După ce orchestra începu dansul săltăreț, Helena rămase alături de soția ducelui, care stătea nemișcată.

— Sunt un cuplu adorabil, nu? șopti ducesa, nebinevoind să se uite la copila din flori a soțului ei.

Helena își menținu intenționat o expresie neutră pe față. Dar apoi observă obraji roz ai Dianei și cum zâmbește Robert când pașii îi aduceau mai aproape unul de altul. Erau un cuplu pe cinste, ducesa de Wilkinson avea dreptate. Arătau splendid împreună: el era înalt, puternic și avea un păr blond perfect, iar ea, un exemplar gingaș de feminitate englezească.

Și mai era și ea, mult prea înaltă, palidă, cu fața și mâinile pline de cicatrice.

Nu-și urase niciodată mai mult semnele decât în acel moment.

— Cum am zis, domnișoară Banbury, continuă cealaltă conversația, fără să pară că așteaptă vreo replică de la Helena. Lordul Westfield se va căsători cu o lady, nu cu una care a fost crestată așa de zdravăn de un golan de pe stradă. Asta a făcut? Aruncă o privire plictisită la obraji Helenei. Cicatricea îi pulsă la gândul vechii amintiri și la otrava aruncată de femeia aia. Te-a ars? încercă ea să ghicească.

Helena rămase fără aer, iar presupunerea pe care ducea i-o aruncase pe un ton lejer o aruncă din prezent la trecutul întunecat și urât cu care se luptase ani în șir să-l reprime. Întinse mâinile să se sprijine de cea mai apropiată coloană pentru că îi reveneau amintirile. Mirosul tăios al cărnii arse. Al cărnii ei. Râsul crud și maniac al lui Diggory.

Helena se învârti amețită și o luă din loc. Cu privirea ațintită înainte, căută disperată ieșirea din spate a sălii de dans. „Nu aici... Nu acum...”

„Te rog, nu... Nu...”

Plânsetele ei îi răsunară în minte și se forță să respire adânc, nefiind prea bine în stare să ia aer din cauza apăsării din piept. Helena se lovi de cineva și de-abia reuși să își ceară scuze, dar își continuă mersul împleticit.

Înșind în sfârșit din sala de bal, năvăli pe hol și o luă la goană. Să evadeze. Avea nevoie de asta cu aceeași disperare pe care o simțea când era mică și era în chingile lui Diggory. Când avea coșmaruri, îi avea aproape pe Ryker și Calum, pe Niall și pe Adair. O scoteau din hăul nebuniei.

„Nu mai plânge sau o să-ți dau io un motiv să plângi...”

Își astupă urechile cu mâinile, să nu mai audă vocea aceea vulgară. Plânsul infundat al Helenei împânzi holul pustiu, amestecându-se cu răsufălările ei rapide și hohotitoare și grăbi pasul. Ajunse la ușa unde o aștepta libertatea și o deschise frenetic.

Simți aerul cald pe față și se prăbuși pe pavaj, forțându-se să ia gurile de aer după care tânjea atât de mult, apoi vomită.

Cineva se aplecă lângă ea. Simți niște mâini mari pe spate și, cu un țipăt, Helena se întoarse cu pumnul ridicat.

Robert îi prinse cu ușurință încheietura mâinii și blocă lovitura.

Clipi nevenindu-i să creadă. Robert. Nu Diggory. Helena își închise ochii.

– Robert, șopti ea, în timp ce teroarea o mai slăbea, rămasă acum cu Robert alături, în grădina prețioasă a ducesei.

Emoția îi întunecă privirea lui Robert și îi eliberă gentil mâna.

– Te-a rănit cineva? Din tonul aspru și fatal din vocea lui se insinua o șoptită amenințare cu moartea.

Printre toate ororile acelei dureri pe care și le amintea și printre toate coșmarurile care aveau să o însoțească întotdeauna, tandrețea își făcu apariția.

— Helena, insistă el, cu un geamăt aspru și primitiv.

Ea reuși să încuviințeze din cap. Îi căzu peste ochi o șuviță transpirată, și, cu o gentilețe care aproape că o cutremură, el i-o dădu la o parte.

Apoi îi cuprinse cu mâna obrazul.

Partea imperfectă, urâtă și încrețită a trupului ei. Și pentru prima oară de când Diggory îi înăbușise plânsul, ea lăsă să îi curgă lacrimile liber și neconținut. Respiră disperată printre lacrimi și plânse, de-abia observând că Robert o luase la piept, ținând-o de parcă era o comoară neprețuită. Umerii i se scuturau de cât de tare plângea și vărsă lacrimi până când o duru trupul de forța deznădejzii ei.

Robert o strânse și mai tare în brațe.

Dar nu zise nimic. Nu îi șopti banalități și nici nu îi ceru să se liniștească. Iar ea profită. Plânse pentru că nu fusese niciodată copil. Și pentru că îndurase acea tortură. Plânse pentru existența goală a mamei ei. Și plânse pentru tot ce voia și nu putea să aibă. Lacrimile încetară și le luă locul niște suspine lente și cutremurătoare, iar ea rămase agățată de Robert.

Robert se așează pe jos și o trase mai aproape, iar ea își puse obrazul cu cicatrice acolo unde bătea inima lui. Își închise ochii și inspiră adânc mirosul de santal pe care îl emana el. Își ținuu ochii închiși. În toți acești ani, crezuse că lacrimile te vlăguiesc. Asta fusese o regulă pe care o învățase de mică alături de frații ei. Calmul puse stăpânire pe ea, în ciuda lecțiilor despre acele urme sărate. Acum aflase cât de mult se înșelaseră frații ei. Lacrimile îți aduceau vindecare și seninătate. Robert îi masă spatele cu ușoare mișcări circulare, iar ea se abandona mângâierilor lui.

De-a lungul vieții ei, se mutase dintr-o casă de la oraș într-o locuință cu o singură cameră, apoi pe străzile Londrei și, în cele din urmă, în unul dintre cele mai mari tripouri din Anglia.

Nu se simțise în nici una dintre ele acasă.

Iar în brațele lui Robert, descoperi că acasă nu însemna ceva cu pereți și un acoperiș.

Ci o persoană.

Capitolul 20

A douăzecea regulă
Să nu plângi niciodată

Prin naștere, Robert avea dreptul la cinci proprietăți și la mai mult de cincisprezece mii de acri de pământ. Mai moștenea șapte proprietăți; un imperiu pe cale să se prăbușească și care doar mânca bani.

Acum, cu Helena în brațe, și-ar fi dat toate proprietățile, ba chiar și viața dacă i se cerea, numai să fie scutită de durerea care o făcuse să alege în grădină.

Robert băgă mâna între ei și scoase o batistă din buzunar. I-o oferă.

Helena o acceptă și îi șopti mulțumiri, apoi își suflă cu zgomot nasul. Se jucă puțin cu marginile ei, apoi o puse deoparte, pe pavaj.

– Nu ar trebui să fii aici. Vocea ei răgușită de la plâns de-abia dacă îi ajunse la urechi.

Tot cu ochii la ea, așa cum nu o mai făcuse cu nimeni, Robert o văzuse pe Helena cum se întorcea și o lua la goană din sala de bal, de parcă niște fiare din iad o apucaseră de picioare. În clipa aceea, nici diavolul nu l-ar fi putut convinge să rămână și să danseze cu Diana sau cu altcineva.

– Ar trebui să fii acolo unde ești tu, i-o întoarse el; își lipi buzele de tâmpla ei și îi dădu o altă șuviță pe lângă ureche.

Ea se retrase. Ochii ei roșii de la plâns îl iscodiră.

– Asta pentru că, vezi, Doamne, îmi faci curte, îi zise.

El înghiți în sec, emoționat. În noaptea care trecuse, se hotărâse să o țină departe de inima lui. Ce prost fusese! Era neputincios în fața farmecelor ei.

Cum de nu era conștientă de atracția pe care o simțea față de ea? Îi spuse adevărul așa cum reuși și el în acel moment plin de confuzie.

– Pentru că vreau să fiu acolo unde ești tu. Robert îi mângâie cu buzele genele umede și mătăsoase, dorindu-și să alunge cu mâna demonii care o bântuiau.

Rămaseră acolo, cu păsările care își cântau deasupra lor trilul de noapte. Își plimbă mâna în cercuri mici pe spatele ei...

– Am fost tăcută.

El se opri din ce făcea, dar nu își slăbi calda și puternica îmbrățișare.

– M-ai întrebât odată cum eram când eram mică. Am fost un copil tăcut.

Cu acele treisprezece cuvinte, își deschidea sufletul. Și, până când nu le auzi, nu îți dădu seama cu câtă disperare voia să fie aici, aflând tot ce se putea despre Helena Banbury.

– Nu am fost întotdeauna așa, spuse ea mai mult pentru sine. Mama zicea că îmi turuia gura ca o moară stricăță. Zâmbi melancolic, iar el și-o imaginează pe Helena Banbury mică, din gura căreia tot se revărsau întrebări și povești. Nici măcar nu știam ce e aia o moară stricăță. Apoi zâmbetul i se stinse și fu ca și cum soarele apusese și se înnoptase de tot. Am fost fericite cinci ani până când un... domn a venit într-o bună zi și ne-a spus că ducele se săturase de mama. Am fost date peste cap. Pentru că eram doar o fetiță, nu înțelegeam cum poate cineva să o părăsească. Ducele le dăduse afară în ziua aia pe ea și pe mama ei. Oare Helena înțelesese? Poate era mai bine să treacă peste acel detaliu. Mama era bună la suflet și frumoasă. Să fi fost și Afrodita, că fata ei nu era mai prejos în nici o privință.

Helena tăcu.

Oare nu își dăduse seama că avea nevoie să vorbească despre acele zile în aceeași măsură în care își dorea el să o asculte?

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, chiar dacă simțea o umbră de frică la răspunsurile pe care urma să le primească de la ea.

Pentru un timp, ea nu zise nimic, iar el crezu că o să schimbe cu măiestrie subiectul.

– Eram pe străzi și nu aveam unde ne duce, spuse în cele din urmă. Bărbatul... zise ea cu ură în ochi... ducele i-a dat alt protector, unul care era... Își înfipse unghiile în jacheta lui și el le simți împunsătura chiar și prin material... crud. Își ridică privirea spre el. Am făcut niște lucruri îngrozitoare din cauza lui. Am fost o hoată. Furam de la cei ca tine.

„Cei ca el.“ Ticăloșii aia plini de importanță, care ignorau suferința unui copil. Îl copleşi vinovăția.

– Ai supraviețuit, zise el aspru. Ce ușor ar fi putut fi trimisă la spânzurătoare pentru *faptele* ei. Faptele unui copil flămând, care fusese forțat să le comită. Simți că fierea îi arde gâtul.

– Am dat foc la case la porunca lui. Nu sunt o persoană bună, Robert.

El se înecă.

– Asta crezi? La fiecare mărturisire a ei, simțea un ghimpe în piept. Pe atunci, el era un băiat de paisprezece ani, la Eton, cu o viață fără complicații și fără griji – așa cum ar fi trebuit să fie și a ei. Erai un copil, zise el cu o rugămintă stăruitoare în voce. Oare înțelegea că nu fusese vina ei?

Ea ridică din umeri tremurând ușor și continuă firesc, în ciuda protestelor lui.

– Mama a murit la un an după ce ne-am mutat cu Diggory.

Diggory. Monstrul avea un nume, ceea ce nu făcu decât ca teroarea ei să pară încă și mai reală. Degetele i se încordară fără să vrea. Helena tresări, iar el făcu un efort să-și desfacă degetele. Ea își prinse buza de jos între dinți și mușcă așa de tare, că îi curse un strop de sânge. Robert își trecu degetul peste punctul stacojiu. A vrut să mă trimită la furat din ziua în care a murit mama, dar eu am plâns și am plâns până când... Își închise ochii tare, iar el simți un fior rece auzindu-i sumbra șoaptă.

– Ce a făcut? Oare întrebarea aia răgușită și dureroasă venea de la el?

– M-a învățat să tac. Ei i se frânse vocea, iar el îngheță de tot. A apropiat flacăra lumânării de fața mea ca să nu mai plâng.

„O, Doamne!“ Trupul i se crispă în brațele lui, iar el o trase mai aproape, dorindu-și să-i absoarbă durerea, să o preia, să ia el asupra lui suferința.

– De fiecare dată când plângeam, mă atingeam cu lumânarea. Nici dacă îl spinteca cu o sabie din panoplia lui strămoșească, tot nu s-ar fi simțit așa de rănit. Gemu, iar sunetul înfundat semănă cu al unui animal torturat.

„Mâinile ei.“

O mânie întunecată se trezi la viață în el. O furie sălbatică, primitivă față de bărbatul care pusese mâna pe ea. Dacă ar fi fost acolo, Robert i-ar fi smuls ticălosului membrele și i le-ar fi îndesat în gură.

– O, Helena! Vocea i se frânse.

– Nu ținea decât puțin, zise ea repede.

Și se gândea că asta o să îl liniștească? Era covârșit de ce putere mare și de ce curaj putea să aibă ea. Tot ce îndurase o făcea mai puternică decât orice bărbat pe care îl cunoștea.

– Fratele meu m-a găsit.

Acelui bărbat Robert îi datora eternă recunoștință.

– Și am trăit pe stradă. Furând. Până când ne-am mutat la clubul Iadul și Păcatul. Se foi și își sprijini capul de pieptul lui.

Între cei doi se lăsă tăcerea. Robert își încolăci brațele în jurul ei, iar ea se cuibări la pieptul lui. Nu existau cuvinte drăguțe sau expresii liniștitoare care i-ar fi putut atenua suferința. Aceasta era și avea să fie întotdeauna o parte din ea, iar el detestă că nu îi putea prelua durerea, să o cruțe de trecut.

– Mulțumesc, zise ea încetișor.

Robert își frecă bărbia în sus și în jos de buclele ei moi, care se desprinseseră din cocul îngrijit.

– Nu am vorbit niciodată despre asta. Nici măcar cu frații mei. Nu... vorbești despre așa ceva.

Așa cum nici el nu îi vorbise despre trădarea lui Lucy, decât cu ea. Ce mult semănau. Amândoi suferiseră și permiseseră vieții să îi transforme. Ea ieșise victorioasă, curajoasă, îndrăzneată și puternică, pe când el trecuse peste asta într-un fel lipsit de inițiativă – până să o întâlnească.

„O iubesc...”

Înlemni, năpădit de groază. Hotărâse să nu își mai ofere inima nimănui. Cu toate astea, nu simțea frică. Nici tulburare. Nu exista nimic altceva, în afară de senzația că așa trebuia să fie. În timp ce gândurile i se învălmășeau în minte, Helena se retrase, iar brațele lui deveniră reci și pustii. Doar că ea se lăsă în genunchi și îi cuprinse capul cu mâinile.

– Ce?...

Helena îi astupă gura cu a ei, iar buzele lor se tot căutară și se tot întâlneau. Boarea de lavandă pe care o emana pielea ei mătăsoasă îi răvăși simțurile, mai grea ca orice afrodisiac, pe măsură ce se amesteca și cu mirosul puternic al florilor din jur.

Helena avea să plece într-o bună zi. După două luni, trei săptămâni și câteva ore.

Dar înainte să plece, voia să îl cunoască pe bărbatul acesta în toate privințele.

Îl voia. În brațele ei, în inima ei. Pentru totdeauna.

Voia să-și impregneze mintea și trupul cu căldura atingerii și cu forța sărutului lui. Era nebunia care o făcuse pe mama ei să sacrifice totul. În sfârșit, înțelegea. Și într-o lume în care femeile erau în mare măsură neputincioase, Helena îl avea pe Robert. În privința asta deținea controlul.

El îi despărți buzele și își băgă limba înăuntru, iar ea gemu ușor și îi veni în întâmpinare cu mișcări îndrăznețe. Icni și se cutremură, iar el îi înăbuși sunetele cu gura în timp ce îi exploră decolteul și îi eliberă sânii în noaptea caldă de primăvară. Aerul îi mângâia pielea, iar el își coborî capul și își trecu buzele peste sânii ei.

Ea țipă și se arcui spre el. Gura lui trasa drumuri fierbinți pe pielea ei, urme ispititoare care conduceau căldura spre miezul ei, era cu totul topită de forța atingerii lui.

– Ce frumos, șopti el, mângâind-o cu răsufierea pe piele.

Helena își dădu capul pe spate când el își puse buzele în jurul sfâr-cului ei drept. El luă fragilul muguraș în gură și îl supse cu blândețe, apoi din ce în ce mai nesățios. Șoldurile ei se ridicau într-un ritm disperat pentru că îl dorea nespus, iar el îi vârî mâna sub rochie până dădu de miezul ei ud.

Robert se abținu să nu țipe și se jucă cu bumbul feminității ei până când ea nu mai fu în stare de altceva decât să simtă. Respiră șuierat și își strânse coapsele în jurul mâinii lui, strângându-l tare, având nevoie de mult mai mult. Își deschise larg picioarele, iar el, cu un geamăt îndurerat, se desprinse și se dădu într-o parte.

Corpul Helenei zvâcni la pierderea suferită și se îndreptă rapid spre el, pe genunchi.

– De ce te-ai oprit?

– Nu pot să te am în felul ăsta, scrâșni el, cu răsufierea întretăiată. Își duse mâna la ochi.

Helena îi dădu mâna la o parte și se aplecă astfel încât buzele lor să fie cât mai aproape.

– Îmi doresc asta.

– Meriți căsătorie și un pat normal, cu cearșafuri de mătase, zise el răgușit. Meriți...

Ea îi astupă gura cu a ei și îi sorbi cuvintele.

– M-am săturat să-mi zică alții de ce am nevoie sau ce merit, șopti ea și-și strecură mâinile să-l pipăie sub jachetă. Te vreau.

Robert ezită și apoi, cu o mișcare iute, se ridică în picioare, o luă în brațe și o duse într-un loc mai ferit din grădină. O lăsă jos, iar ea îl studie cu o privire languroasă în timp ce el se dezbracă de jachetă și o puse pe iarba verde și deasă din acea pretinsă grădină a raiului.

Helena se așază pe coate și îl privi cu ochi flămânzi când el se aplecă spre ea. Buzele lui i le găsi din nou pe ale ei, iar ea gemu, el își băgă limba înăuntru și o sărută, iar gustul lui de coniac și de mentă îi zăpăci simțurile.

– Te-am dorit din primul moment în care te-am văzut, Helena Banbury, zise el printre sărutări. El se trase mai jos ca să-i venereze sânii cu gura încă o dată, iar ea își îngropă degetele în coama lui bogată și mătăsoasă, ținându-l aproape.

„Nu te opri!” Ea își mușcă buzele în timp ce el o supse, o tachină și o gustă până când ea deveni un ghem fremătător de dorință. El îi trase fustele în sus și își strecură mâna pe sub ele să-i găsească miezul umed. Helena se frecă de mâna lui și se izbi de ea, dorindu-l pe el și numai pe el.

Robert își făcu loc și se eliberă din strânsoarea pantalonilor. Văzând membrul său lung, îndrăzneț, mândru și îndreptat către ea, o năpădiri valuri unduitoare de căldură, se întinse și i-l cuprinse în palmă.

El își închise ochii, scoase un geamăt și se legănă în palma ei. Fu străbătută de o senzație tulburătoare de putere pentru că îl făcea pe acest bărbat important și puternic să o dorească și continuă să îl frece cu palma. În sus și în jos, cu mișcări lente și cercetătoare, până când șoldurile lui pompară nebunește în mâna ei strânsă.

Cu o stăpânire de sine remarcabilă, el se retrase, dar numai ca să se strecoare printre picioarele ei. Își vârî membrul spre miezul ei fierbinte, făcându-și din ce în ce mai mult loc, ea se mișcă în sus și în jos pe pământ, dorința clocotitoare din miezul ei crescă și numai el putea să i-o împlinească. Apoi el se opri, iar ea își mușcă obrazul, ca nu cumva să țipe.

Sudoarea îi picura pe frunte, ea se săltă să-i dea la o parte o șuviță blondă.

– Te rog, îl imploră ea.

Însă el doar își coborî capul spre sânul ei și i-l supse până când ea se cutremură, la un pas de orgasm.

Intră în ea.

Dumnezeule!

Robert îi înăbuși țipătul cu sărutarea lui, iar ea tresări săgetată de durere. El înlemni și lăsă timp corpului ei să se obișnuiască cu lungimea mădularului care o umplea. Ea își închise ochii și luă câteva guri adânci și liniștitoare de aer.

Robert îi atinse cu buzele pleoapele, fruntea, apoi o sărută din nou pe gură.

– Ce frumos!

Cu toate cicatricile și imperfecțiunile ei, pentru că stătea în acel moment în brațele lui, ea chiar îl crezu.

Helena își deschise ochii și își plimbă privirea peste trăsăturile perfecte ale feței lui. Când el începu să se miște, continuă să se privească în ochi. Durerea scăzu și în locul ei o cuprinse o plăcere domoală și lacomă. Începu și ea să se miște și își ridică șoldurile să îl primească în ea până când trupurile lor se întâlniră într-o armonie perfectă, până când șoldurile lor se ridicară și coborâră cu aviditate și disperare, ceea ce o înălță pe Helena sus, tot mai sus, spre înnebunitoarea culme a extazului.

El se apăsă adânc, și ea scoase un țipăt, pierzându-se complet într-o mare de lumină albă și de emoții. Robert scoase și el un strigăt, apoi se eliberă în adâncul ei în valuri mari și cutremurătoare, care o umplură și o lăsară satisfăcută.

Cu un geamăt teribil, el se prăbuși peste ea, atent să își țină greutatea pe coate.

Helena zâmbi visătoare și își trecu degetele peste cămașa lui frumoasă de batist. Erau așa de multe motive pentru care ei doi nu puteau fi împreună. Nu erau mai prejos nici noutățile din seara de dinainte despre Lucy Whitman și inima lui frântă. Veneau din lumi diferite, ea, de la Iadul și Păcatul... iar el urma să devină într-o bună zi duce.

Dar se putea ocupa de acele lucruri a doua zi de dimineață.

Acum avea la ce să se gândească.

– Trebuie să ne întoarcem, îi zise el și îi dădu un sărut pe locul sensibil de sub ureche.

Helena își întoarse capul ca să vină în întâmpinarea acelei mângâieri blânde. Timp de mai bine de o lună se jeluise pentru nebunia de a-și fi lăsat ușa deschisă în camera ei de la Iadul și Păcatul, doar

ca să descopere acum că fusese cel mai mare dar pe care îl putea primi. Îl lăsase pe Robert să intre și acum trebuia să se descurce.

– Chiar trebuie?

Pasiunea îi încetoșă ochii!

– Căsătorește-te cu mine!

Ea se uită în sus, la stelele strălucitoare. Probabil că își închipuise acea jumătate dorință-jumătate comandă spusă pe o voce răgușită.

Visul pe care el i-l împărtășise o zdruncină. În urmă cu o lună, ar fi preferat să moară decât să își împartă viața cu un gentleman. Acum voia tot ce îi oferea... dar, în mod egoist, își dori și mai mult.

– O, Robert, zise ea și se întoarse pe cealaltă parte ca să îi vadă fața. El voia să se însoare cu ea chiar dacă era o copilă din flori. Simți o mare tandrețe în suflet și se îndrăgosti din nou de el pentru că îi contrazicea orice idee preconcepută pe care și-o făcuse despre nobili și femeile de condiția ei. Îl mângâie pe obraz.

– Nu trebuie...

– Te vreau. El o prinse de încheietura mâinii, o aduse aproape de gura lui și o sărută acolo unde se simțea pulsul.

„Vreau.”

Nu din iubire.

Helena îl cercetă, ochii lui de un albastru infinit erau foarte intenși. Disprețuise căsătoria de când era mică. Nu dorise altceva decât siguranța slujbei ei de la club și controlul asupra propriei vieți. Dacă se căsătorea cu el, atunci își sacrifică meseria. Controlul asupra propriei persoane.

Robert scoase o batistă din buzunarul interior al jachetei întinse pe jos și o șterse tandru. Flutură din gene, dar ea apucă să vadă luminița îndurerată din ochii lui. Colțul gurii i se ridică într-un rânjet slab.

– O să mă ucizi cu tăcerea ta, iubire.

Iubire. Singurul dar important pe care el nu i-l oferise. *„Pentru că inima lui a fost deja dată altcuiva.”*

Helena scoase un sunet de nerăbdare, se ridică și începu să-și aranjeze rochia. Nu avea să se lege de un bărbat numai pentru că era un om de onoare. Nu avea să-l aibă pe Robert numai din această cauză.

– Nu e nevoie să te căsătorești cu mine pentru ce ai făcut, îi zise ea și se grăbi să-și pună în ordine fusta mototolită și corsetul.

Cu simțul onoarei pe care îl avea, Robert voia mereu să se poarte corect... până și față de bastarda ducelui.

– Trebuie să ne întoarcem în sala de bal.

Sigur i se observase ieșirea precipitată. Oare oaspeții băgaseră de seamă că se retrăsese și marchizul? Pufni în râs. Nu că ar mai fi contat, oricum. Nu stătuse mult. Simți un junghi în inimă.

– Așa crezi? spuse el încetișor, în timp ce își culese de pe jos jacheta și se ridică în picioare. Că îți propun asta din obligație?

– Ești un gentleman, Robert, zise ea simplu și se strădui să își aranjeze părul cât de cât. Robert își trase pe el cămașa, apoi, fără un cuvânt, o întoarse cu spatele și îi îndreptă coafura. Ea se uită peste umărul lui. Sunt sigură că vrei să te căsătorești cu mine pentru că...

– Te iubesc.

Ei i se tăie respirația și clătină din cap.

El încuviință.

Ea scutură din nou din cap.

– Te iubesc, spuse el încă o dată, pe un ton solemn. Îi cuprinse obrazul în palmă cu o asemenea tandrețe, că ea aproape se înfioră. M-aș căsători cu tine din iubire.

Ei îi tremură buza de jos. Crezuse că era destul să îl ia în brațe. „Doar că trei luni nu mai erau îndeajuns și, dacă m-aș căsători cu el, ar însemna să îmi abandonez familia, clubul și orice promisiune.”

Cum ajunsese viața ei așa de încălцитă într-o perioadă atât de scurtă? Dacă ar fi fost omorâtă în flăcări și tot ar fi fost mai bine decât să trăiască printre nobili. Nici măcar nu existase vreo șansă să se strecoare în lumea asta străină. Până când ea uitase să închidă ușa, iar Robert dăduse năvală în viața ei.

„Oare abandonează un vis la fel cum îmbrățișează unul nou?” Un vis la care nici nu își îngăduise să viseze, atât de greu de atins fusese.

– Da, șopti ea, în timp ce el îi mângâia buza de jos cu buricul degetului său mare.

El înlemni.

– Da?

El zâmbi, o trase mai aproape, iar ea îi inspiră adânc aroma de santal.

– O să vorbesc mâine cu Wilkinson. Până și folosirea intenționată a titlului ducelui, spre deosebire de termenul de tată, era grăitoare

pentru precauția lui Robert, una care le lipsea cu desăvârșire majorității nobililor.

Avea să fie îndeajuns de mult timp pentru toate astea în dimineața zilei următoare. Pentru moment, se confrunta cu destule.

Ezitănd, el o îndepărtă și se uită la ceas.

– Ar trebui să mă întorc.

Ea reuși să încuviințeze, iar el ezită.

Apoi din câțiva pași mari, ajunse la ușă și dispăru.

Imediat ce ușa se închise în spatele lui, Helena își îngropă fața în mâini. „Cum putea oare să renunțe la viața pe care și-o construise ca o femeie ce deținea un oarecare control, pe o viață de ducesă?”

Un ușor clinchet la intrarea în grădină o făcu să-și înalțe capul, iar pulsul i se înteti.

– Rob...

Ducesa de Wilkinson închise ușa în urma ei. Se uită viclean la cocul dezordonat al Helenei și la rochia ei mototolită, apoi îi privi obrazul. Zise cu vocea ei otrăvită:

– Ar trebui să te întorci, domnișoară Banbury.

„Am fost forțată să vin aici...” Dar ce bucuroasă era...

Femeia se îndreptă spre ea cu ușurința cuiva care face o plimbare prin Hyde Park și se opri în dreptul ei, iar Helena rezistă impulsului de a trece pe lângă ea și de a o lua la goană. Din păcate, îndurase rele mai crunte decât ducesa asta furioasă.

– Înțeleg de ce nu mă plăceți, spuse ea încet.

– Chiar așa? răspunse femeia.

Pentru că îl iubea pe Robert atât de mult, Helena nu ar fi suportat chinul de a se căsători cu el și de a vedea cum inima lui aparține alteia.

– Da, își întoarse Helena palmele în sus. Îmi pare rău că ați suferit. Și vorbea serios. Chiar dacă ducesa avea un suflet urât, i se trăsese de la viață.

Ducesa pufni, iar încercarea de a părea nepăsătoare fu trădată de petele roșii de pe obraji ei.

– Crezi că e vorba despre iubire? Nu îl iubesc pe duce.

Da, însă Helena ar fi pariat că îl iubise pe vremuri.

– Dar respect separarea rangurilor și dreptul prin naștere. Tu, mama ta și fratele tău v-ați băgat în viața mea. Ura scăpără așa de puternic în ochii ei verzi, că Helena se dădu un pas în spate. Ea i-a dăruit un băiat, în vreme ce eu nu am putut. Ducesa micșoră spațiul

dintre ele și făcu un pas înainte. Și să fiu a naibii dacă o să-ți permit să îi iei dreptul la acest statut fiicei mele, numai pentru că te-ai terfelit tu cu lordul Westfield așa cum ai făcut-o. Excelența Sa se uită la mânecile ei mototolite și nescrobite. Apoi, cu o grație demnă de o ducesă, se întoarce și plecă. Se opri și se uită peste umăr la ea. Ah, și domnișoară Banbury?

Helena înțepeni.

– Îți sugerez să nu te întorci la bal. Ar ajunge o singură privire ca lumea să afle că te-ai întins prin grădină ca târfa de maică-ta. După care ducea plecă și o lăsă singură pe Helena.

De îndată ce femeia plecă, Helena începu să înjure atât de aprig că i-ar fi confirmat celelalte și cea mai neagră presupunere despre ea.

Cine ar fi crezut că politicoasa societate avea oameni mai răi decât bestiile care se târau prin Dials?

Capitolul 21

A douăzeci și una regulă

Nu lăsa pe nimeni să îți intre în inimă

Helena stătea cu genunchii la piept la fereastra care dădea spre străzile Londrei. Ploaia bătea în ochiurile de geam și se prelingea lăsând urme strălucitoare. Atinse cu vârful degetelor una dintre picăturile limpezi și îi urmări traseul până se uni cu alta și apoi dispărură împreună.

Robert trebuia să ajungă la ora treisprezece și jumătate ca să discute cu ducele, apoi viețile lor aveau să fie conectate pentru totdeauna. Simți o înfiorare ciudată în inimă.

De când urcase în camera ei cu o seară înainte, scăldată în lacrimi, și se pusese în pat, rămăsese trează și nu putuse să adoarmă. De data asta, nu din cauza coșmarurilor. Ci din pricina lui. Helena își sprijini fruntea de geamul rece.

De când fusese chemată în biroul lui Ryker, el și frații lui crezuseră că Helena avea să aleagă viața luxoasă a aristocrației. Timp de mai bine de o lună, resentimentele și amărăciunea o sufocaseră. Cum îndrăzneau să creadă că era diferită de ei? Îi pusese la îndoială onoarea când trâmbițaseră atâta că nu era nimic mai important pe lume.

Dar... era diferită.

Ryker, Calum, Adair, Niall, orice membru al familiei de la Iadul și Păcatul și-ar fi dat viața pentru unul de-al lor. Acel devotament se născuse în urma unei legături care dura din timpul celor mai sumbre și mai periculoase zile pe străzile pe care ei se dăduseră peste cap să supraviețuiască. Din cauza aceleiași loialități, ei își înălțaseră ziduri protectoare pentru a-i ține pe ceilalți afară – inclusiv unul față de altul.

Nu puneau întrebări despre trecut și nici nu își mărturiseau durerea. Nici măcar nu era sigur că erau dispuși să o facă.

Nu înțelesese cât de singuratică îi era viața – până nu îl cunoscuse pe Robert. El se strecurase înăuntru, când ea se chinuise atât să țină departe lumea. Cu el era în stare să vorbească despre suferințele din trecut, dar și despre bucuriile pe care le trăise.

Asta ar fi fost viața pe care ar fi dus-o... cu iubire, una în care nu te temi să lași pe cineva să te cunoască, pentru că iubirea nu te face slab, ci doar mai puternic. Ryker și frații ei, închiși în Iadul și Păcatul, nu aveau să știe cum e.

„Poate de-asta te-au trimis de acolo...? Poate că Ryker a văzut ceva ce tu ai ratat...” Ea cerea mai mult de la viață, și pe toate le dorea alături de Robert, dar nu le putea avea pe amândouă.

Dacă ar fi intrat în lumea lui, și-ar fi lăsat în urmă singura viață pe care o cunoscuse cu adevărat. Avea să îi abandoneze pe Ryker, Calum, Adair și Niall; și familia pe care și-o închegaseră unul pentru altul. Datorită statutului său, Robert putea să viziteze Iadul și Păcatul, dar bărbații pe care ea îi numea frații ei nu ar fi părăsit St Giles nici în ruptul capului ca să aibă acces la o lume pe care o disprețuiau.

Lipsa lor de dorință de a-i răspunde măcar la una dintre scrisorile pe care le trimisese în ultima lună dovedea că, atâta vreme cât ea rămânea în înalta societate, era moartă pentru ei.

Își mușcă buza de jos. Cum era posibil să ai inima plină atât de bucurie, cât și de disperare? Pentru că urma să își ia rămas-bun. Doar că nu era acela pe care și-l imaginase.

– Oh, scumpo, ești tristă!

O voce dulce răsună pe hol. Helena se întoarce cu fața către sora ei. Aceasta rămăsese la intrare cu brațele la piept, iar pe trăsăturile ei delicate plana nesiguranța.

– Ah, nu, nu sunt, zise ea încet, mișcând din picioare. Eu...

Sora ei îi aruncă o privire sumbră care nu îi stătea în fire.

– Nu mai sunt un copil, Helena. Așa cum am aflat ce crede mama despre prezența ta aici, am văzut și cât de tristă ești uneori.

De uimire aproape că rămase cu gura căscată. De când venise, crezuse că Diana era o copilă nevinovată și întotdeauna optimistă, care nu părea în stare să observe lumea din jurul ei.

– Pot să sper la mai bine, dar să și știu cum e de fapt lumea, zise fata pe un ton domol și închise ușa în urma ei.

– Îmi pare așa de rău, rosti încet Helena. Fusesse judecată atâția ani de frații ei și se rușină la gândul că procedase și ea la fel cu tânăra aceasta.

Diana se apropie și se opri lângă Helena. Mai aruncă o privire spre ușa închisă și se așeză.

– Ai avut dreptate, spuse în șoaptă.

Diana scutură din cap.

– Nu mi-am dat seama cum este lumea. Nu cu adevărat. Am crezut că mama e la fel de fericită că ești aici ca și mine și tata. Pe buzele ei se citi un cinism de dată recentă care o întristă pe Helena. În mod inevitabil, inocența era sfărâmată – până și în cazul aristocraților. Cât de mult ura că Diana se transformase. Apoi m-am gândit că pe măsură ce rămâi aici, o să vadă ce inimă bună ai. Tânăra își strânse buzele. Mama nu este o femeie cumsecade, Helena.

Cealaltă rămase cu buzele lipite. Poate dacă s-ar fi priceput la vorbe, ar fi fost măcar în stare să demonteze jumătate din enunț, deși sunase mai mult a declarație definitivă.

Sora ei își întinse palma, iar Helena privi pungața legată cu panglici negre. I se tăie respirația și își mută rapid privirea la Diana.

– Am găsit astea, o lămuri Diana și i le dădu Helenei cu degete tremurătoare.

Ea desfăcu panglica și scoase pe rând scrisorile sigilate pe care i le trimisese lui Ryker. O, Doamne! Nu o uitase.

– Mama a făcut cumva să nu fie trimise.

Helena scutură din cap.

– De ce ar fi făcut una ca asta? șopti. Dacă Ryker ar fi știut cât de tristă fusese Helena și i-ar fi văzut stăruințele, atunci ar mai fi existat măcar o șansă să o accepte înapoi. De ce s-ar fi amestecat ducesa în asta când ar fi putut scăpa de fapt de copila din flori a soțului ei?

Diana strânse ușor din umeri.

– Cred că te urăște, nu glumă, zise ea, apoi se izbi cu palma peste gură de parcă ar fi rostit o înjurătură de marinar.

Helena îi zâmbi ușor fetei. După tot ce îndurase din partea unor oameni încă și mai cruzi, nu îngăduia să o afecteze ura ducesei.

– Mă rog, în ciuda urii asteia, v-am avut totuși pe tine și pe duce, blânzi și iubitori, așa că o să mă concentrez la ce e bun. Altfel, ar fi fost distrusă de întunecime.

Sora ei scoase un sunet de protest.

– Și de ce nu aș fi bună cu tine? M-ai urî că o moștenesc și pe mama?

– Niciodată. Răspunsul veni cu rapiditatea cu care se rostește în-deobște adevărul. Diana fusese atât de bună cu ea de parcă ar fi fost sora ei educată, cu care crescuse alături.

– Exact, mărâi sora ei.

Helena se uită la teancul din mână ei. Nu, ura ducesei nu o rănise, dar trădarea asta... o devastase. Helenei i se puse un nod în gât. Femeia asta destrămase de una singură orice speranță de comunicare cu singura familie pe care o cunoscuse – și asta doar din pură răutate.

– Mama a avut grijă ca nici una dintre scrisorile tale să nu ajungă la fratele nostru.

„Fratele nostru.” Helena tresări. Nu se gândise prea mult la faptul că Ryker era fratele Dianei pe cât era și al ei. El, desigur, nu ar fi recunoscut această legătură de familie. Inima lui era prea împietrită ca să pună piciorul în lumea asta, darămite să vadă ceva bun în Diana.

– Să știi că nici camerista ta nu îți este credincioasă, zise fata pe un ton dintr-odată matur.

De fapt, *nu știa*. Helena se încruntă. Ce mai ratase să vadă din ce observase tânăra?

Diana se aplecă un pic pe scaun și, cu voce scăzută, îi șopti dulce:

– În schimb, camerista mea este, zise ea, mai aruncă o privire în jur, apoi se scotoci în buzunarul șorțului. Scoase o singură scrisoare.

Helenei i se puse un nod în gât și dădu din cap.

– Mi-am permis să scriu o scrisoare ca din partea ta. Uite, spuse și vârî hârtia ivorie în mână Helenei. E de la domnul Black.

Cu degete nerăbdătoare, Helena apucă scrisoarea, legătura cu familia căreia îi dusesese dorul în cele trei săptămâni care trecuseră, oamenii despre care crezuse că o abandonaseră și că nu se sinchiseră să îi răspundă la scrisori. Se năpusti asupra foi și aruncă o privire flămândă peste cele câteva propoziții scrise de Niall în stilul lui neîndemânatic, urât și aproape ilizibil. Bineînțeles, Niall fusese cel mai rezonabil din familia lor de când se știa.

Citi cu ochii în lacrimi scrisul familiar și plin de pete de cerneală.

Helena,

Casa ta va fi întotdeauna aici.

Dacă vii, nu vei fi alungată.

Fratele tău ar vrea să te vadă în după-amiaza asta la douăsprezece și un sfert.

Niall

Își închise ochii și împături foaia. O lacrimă i se ivi în colțul ochiului. Până și familiaritatea lui Niall și faptul că îi scrisese un mesaj din partea lui Ryker o făcură să se simtă ca acasă.

Poate că nu aveau să renunțe la ea dacă s-ar fi măritat cu Robert. Poate că aveau să vadă și ei ce vedea ea, un bărbat care o iubea cu toate hachițele și imperfecțiunile ei.

– Mulțumesc, șopti ea. Diana deschisese o ușă, pe care ea o crezuse închisă pentru totdeauna.

Sora ei zâmbi luminos și o bătu pe mână.

– Nu-mi mulțumi, prostuțo. Asta fac surorile.

Helena se uită la ceas. Ryker o aștepta peste o oră. Își alocase timp cu grijă și putea la fel de bine să fie o întâlnire formală de afaceri judecând după ora pe care o alesese. Nu avea decât această scurtă întâlnire ca să-l convingă de valoarea lui Robert și să construiască o legătură permanentă între ea și familia ei de la club.

De emoții, i se strânse stomacul.

– Știi ce mai fac surorile? întrebă Diana. Se aplecă și îi șopti la ureche. Se însoțesc în părțile mai periculoase ale Londrei ca să nu fie singure.

Helena redeveni atentă. O sclipire neastâmpărată se aprinse în ochii Dianei.

Helena scutură din cap.

– Nu. În nici un caz.

Tânăra țâșni spre ea.

– Te rog, ia-mă cu tine! Cererea stăruitoare din acele puține cuvinte o mișcă pe Helena.

Disperarea care se simțea în cuvintele Dianei arăta că era o femeie pe care o deranjau constrângerile care făceau să-i fie puse sub semnul întrebării calitățile și că existau așteptări să facă ce credeau alții că era mai bine pentru ea, fără să aibă libertatea de-a alege. Helena se luptase o viață cu asemenea frustrări. Ea înăbușise această slăbiciune.

– E prea periculos, repetă. Pericole care îi depășeau pe muritorii de rând și care i-ar fi putut leza reputația surorii sale de lady.

– Sper că nu îți imaginezi că o să te las singură, își strânse buzele Diana.

De fapt, cam asta își imagina. Doamnele nu își riscau reputația intrând în zonele rău famate din St Giles.

– După cum am mai zis, nu e un loc pentru tine, zise Helena, ceea ce o făcu pe sora ei să se încrunte. Crescuse pe străzile acelea și băgase cuțitul în bărbații care îndrăzniseră să îi facă rău. Nu avea să o expună pe Diana la nici cel mai mic risc.

Sora ei se ridică în picioare și își puse mâinile în șolduri.

– Atunci, dacă e așa de periculos, nici tu nu mergi.

– Am crescut acolo, îi atrase cealaltă atenția. De aceea, își depășise frica în privința acelor străzi. Nu aş vrea să îți pun în pericol reputația sau viața. O iubea pe fata asta pe care la sosire hotărâse să o urască.

– Crezi că mă protejezi? răspunse cealaltă cu o maturitate mai mare decât bănuise Helena că ar avea. Așa cum ai fost și tu protejată când ai fost trimisă cu forța aici? În ochii ei blajini se aprinse o scânteiere nouă și plină de avânt. E și fratele meu, nici măcar nu l-am cunoscut.

Helena își încreți sprânceană. Cum putuse să nu se gândească la legătura de familie dintre Ryker și Diana, una care nu ar fi însemnat nimic pentru bărbatul care disprețuia orice avea de-a face cu tatăl lui? Numai și adevărul ăsta i-ar fi dat lumea peste cap încrederea tinere.

– Nu poți, zise ea până la urmă. Erau prea multe pericole și îndoieli.

– Prea bine. Tânăra își strânse buzele și o șfichiui pe Helena cu vorbele ei.

– Atunci o să merg singură.

Helena se arătă nemulțumită. Umerii strânși ai fetei erau grăitori pentru hotărârea ei. Dacă nu o lua cu ea, Helena nu avea nici o îndoială că sora ei, încercând să-și ia zborul, avea să găsească o cale. Înjură.

– Trebuie să îți schimbi rochia. Nu-ți pune nici o bijuterie și poartă cea mai modestă pelerină pe care o ai. Și o să stai lângă mine tot timpul, îi ordonă fetei care era numai zâmbet. Cu fiecare replică, nebunia de a o aduce pe fată în club părea să fie din ce în ce mai periculoasă.

Diana încuviință plină de entuziasm.

– Atunci trebuie să ne grăbim, spuse ea, o apucă pe Helena de mână și o trase. Avem întâlnirea asta, apoi marchizul o să vină să discute cu tata și presupun că o să vrea să te vadă după aceea.

Totuși, când urcă în grabă scările, nu își putu reține stânjeneala la gândul că o ia pe fata legitimă a ducelui din siguranța casei sale într-un bârlog al păcatelor.

Ciudat de similare cu mișcărilor lui în urmă cu doisprezece ani, Robert urcă scările să ajungă la casa ducelui de Somerset și bătu la ușa de la intrare.

Majordomul loial al tatălui său deschise ușa aproape imediat.

– Tatăl meu? Îi dădu pălăria și pelerina.

Nici pomeneală de înghițit nervos în sec sau de vreo paloare. Nici o bâlbâială sau vreo privire întoarsă în grabă.

– E în biroul său, milord, zise servitorul cu un zâmbet subțire.

Da, normal, pentru că în timp ce servitorii fostului duce aveau fețele împietrite și erau pedepsiți dacă își exprimau veselia, noul duce se înconjurase de niște oameni cărora nu le era teamă să își arate emoțiile.

– Mă descurc singur, spuse el și o porni pe drumul familiar prin coridoarele pe care le ura de multă vreme. Schimbaseră covoarele și vopseaua, dar pe pereți erau atârinate aceleași vechi portrete.

Ani în șir își ținuse privirea drept în față și evitase să se uite în jur la casa care adăpostise atâta răutate și păcat, precum și acele amintiri întunecate care îl formaseră pe vecie. Acum, în timp ce mergea, sesiză că suferința trădării... dispăruse. Resentimentele amare care îl transformaseră în craiul fără griji și fără inimă îl părâsiseră, cu ajutorul vulpiței înflăcărate care îl pusese la încercare la fiecare pas.

Robert poposi lângă un tablou ducal familiar. Fața plină de ură a bunicului său se uita la el și parcă îi porunca din mormânt. Gura lui strânsă, răceala din privire, toate fuseseră înfățișate de pictor. Nu era urmă de fragilitate în trăsăturile severe ale ducelui. Se apropie și se uită în ochii ăia. Îl urâse când era în viață și îl ura la fel de intens și acum, că era mort.

„... Poți să faci crize cât vrei și să mă urăști acum, dar într-o bună zi îmi vei mulțumi pentru asta...”

Robert ar fi pus pariu pe viața lui că nu avea să îi mulțumească vreodată nenorocitului pentru intervenția lui. Zdruncinat de trădarea lui Lucy și de complotul ducelui de Somerset, Robert devenise un bărbat distant, cu inima împietrită. După care Helena intrase în viața lui și dădămasese de una singură fiecare zid protector pe care

îl ridicase, dovedindu-i că inima lui era cât se poate de vie – și că bătea pentru ea.

Dacă nu era lecția ducelui din acea zi, Robert ar fi fost acum căsătorit cu Lucy Whitman și nu ar mai fi existat nici o Helena Banbury.

Uitându-se în ochii din tablou ai ducelui, Robert își aplecă puțin capul. „Mulțumesc...”

Oricât de mult l-ar fi urât pe bunicul lui pentru trădare, cum ar fi putut să nu îi fie recunoscător pentru că o promisese în dar pe Helena? Robert își continuă drumul.

Și, pentru prima oară de când o lua pe drumul ăla, zâmbi.

Se opri în fața ușii din stejar masiv, dădu să ciocănească, când auzi un sunet de agonie răzbătând prin ea. Robert deschise ușa și rămase acolo. În spatele biroului, tatăl lui ținea la gură o batistă. Obrajii i se îmbujoraseră de la cât de tare tușea și tremura.

Robert închise ușa și merse înainte cuprins de panică.

– Tată?

Tatăl său făcu un semn din mână și continuă să tușească până când reuși să respire tremurat și hârșăit. Își șterse cu dosul palmei fruntea asudată.

– Robert, zise el istovit, ștergându-se la gură cu batista.

Robert observă acea bucată de pânză și înlemni amintindu-și cuvințele Helenei. „Tatăl tău pare... slăbit...” Rămase șocat să vadă pata roșie de sânge de pe batistă. Tatăl lui prinse momentul și îi aruncă o privire lungă și tristă.

Lui Robert i se tăiară picioarele și se prăbuși în cel mai apropiat scaun. Își deschise în mai multe rânduri gura să spună ceva. „Nu.” Robert clătină din cap. Se prefăcuse că e bolnav pentru ca el și Beatrice să își găsească niște soți potriviți. Nu era cu adevărat bolnav.

Ducele schiță ceva ce semăna cu un surâs.

– Acum probabil ți-ai dat seama că nu aș fi avut proasta inspirație să mă prefac că mor, glumi deplasat ducele și își vârî batista însângerată în partea din față a jachetei. Nu sunt tatăl meu, Robert. Ducele închise ochii trăgând cu greu aer în piept.

Robert simți că înnebunește și își trecu mâna prin păr, uitându-se în dreapta și-n stânga. Unde naiba era Hanson?

– Doctorul C...?

– A terminat pe ziua de azi. Ceea ce însemna că venea zilnic la tatăl lui.

Îl cercetă cu privirea pe tatăl lui. În lunile care trecuseră, văzuse doar ceea ce voise să vadă. Pentru că fusese manipulat de atâția, nu mai fusese în stare să discearnă adevărul. Acum se forță să se uite la ceea ce nu observase până atunci. Ridurile de la colțurile gurii. Ochii duși în fundul capului.

— Nu.

Tatăl lui scutură din cap.

— Ba da. Se simțea o stăruință blândă care venea de la un bărbat care își acceptase soarta în cele din urmă.

Robert își înfipse degetele în brațele scaunului.

— Eu nu... Am crezut...

Îți înțeală așa de tare mâinile, că îți străpunse podul palmei. „Ce prost sunt!” I se umplură ochii de lacrimi și clipi să le mai stăvilească.

— Nu ai făcut nimic greșit, Robert, zise tatăl său încetișor.

— Ba am făcut *totul* greșit, zise el pe un ton gutural și aspru. Fusese exact un nenorocit egoist și plin de sine, așa cum îl acuzase fățiș tatăl lui. Iar dacă nu ar fi fost Helena, ar fi fost la fel de orb față de orice conta. Robert își frecă fața cu palmele.

— Am petrecut luni întregi purtându-ți pică, zise el sec. Rușine, suferință și disperare, pe toate le simțea în sufletul lui.

— Și știi de ce ai făcut-o?

Scoase un suspin și clătină din cap.

— Nu am fost tatăl pe care îl meritai, Robert.

Un protest chinuit se formă pe buzele lui. În vreme ce majoritatea lorzilor aveau niște tați reci și fanfaroni, tatăl lui Robert își iubise copiii. Nu îl interesaseră niște legături reci și puternice, ci mai degrabă fericirea copiilor lui. Iar Robert petrecuse ani la rând urându-l în secret pentru că îi permisesese răposatului duce să le controleze familia.

Tatăl începu din nou să tușească și își scoase batista. Robert țâșni din scaunul lui, dar celălalt îi făcu semn să rămână pe loc. Ducele își închise ochii și își sprijini capul de spătarul scaunului.

— Chestia asta cu moartea, Robert, e că nu mai ai timp să te minți pe tine și pe ceilalți. Tatăl meu a distrus fericirea multora. Pe a surorii mele și pe a soțului ei. Își deschise ochii. Și pe a ta. Schiță un zâmbet trist. Țăsta e marele meu regret, că nu am fost acolo mai mult pentru tine. Am știut despre Lucy Whitman.

Robert gemu și scoase un sunet de protest.

— Termină, îl rugă el stăruitor.

– Știam că țineai la ea, continuă tatăl lui, clătînând din cap cu regret. Și mai știam și că tatăl meu era conștient de asta. Având în vedere ce îi făcuse propriei fiice, înțelegeam cam de ce ar fi fost în stare. Mai ales când nepotul lui, viitor duce, arăta un interes nedorit pentru o servitoare. Bătrânul se aplecă în scaun și își puse brațele pe birou. Ți-am zis de curând că te distanțezi, că nu ești ca toată lumea. Știam despre ce vorbesc, Robert. Am vorbit cu tine din ipostaza unuia care nu și-a găsit puterea să își apere sora. Îl ținui cu privirea. Fiule.

Robert se aplecă și el și luă aceeași poziție ca tatăl lui.

– Nu suntem responsabili pentru păcatele altuia. Ducele nu era în stare să iubească și să se schimbe, nimic din ce i-ai fi zis sau ai fi făcut nu i-ar fi schimbat părerea. Nu ai fost vinovat. Robert îl imploră cu privirea să înțeleagă adevărul.

Tatăl său se dădu pe spate în scaun și își închise ochii.

– Mulțumesc.

În sfârșit, separarea amară, profundă, ticluită de acel om se stinse.

Tatăl lui își frecă sprânceana, iar când se uită din nou la Robert în această nouă ipostază, urmele suferinței i se mai șterseseră și parcă era din nou tatăl robust și sănătos pe care îl știa.

– Presupun că ai venit să vorbim despre domnișoara Banbury.

– Da.

Zâmbi chinuit.

– Îmi place foarte mult de ea. Îi făcu un semn din sprâncene. Știe carte.

„Ești cumva împotriva unei femei erudite...” Robert reuși să rânjească pentru prima oară de când intrase de dimineață în casa asta.

– Așa e. Își băgă mâna în jachetă și scoase autorizația de căsătorie. În vreme ce fostul duce nu era interesat decât de succesiunea titlului Somerset și ca familia lui să beneficieze de sânge nobil, tatăl lui nu voia decât să-și vadă copiii la casa lor înainte să treacă pe lumea cealaltă. Intenționez să mă căsătoresc cu ea.

Tatăl dădu aprobator din cap.

– Băiat deștept, zise el cu același ton mândru pe care îl folosea când Robert se descurca la lecții când era mic.

Își încrucișă mâinile în față.

— Acum du-te și vorbește cu Wilkinson. Probabil că domnișoara Banbury te așteaptă.

Robert se codi.

— Du-te, Robert! Spre viitorul tău.

Robert împinse în spate scaunul și plecă din casa care adăpostea atâtea păcate și atâtea întuneric și se îndreptă către ducele de Wilkinson.

Puțin mai târziu, Robert fu îndrumat către biroului ducelui în vârstă.

— Westfield, băiete, tună el, și rămase în picioare cu trupul lui masiv după ce închise ușa în urma lui.

— Excelența Voastră. Robert făcu o plecăciune.

— Ah, hai să nu ne formalizăm taman azi, ce zici? zise el și îl bătu pe spate pe Robert. Un pahar de coniac? Fără să aștepte răspunsul, merse domol către bufet și începu să toarne în două păhărele. Le luă cu el și se îndreptă spre cele două fotolii de lângă șemineu.

Robert acceptă băutura cu o mulțumire șoptită și se așeză pe locul confortabil. Dădu să spună ceva.

— Ai venit pentru fata mea, zic bine? îl ajută ducele. Helena, îl lămurii acesta.

— O iubesc, spuse celălalt și își așeză păhărelul cu coniac pe masa de lângă el.

Ducele zâmbi peste paharul lui.

— Băiat deștept, știam eu. Apoi rânjetul i se stinse și se uită în pahar. Am făcut multe greșeli în viață, Westfield. Nu i-am fost credincios soției mele. I-am trădat speranțele mamei Helenei. Dar, dintre toate regretele pe care le am, pe fata mea nu am s-o regret niciodată. Își ținea paharul așa de strâns, că i se albiră încheieturile mâinilor. Viața ei nu a fost ușoară. Ducele își ridică privirea și clipi încet. Nici măcar nu știu cum a fost viața ei înainte să o salveze Ryker.

Ryker. Stăpânul Iadului și salvatorul Helenei. Bărbatul îi câștiga-se devotamentul etern lui Robert pentru acel lucru.

— Dar știu că nu a fost o viață prea grozavă, așa cum mai știu și că îi vei oferi fericirea pe care o merită. Își ridică paharul. Așa că, înainte să vorbim despre termenii contractului, propun să rostim un toast.

Imediat ce Robert își ridică paharul, prin ușa biroului răzbătu un tipăt îndepărtat, urmat de pași repezi.

Ușa se deschise brusc, iar ducesa, abia respirând, intră în cameră. Pe obraji ei fără riduri curgeau șiroaie de lacrimi.

Robert și Wilkinson se ridicară în picioare.

– Au plecat! țipă ea, printre suspine zguduitoare.

Lui Robert îi sări inima din piept pe măsură ce groaza se răspândea încet în el.

– Cine...?

– N-nu am crezut că o să plece și Di-Diana, suspină ducesa în pumni și vorbele abia dacă i se înțelegeau. Trebuia să fie doar domnișoara Banbury.

Groaza crescuse, îi cuceri simțurile și fu cât pe ce să îl copleșească.

– Despre ce tot vorbești acolo? strigă soțul ei și se îndreptă spre ea.

Ea își lăsă mâinile pe lângă ea.

– Merg la club să se vadă cu do-domnul Diggory.

Lui Robert i se opri inima. Monstrul care o arse. Bărbatul care îi cutreiera visele și îi dădea coșmaruri. Îi tremurau mâinile și vărsă niște coniac din pahar, apoi îl puse jos.

– Cine e domnul Diggory? Ducele încruntă din sprânceană, iar când soția lui continuă să spună vrute și nevrute, o luă de umeri cu o putere neobișnuită.

Soția lui boci și mai tare.

– Este bărbatul la care le-am trimis pe ea și pe mama ei. Crede-mă că nu aș fi pus la cale întâlnirea asta a lor, dacă aș fi știut că Diana o s-o însoțească și ee-ea. Apoi se puse din nou pe plâns. Wilkinson o eliberă așa de repede, că ea se dădu în spate și se agăță de marginea fotoliului de piele. Bărbatul traversă rapid camera și scoase un cuțar cu pistoale de duel.

Lui Robert i se înnegură privirea de furie orbindu-l o clipă.

– Unde e? scrâșni el. Unde e? tună el în vreme ce ea continua să se smiorcăie.

– La-la club, țipă ea, iar soțul ei îi dădu unul din pistoale lui Robert.

El îl luă fără să spună nimic și o ținutui cu o privire glacială. Femeia asta era responsabilă de iadul pe care îl îndurase Helena. Cu siguranță că tot ea fusese cea care îi lăsase vânătaii pe brațe, iar acum îi pune în pericol viața. I se făcu silă de ea.

– Pentru numele Cerului, dacă i se întâmplă ceva, o să consider că e doar din vina ta, îi aruncă el. În timp ce ducele își chema servitorii, Robert ieși iute din cameră.

Tocmai o găsisese pe Helena și să fie al naibii dacă avea să o piardă acum.

Capitolul 22

A douăzeci și doua regulă
Păstrează tăcerea pe stradă

Liniștită cât de cât că avea un pistol în buzunarul ascuns în partea din față a pelerinei, Helena își croi drumul prin vechile și familiarele străzi din St Giles. Cu această ocazie, înțeluse un fapt nefericit – Lady Diana Wilkinson ar fi fost un hoț de buzunare jalnic.

– De-abia aștept să-l întâlnesc, ciripea voioasă Diana lângă Helena, în timp ce mergeau pe străzile din St Giles.

– Șșșt, o rugă Helena și se uită în jur.

Din păcate, atât hodorogeala trăsurilor, cât și strigătele vânzătorilor ambulanți îi acoperiră replica, ori poate că sora ei era mult prea incitată să se prindă de șiretlic. Când erai fata legitimă a unei ducese nu aveai nevoie de viclenie. Nu te strecurai. Nu știai cum să faci aranjamente discrete pentru o trăsură închiriată. Și cu siguranță că nu mergeai pe străzile pe care se aflau ele acum.

Totuși, oricât de mică era influența Helenei, o adusese pe sora ei pe străzile astea nepotrivite pentru bărbați, femei și copii.

– Crezi că o să mă placă? o întrebă Diana.

Era cât pe ce să îi spună că Ryker nu plăcea pe nimeni, dar asta nu ar fi făcut decât să stârnească alte întrebări de la sora ei vorbăreață. Așa că nu zise nimic.

Ajunseră la capătul străzii, iar Helena puse o mână hotărâtă pe brațul Dianei și o făcu să se oprească. Tânăra își dădu pe spate gluga pelerinei, iar Helena înjură și i-o împinse la loc pe cap.

– Trebuie să stai cu gluga pe cap, se oțări ea și mai aruncă o privire în jur. Ai putea să fii dezonorată. Regretă încă o dată că, într-un moment de devotament tipic unei surori și dintr-o lipsă de neinspirație, fusese de acord ca Diana să o însoțească. La cât era de inocentă, nu era locul Dianei aici.

– Dar și tu ești aici, contracăra Diana.

Helena își închise ochii și se rugă să fie răbdătoare. Cum putuse să nu își dea seama ce încăpățânată era domnișoara asta?

— Eu sunt o copilă din flori.

— Dar ești și fiica unui duce.

— Nu e același lucru, răspunse cealaltă. Chiar vorbeau despre diferența dintre copiii unui duce acolo, când prin preajmă erau unii dintre cei mai duri și mai cruzi bărbați din Londra?

— Nu văd cum... mormăi fata printre dinți.

— Și mai urmează să mă și mărit, adăugă Helena. În sfârșit, asta puse capăt discuției.

— A, da? bătu din palme Diana, entuziasmată. Splendid! Lordul Westfield o să fie un soț divin. Făcu o pauză. Vorbim despre lordul Westfield, corect? Helena zâmbi chiar dacă mergea prin St Giles și încerca să evite să fie descoperite și dezonorate.

— Da. Lordul Westfield.

— Minunat! Chiar dacă e bătrân, trăncăni ea.

Helena o luă de mână și traversară strada.

— ... până la urmă, ai o vârstă mai apropiată de cea a marchizului. Nu că ai fi bătrână, se grăbi Diana să adauge. Ești doar un pic mai mare. Adică pentru o femeie.

Helena rânji din nou. Poate că nu avea să fie așa de dificil să îl convingă pe Ryker să o accepte pe Diana în lumea asta nouă, până la urmă. Ar fi fost îndeajuns să o audă pe moara asta stricată cum vorbește încontinuu și s-ar fi lăsat înduplecat.

O siluetă înaltă le ieși în cale, iar ea se lovi de acel zid dur și nemișcat, care făcu să îi alunece gluga. În cădere, părul i se revărsă Helenei pe umeri. Căzuse atât de tare în fund, că durerea îi radia în coloană.

— Draga mea, țipă Diana și se grăbi să o ajute. Ești în regulă? Își înfipse mâinile în șolduri ca o mică luptătoare. Iar tu, domnule, ai grijă, îl muștrului ea.

Helena dădu din cap să se dezmeticească, se ridică pe coate și înțepeni. În ciuda larmei de pe stradă și a trăncănelilor surorii ei, lumea se opri. El, cu fața lui ciupită de vărsat și cu trăsăturile lui grosolane, venea la ea în cele mai ciudate momente, îi băntuia somnul și momentele de trezie.

— 'ei, Helena, rânji Diggory.

Simți cum intră în pământ și o ia amețeala. Își închise ochii și numără. Unu-doi-trei-trezește-te! Unu-doi-trei-trezește-te! Îi veni

amar în gură. „Nu e real. Nu e real. E doar coșmarul care te-a chinuit aproape douăzeci de ani.”

Se uită pe sub gene și o cuprinse un val de greață. Îmbătrânit de timp și de viața pe stradă, avea același zâmbet răutăcios, care îi dezvelea dinții sparți și galbeni.

– Ie-te-te la tine, ce fercheșă ești. Accentul acela pe care îl ura îi alungă gândurile raționale și dintr-odată deveni fata mică și fricoasă pe care o arsesse flacăra. Oi, aproape că nu te-am recunoscut astă-noapte.

„El fusese.” Ea scânci, scutură din cap și se îndepărtă.

– Helena?

Își cuprinse urechile cu palmele să nu mai audă vocea pe care o ura atât. În mintea ei urla confuzia. Căci chemarea aceea dulce, plină de îngrijorare, nu venea de la demonul din visele ei.

Diana.

Se chinui să își deschidă ochii și se uită în gol la sora ei. O, Doamne. Diana.

– Fugi, scrâșni Helena.

Diana se uită la ea, dădu să spună ceva, și se pare că avea mai multă putere decât se credea, căci i se aprinseră ochii, apoi o luă la sănătoasa pe stradă cu o viteză care l-ar fi impresionat și pe un spiriduș din pădure.

Helena înălță o rugăciune către Dumnezeu, care nu exista, pentru că permisesse acest lucru, apoi se ridică în picioare și dădu să-l lovească.

Diggory îi contracara imediat atacul. Își înfășură mâna lui pedepșitoare pe brațul ei, iar ea își mușcă obrazul ca să nu țipe din cauza durerii strânsorii lui. Mai bine murea decât să se dovedească lașă din nou în fața lui.

– Black te-a furat de la mini. Nu terminasem cu tini. Își vârî nasul în fața ei, iar ea se strâmbă de duhoarea de ceapă și usturoi care o izbi. I-am promis ducesei să te omor când o să termin cu tini. Nu mă așteptam să fii așa de bună la cifre că al’fel mă luptam să te țiiu.

O, Doamne! Știa. Presupunerile lui Ryker fuseseră corecte în privința faptului că Diggory se informase despre ea de-a lungul anilor. Helena, în schimb, se înșelase crezând că era la adăpost. Apoi își aminti ceva ce spusese el.

Ducesa? Mintea Helenei o luase razna la reparația aceluia demon și la cuvintele încălcite pe care i le servise. În timp ce o târa pe stradă, se uită disperată în jur după cineva. Din păcate, nu era cartierul

respectabil de la capătul Mayfairului, plin de lorzi eleganți și de doamne. Astea erau niște străzi rău famate și murdare, în care aveai grijă să te ferești de ceilalți.

Tot zbătându-se să își elibereze mâna, Helena îl lovi cu tocul de la un pantof. Nu mai era fata aia pipernicită de cinci ani.

– Gata cu asta, târfă, sâsâi el, întorcându-i mâna la spate cu o asemenea forță că ei îi veniră lacrimi în ochi.

Furia curgea prin ea și îi aruncă o privire. Își dădu capul pe spate să țipe când el îi înfipse ceva dur și rece în spate. Simțind cum metalul îi străpunge pelerina, Helena îngheță.

– Am s-o termin și pe târfa ailaltă, dacă nu te potolești. Pe ea o străbătu un fior de gheață. De ce fusese oare de acord să o aducă aici pe Diana? „Pentru că te-ai ținut departe de astea atâta vreme, că te-ai păcălit crezând că ești în siguranță – ceva care nu exista.” Îi venea să-și dea capul pe spate și să urle. De asta o ținea Ryker ascunsă, pentru că el îi dibuise corect slăbiciunea și bănuia ce soartă o așteaptă din pricina lipsei sale de precauție.

– Așa e mai bine, se stropși Diggory. Acum, mișcă-te! O împinse înainte, iar ea se împiedică. Eei, nu poci să fac asta acilea.

Spaima îi îngheță sângele. Când era copilă și era forțată să fure pentru el, avea un scop. Dar nu și acum. „O să mă omoare.” Încercând să iasă din starea de panică, își scotoci prin minte după cuvintele care îi ieșeau așa de ușor lui Robert și găsi putere în lecțiile pe care i le împărtășise fără să aibă habar.

– Stai, îl linguși ea. Nu ai cum să nu-ți dai seama că sunt mai valoroasă vie. Ducele de Wilkinson... tatăl meu va plăti...

El râse cu poftă.

– Crezi că vreun blestemat de duce o să dea doi bani, dacă te spintec pe stradă?

În urmă cu o lună, ar fi fost de acord. În urmă cu o lună credea că știe cum era lumea, dar descoperise între timp că aristocrația nu era chiar cum credea ea.

– Fratele meu, Ryker Black, o să te plătească și el.

El pufni:

– Poa' după ce înfige cuțitu' în mine.

Nelăsându-se o clipă, ea își suci capul spre el și îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Ai uitat... Lăsa cuvântul să planeze între ei.

Lui i se lărgiră nările.

– Ce-oi fi uitat?

– Pot să țin socotelele la clubul tău.

Mai degrabă ar fi preferat să ia masa cu diavolul. Cu toate astea, promisiunea rămase suspendată în aerul stătut. Parcă vedea cum i se învârt roțițele lacome în cap.

Apoi Diggory îi înfipse pistolul și mai adânc în piele, iar ea își mușcă buza ca nu cumva să țipe. Nu avea să îi arate nici strop de lacrimă sau vreo urmă de slăbiciune. Bărbatul ăsta i le storsese destul.

Își ținuo ochii închiși, evocând chipul lui Robert în minte, și se chinui să respire. Așa avea să moară. Aici, pe stradă, ca o golancă. Ce aproape fusese, fir-ar să fie, de tot ce nici nu știuse că își dorea. Își încleștă mâinile pentru că o apucase o furie îngrozitoare care o cotropea ca o armată mută. „Oprește-te! Helena! Gândește-te!” Cerele, nu avea să moară ca un copil fricos. Nu de mâinile acestui bărbat. Helena gâfâi.

– T-te rog, scrâșni ea, în timp ce el o trăgea după el mai departe pe alee. În clipa în care el avea să se oprească la capătul culoarului strâmt, ea urma să moară. Cu o forță care îi clocotea în vene, Helena se plânse că nu poate să respire. Apoi șchiopătă.

Diggory își slăbi strânsoarea și înjură.

Helena îi trase de trei ori un cot atât de tare în stomac, că aerul ieși din el cu un fâsâit moale. Cu pulsul zbătându-i-se în urechi, îi trase una cu tocul de la un pantof în genunchi, iar el o scăpă din mână. Fugi și încă îi mai auzi văicărelile, căută în buzunar și se îndepărtă cât putu mai mult de Diggory, mângâind cu degetele metalul rece și alinător.

Se opri brusc.

Auzi un murmur și se uită cu ochii mari la perechea neverosimilă de la capătul aleii.

Sigur ăsta nu mai era un coșmar născut din flăcări, ci din dragostea pe care i-o purta.

– Robert, șopti ea. Unul dintre golanii lui Diggory avea un cuțit la beregata lui Robert. I se strânse stomacul. „Ce face aici?”

Robert se uită intens la ea.

– Ai crezut că o să te las să pleci singură? o întrebă el răgușit, parcă răspunzându-i.

Ce armonie era între ei dintotdeauna!

Ea își dori să își lase capul pe spate și să urle la soarta potrivnică, căci în ochii lui se citea iubirea și acceptarea propriului destin. Nu.

Asta nu era lumea lui. Nu avea să moară așa, pe o alee, ca un gunoi de pe stradă, ca Diggory și banda lui.

– Oprește-te, strigă ea, venindu-i înaintea. Cum de era vocea ei așa de egală? Zi-i să pună jos cuțitul, îi ceru și își scoase arma în timp ce stătea cu ochii pe Robert. Hai, țipă ea, când Diggory și omul lui se uită unul la altul.

Diavolul din trecutul ei blestemă și își flutură arma.

– Ce-ai să faci, Helena? O să mă omori? Ai fost tot timpul o fetișcană slabă, o luă el peste picior și făcu un pas înainte.

Mâna ei tremură și aruncă o privire speriată spre Robert. Omul lui Diggory îl făcu să cadă în genunchi cu o lovitură rapidă la rinichi.

– Oprește-te, țipă ea, cu mâna tremurându-i incontrollabil.

– Tremuri ca atunci când ți-am dat foc, o beșteli Diggory și mai făcu un pas spre ea. Nu poți să mă omori. Când îndreptă pistolul spre Robert, pe fața lui aspră și urâtă se citi triumful.

– Nu! Helena scoase un țipăt din străfundurile sufletului.

Trei lovituri de foc una după alta sparseră tăcerea.

Praful de pușcă umplu aerul, iar ei îi alunecă din mână pistolul. Diggory se strâmbă, apoi se prăbuși cu fața în jos pe strada înămăolită. Mort.

– Helena!

Bufnetul altui pistol care lovise pământul ajunsese la urechile ei ca prin ceață, iar Helena se întoarse. Ryker stătea lângă cuțitarul lui Diggory, care acum zăcea la picioarele lui cu un glonț în cap. Helena îl ignoră pe fratele ei și alergă pe alee.

– Robert! spuse ea cu sufletul la gură și se aruncă în brațele lui.

Robert își petrecu aproape instinctiv brațele în jurul ei, iar ea se îngropă la pieptul lui tare, să preia ceva din puterea lui.

– De unde ai știut că sunt aici? spuse ea cu glas înăbușit. La îmbrățișarea ei strânsă, el se clătină, iar ea se împiedică de el și căzură amândoi în genunchi.

Ceva fierbinte și lipicios îi umezi rochia, iar ea îngheță. „Nu!”

– Sunt bine, spuse el, pe o voce sfârșită.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.”

Nu îl luă în seamă pe fratele ei, care căzuse și el în genunchi lângă ea, și scotoci între trupurile lor.

– Robert, zise ea răgușită, iar când își văzu degetele acoperite cu sânge, gemu îndurerată. Nu. Nu. Nu. Ce ai făcut? țipă ea, uitându-se la el, la paloarea și la privirea lui pierdută.

Gemu și tot încercă să oprească sângerarea apăsând cu mâinile. Atât de mult sânge! Atât de mult! Sângele prin care lui i se scurgea viața îi acoperi palmele și degetele cu cicatrici. Helena se holbă la petele alea stacojii simțind că o ia razna atât de tare, că parcă nu mai știa să deosebească albul de negru. Nu cumva să mă părăsești, Robert Dennington, suspină ea, iar lacrimile îi curseră șiroaie pe față și o împiedică să mai vadă ceva.

Fără un cuvânt, Ryker îl întoarse pe Robert și îi înlătură jacheta însângerată. Dintr-o mișcare, o făcu sul și i-o puse pe rana deschisă.

Pe alee se auziră strigăte și pași, iar frații ei apărură dintr-odată, lui Robert i se închiseră ochii, iar pentru Helena lumea încetă să mai existe.

Capitolul 23

A douăzeci și treia regulă
Fugi dacă trebuie

În dimineața următoare, camerista Helenei dădu buzna în camera ei să îi strângă hainele din dulap, să i le împacheteze cu grijă și să le așeze în cuferele deschise.

La fereastră, Helena se uita în gol la străzile pavate și liniștite. Ploaia picura pe ferestre, lăsând urme triste pe geam.

Pe străzile din St Giles, cea mai mică ezitare se putea dovedi costisitoare. Fatală. Era o lecție pe care o învățase de mică.

Bineînțeles că Robert nu ar fi avut de unde să știe regula asta. Dar ea o știa. Și, cu toate astea, îl dezamăgise. Era unul dintre numeroasele motive pentru care ea nu era femeia potrivită pentru el.

Ochii i se umplură de lacrimi și luă o gură de aer, tremurând. Of, ce ironie a sorții! Se înfuriase când fusese trimisă aici, dar acum și-ar fi dat mai degrabă o mână decât să plece.

Numai că acum nu era alungată. Își netezi marginile fustei. Pleca.

Îl părăsea pe Robert.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, dar își șterse cu dosul palmei acea ultimă rămășiță a chinului ei. Nu fusese făcută pentru această lume. La un moment dat, în timp, uitase că este fata unei târfe, un copil crescut în mijlocul unei asemenea violențe, încât avea să fie mereu o pată pe sufletul și viața ei.

Acesta era un gând întunecat pe care nu i-l dezvăluise lui Robert. Nici Diane. Nici lui Beatrice. Sau tatălui ei.

Nici unuia.

„Cu toate astea, ai făcut-o...”

Nu. Nu putea rămâne aici. Cu implicarea ei în uciderea atotputernicului Digory, doar ar fi sporit discordia între părțile implicate.

Nu s-ar fi căzut la pace nicicând, iar amenințarea cu vărsarea de sânge ar fi fost mai puternică atunci ca niciodată.

Numai că, dacă pleca, nu ar fi lăsat tot dezastrul în urmă. Durea și vinovăția o chinuiau ca de obicei. Diana, inocentă și amabilă, fusese compromisă din momentul în care intrase în Iadul și Păcatul strigând după ajutor. Își făcuse praf viitorul pentru a-i salva viața Helenei și se sacrificase pe ea însăși. Helena își strânse brațele la piept. O, ce ironie! Îi judecase greșit pe acești oameni de când ajunsese acolo, pentru ca într-un final să înțeleagă că aceștia erau mai presus decât ea datorită sacrificiului și puterii lor.

– Domnișoară, bagajele sunt gata, șopti în spatele ei servitoarea necredincioasă.

– Mulțumesc, spuse ea pe un ton ciudat de sumbru. Totul se încheiase.

Ea observă scurta aprobare, reverența, și apoi fata se făcu nevăzută, închizând încet ușa după ea.

Rămasă în sfârșit singură, Helena își lăsă lacrimile să curgă. Ryker susținea de mult că lacrimile sunt un semn de slăbiciune, și totuși nu-i mai păsa de Ryker și de regulile lui blestemate. Sau de declarațiile reci și succinte despre nobilime.

O consuma o furie mistuitoare gândindu-se la el, cu mult mai sănătoasă și mai sigură decât disperarea care o sfâșia.

El o trimisese în locul acesta. El o obligase să pătrundă în lumea asta. Și aici, ea dăduse peste Robert, un bărbat care sfidase și ultima idee preconcepută pe care și-o formase despre nobili.

Un bărbat care o tratase ca pe o adevărată doamnă și îi oferise numele lui, același bărbat care apăruse un hoț de rând și care merita întru totul să fie iubit. Umerii i se zguduiră de plâns. Fiindcă el merita o femeie mult mai de preț decât ea.

Scoase un ultim suspin stins și apoi își șterse obrajii umezi.

Scârțâitul slab al ușii de la dormitor o făcu să înghete.

Sora ei o strigă încet:

– Deci pleci?

Helena încuviință încet din cap, nefiind în stare să scoată un cuvânt. Dacă ar fi spus ceva, ar fi început să plângă din nou incontrollabil.

– Nu vreau să pleci, spuse Diana, oprindu-se lângă umărul ei.

– Trebuie, spuse ea cu o șoaptă plină de furie. Se întoarse spre tânăra. În ochii surorii ei era o precauție față de lume pe care n-o

mai văzuse decât la femeii care fuseseră distruse de viață. O împunse din nou vinovăția. „Eu sunt responsabilă pentru asta.” Îmi pare atât de rău! Pentru tot.

Un zâmbet timid se ivi pe buzele ei arcuite.

— Chiar crezi că aş putea să regret vreodată faptul că am intrat în tripoul acela ca să te salvez? Te iubesc, Helena.

Lacrimile o podidiră din nou, și Helena își înăbuși un suspin în palmă.

Apoi, schimbând cu totul rolurile, tânăra o luă în brațe și o strânse ușor.

— Soții sunt supraestimați, spuse Diana cu un umor sec. Mai ales nobilii.

„Of, cât de mult îmi vei lipsi...”

Nu apucă să îi răspundă, că se deschise ușa.

Silueta masivă a ducelui apărui în ușă. Omul pe care îl urăse toată viața.

Diana se dădu rapid un pas înapoi.

— Voi reveni înainte să pleci, murmură ea și se grăbi să iasă din cameră.

Ducele de Wilkinson închise ușa. Tatăl și fiica stăteau acolo, în liniștea camerei, studiindu-se unul pe celălalt. Dusă era atitudinea lui mereu veselă. În locul ei apăruseră niște linii ferme în colțul gurii și o tristețe adâncă în ochi.

„Încă o persoană schimbată pentru totdeauna din cauza mea.” Înghiți în sec cu regret. Ducele se apropie încet și, în momentul în care se opri în fața ei, ea se cutremură la auzul otrăvii din glasul lui.

— Știi, nu ai plâns în ziua în care te-ai născut.

Ea își înălță capul.

Privirea ducelui deveni visătoare.

— Eu nu am fost acolo în ziua în care Ryker s-a născut. Nașterea a fost lungă, iar mamei tale și mie ni s-a spus că nu o să supraviețuiească. O răceală de gheață se strecură în sufletul ei. Ce nedrept ca un copil abia născut să fie furat și dat altcuiva. Se uită la Helena. Eram hotărât să aștept la ușa mamei tale cât timp te nașteai tu. Ciudat, nu se gândise până atunci la ziua aceea, dacă fusese bucurie sau tristețe sau... orice altceva în privința nașterii sale. În momentul când ai pășit în lumea asta s-a făcut o liniște *desăvârșită*.

Își mușcă violent buza de jos. Cu siguranță, el ar fi preferat ca lumea să rămână așa, mai ales că ea i-o destrămase.

– Când am intrat în cameră, aveai un surâs mic pe buze.

I se strânse inima ca într-o menhină. Acestea nu erau cuvintele unui monstru sau ale unui duce răzbunător. Ci mai degrabă ale unui om obișnuit. Oare cât timp nu-l văzuse decât ca pe ducele de Wilkin-son? Ca acum să descopere că, de fapt, el era și fusese dintotdeauna tatăl ei.

– Îmi pare atât de rău pentru tot ce ți-am greșit... I se frânse vocea. Și pentru fratele tău.

Ryker Black, care își urâse tatăl atât de mult, încât își luase alt nume ca s-o rupă definitiv de părinții care îi dăduseră viață.

Helena scutură din cap.

– Nu este vina ta.

Uneori, răul învinge binele, așa cum se întâmplase și în cazul ducesei.

Își trecu mâna prin părul lui rar.

– Dar vezi tu, Helena... Chiar a fost vina mea. Nu am ales-o pe mama voastră. Când în sfârșit se uită la ea, un regret profund se citi în ochii lui. Eu am ales responsabilitatea, iar ea și tu, și Ryker ați plătit cel mai mare preț pentru păcatele mele. Am iubit-o, șopti el, și inima ei tresări văzând amărăciunea ce îi schimonosea chipul.

Incapabilă să facă față acelei emoții, Helena își călcă pe inimă și răbufni:

– Uneori să iubești nu este îndeajuns! Privirea ei surprinse biletul împăturit și își trecu vârfurile degetelor peste cele șase litere scrise pe pergament.

– Nu ai dreptate, spuse el cu tot optimismul pe care-l mai avea, el, cel care nu putuse să vadă nici un rău în soția sa.

Ea îi aruncă o privire tristă.

– Ba nu. Dacă ar fi fost așa, ea și Robert ar fi fost împreună acum. Acea zi, pe alee, a dovedit imposibilitatea acestui fapt.

Tatăl ei se căută în haină, de unde scoase o cutie mică. Își întinse spre ea palma. Surprinsă de gestul neașteptat, se uită la el, apoi la cutiuță. El se apropie.

– Uite, spuse el cu gingășie.

Rămasă fără cuvinte, acceptă cutia modestă și îi săltă capacul. Înlemni. Pe o mică pernă de satin învechit se găsea un colier din aur cu un pandantiv cu rubin ce îi amintea de femeia care îl purtase. De mult. Cu atât de multă vreme în urmă, că nu-și mai amintea decât dispararea și groaza traiului pe străzi cu acea femeie distrusă

și de Diggory, pe care aproape că îl uitase, laolaltă cu amintirile dragi pe care le împărțiseră: mersul în grădină, joaca de-a pirații, luptele cu săbii imaginare.

– A fost al mamei tale, șopti ducele.

Helena încuviință.

– Știu, murmură ea.

Nu mai avea nimic de la mama ei. Toate amintirile pe care le mai avea despre Delia Banbury erau doar în mintea ei și, cu ranchiuna tipică unei tinere femei, Helena își petrecuse tot timpul acela urând-o. Până în acel moment. Atunci privi cu alți ochi, mai maturi, faptul că mama ei, iubind fără speranță, fusese o supraviețuitoare mai de apreciat decât ar fi putut să fie ea vreodată. Pentru că supraviețuise chinului de a-și pierde bărbatul iubit și își croise o viață în continuare.

Lacrimile îi încețoșară brusc privirea. Cât de puține știuse Helena despre lume, iubire, bucurie și iertare... până nu îl întâlnise pe Robert.

Ceva ușor și puternic eliberator șterse vechile resentimente.

– Mulțumesc, izbuti ea să zică, cu un nod în gât. Cuvintele erau pentru mama ei și pentru tatăl ei care, prin faptul că o aduse-se aici, o ajutase să vindece relația stricată dintre ea și cea care îi dăduse viață.

– Rămâi aici!

Cuvintele ducelui o treziră din visare, și ea sacrifică însemnătatea cadoului pentru orgoliul ei.

– Nu pot. „Deși mi-aș dori.”

– Este din cauza a ceea ce a făcut Diana? insistă el, și dinții ei mușcă puternic interiorul obrazilor.

Nu. Totul era din cauza a ceea ce făcuse Helena, prin faptul că o dusesese acolo.

– Nu voi permite ca ea să se mărite cu vreun fandosit arogant care ar pedepsi-o pentru curajul ei, spuse el, demonstrând încă o dată ce fel de om, dar și ce tată era.

Ea scutură din cap.

– Nu e din cauza Diane, spuse ea încet. Ce mai conta încă o minciună printre toate păcatele de care se făcea vinovată?

– Este din cauza ducesei? întrebă el, apropiindu-se. Ea va pleca. La... spital. Se strâmbă. Deoarece, bineînțeles, prin acțiunile ei, femeia demonstrase cât era de nebună.

— Este din cauza *mea*, spuse ea într-un final. Ridică scrisoarea și se întoarse către el. Nerăbdătoare să se încheie întâlnirea, i-o dădu.

— Poți să aranjezi să îi fie dată lordului Westfield?

El se blocă pe moment la auzul numelui și apoi dădu nesigur din cap, în semn de aprobare.

— Mereu vei fi bine-venită aici, Helena, spuse el, cu o voce sfârșită.

Toți anii în care îl urâse dispărură în momentul în care Helena îl luă în brațe și îl strânse.

— Mulțumesc... tată.

În săptămâna ce a urmat, Robert avusese de suportat o adevărată paradă de vizitatori în camera lui, de la familia doctorului până la Bea, de la servitori la tatăl lui.

Când un viitor duce era împușcat, lumea întreagă se oprea.

Stând pe marginea patului, Robert tresări în timp ce doctorul Carlson palpa zona pe care tocmai i-o curățase și îl bandaja acolo unde Diggory îl împușcase.

— Scuzele mele, murmură doctorul Carlson, neluându-și ochii de la rana roz. Ești norocos, spuse doctorul, luând un pachet nou de pansamente. Câțiva centimetri mai aproape și ți s-ar fi străpuns un organ.

Robert zâmbi. Îl ardea într-o parte de parcă fusese pus pe foc. În plus, odată cu cuvintele doctorului, totul îi reveni în minte la fel de viu cum îl trăise. Helena. Nenorocitul de Diggory cu arma îndreptată spre pieptul ei. Plânsul ei agonizant.

— Dar asta nu s-a întâmplat și sunt perfect capabil să îmi părăsesc camera.

Trecuse o săptămână întreagă de când nu o mai văzuse pe Helena. Bineînțeles, ținând cont că o vizită în salonul lui era nepotrivită, ea nu putea veni aici... și totuși... îl cuprinse dezamăgirea. Orișicât, o dorea aici.

— Numai dacă dorești să riști redeschiderea rănii și o infecție, spuse sec doctorul Carlson, și Robert își înghiți încă un val de frustrare.

Ușa se deschise, iar el se uită spre intrare, unde tatăl său rămăsese în ușă.

— Ești treaz. Cute adânci îi întunecau trăsăturile ascuțite; ochii lui roșii sugerau că petrecuse o noapte neliniștită și că se zbătuse luptând cu propria-i boală.

– Și intenționează să iasă afară, adăugă doctorul Carlson punând sare pe rană.

Această informație îl făcu pe duce să se încrunte. Ceva străluci în ochii lui și își feri rapid privirea.

Robert îngheță, căci stinghereala devenise mai puternică decât durerea. Nimic nu putea să o țină pe Helena departe de el. O femeie capabilă să-l înfrunte pe un monstru ca Diggory nu s-ar fi dat înapoi de la a-l vizita în ciuda tuturor prejudecăților.

– Ce e? întrebă el încordat.

Doctorul Carlson își strânse rapid trusa medicală și plecă.

– Este vorba de domnișoara Banbury, spuse tatăl lui imediat ce ușa se închise.

Robert se mișcă și îl cuprinse greața din cauza mișcării bruște. Oare vreun lacheu de-al lui Diggory o pedepsise pentru moartea bine-meritată a acelui om?

– Ce s-a întâmplat cu Helena? Transpirația îi curgea șiroaie pe frunte. „O, Doamne, dacă a murit, sunt terminat cu totul...”

– Este bine. Domnișoara Banbury este bine.

Asigurarea aspră primită îi încetini pulsul, și Robert mulțumi Cerului. Se încruntă.

– Dar ce s-a întâmplat? Apoi observă privirea tristă din ochii tatălui său. Înțelese, iar asta îi accelera bătăile inimii într-un ritm nebun. Spune-mi, ceru el, încercând să se ridice. Ușoara mișcare îi provocă o durere agonizantă ce îl săgetă încă o dată.

– Este bine. Nu te-aș minți. Ai nevoie de odihnă, Robert, îl imploră tatăl lui. Riști să redeschizi rana pe care doctorul Carlson ți-a cusut-o. Nici eu în locul tău nu mi-aș dori să fiu menajat, mai adăugă el. Ținând cont de faptul că tu ești cel împușcat, iar eu pur și simplu trebuie să mă împac cu moartea iminentă, mă aștept să câștig această confruntare. Robert se schimbă la față, iar tatăl se încruntă. O glumă proastă?

– Într-adevăr, spuse Robert pe o voce răgușită și se întinse înapoi pe pat. Tu ar trebui să te odihnești. „Iar eu ar trebui să fiu cu Helena.”

– Eh, spuse tatăl lui, întinzându-și picioarele și scuturându-le. Am o eternitate să mă odihnesc, dar numai un pic de timp să vorbesc cu fiul meu.

Deși îi murise mama mult prea devreme, Robert își amintea de dragostea părinților lui.

- Nimic nu te putea ține departe de mama, punctă el.

Deși menționarea răposatei ducese aduse tristețe în ochii lui, el schiță un zâmbet.

- În curând nu va mai fi nevoie. În ciuda suferinței lui Robert la vestea despre iminenta moarte a tatălui său, liniștea din surâsul tatălui și seninătatea ce i se citea pe chip spuneau multe despre cel care fusese despărțit de soția lui atâta amar de vreme.

Cum o fi reușit oare să trăiască fără ea atâta vreme? Dacă Helena dispărea din viața lui, ce sens mai avea totul? Ce rost avea să zâmbească? Sau să râdă? Și totuși, ducele reușea să le facă pe toate acestea.

- Te-am avut pe tine și pe sora ta, spuse tatăl în șoaptă, nefiind departe de gândurile rătăcite ale lui Robert. Și, deși am simțit mereu un mare gol pierzând-o, am găsit întotdeauna motive de bucurie. Se uită la el fix. Am fost binecuvântat de două ori.

Tatăl scoase din buzunar o scrisoare împăturită și i-o întinse fără nici un cuvânt.

Robert se uită lung la ea, apoi se încruntă și acceptă pergamentul ivoriu.

Cu mâini tremurânde, Robert deschise scrisoarea.

Dragul meu Robert...

Nu puteam să ne fi născut în lumi mai diferite.

Mi-am permis să cred că aș putea trăi în a ta... dar adevărul este că nu pot.

Își plimbă rapid privirea peste foaie și deveni tot mai panicat.

Având în vedere starea ta de sănătate, am avut mult timp să mă gândesc la ce implică săptămâna furtunoasă pe care am petrecut-o împreună. Dacă m-aș căsători cu tine, aș renunța la tot ce însemn eu, la fel cum tu ai renunța la ce însemni tu ca viitor duce. Eu sunt contabilă. Viața pe care o duc îmi aduce liniște și, chiar dacă tu mi-ai oferit multe zile fericite, asta nu poate fi îndeajuns. Așa cum nici eu nu pot fi îndeajuns pentru tine niciodată.

Mă rog să te însănătoșești cât mai repede și te implor ca atunci când te gândești la mine să o faci cu drag.

A ta pentru totdeauna,

Helena

Zgomotul biletului strâns în pumnul lui umplu tăcerea, ritmată de respirația rapidă a lui Robert. Sigur nu citise bine. Despături scrisoarea și o reciti. O mai citi încă o dată. Totuși, oricât s-ar fi uitat la nenorocita aia de foaie din fața lui, tot era la fel. O despărțire din motive practice, rece, golită de orice sentiment. O menghină îi strânse inima, dădu din cap și își auzi răsuflarea în urechi. „Nu.“

– A plecat? Rosti cuvintele cu o uluială neîncrezătoare.

Tatăl ezită.

– A doua zi după ce ai fost împușcat.

Cu un râs sumbru și golit de viață, Robert își trecu mâna peste față. „Chiar este o surpriză? Nu o prinsese chiar el de două ori pe străzile din St Giles și Lambeth în scurta perioadă de când o știa?“ Înțepătura unei trădări mult prea familiare îi tulbură gândurile confuze și îi alimentă dezgustul crescut pentru ea, pentru iubirea lui pentru ea și pentru că o dorea chiar și atunci.

Alesese o viață fără el, preferând să își ducă traiul așa cum știa, drept contabilă la clubul fratelui ei. „Niciodată nu te-ai gândit la ceea ce-și dorea ea cu adevărat... În tăcerea ta, te așteptai ca ea să renunțe la lumea ei pentru tine...“

O amorțeală pustie își făcu loc prin el și se răspândi precum otrava, secându-l de viață. Mototoli hârtia și se prăbuși pe perne. Un surâs rece și sterp îi apăru pe buze.

– Ce e? întrebă tatăl său cu o voce domoală.

– Cât de ironic e totul! Își închise ochii și își scutură capul. Am avut o femeie care și-ar fi vândut sufletul să fie ducesa și alta... *fără de care nu pot trăi...* care nu vrea nimic din toate astea. Și nici pe el.

– Te iubește, Robert.

Un murmur de dezgust amar îi ieși printre buze. Întotdeauna optimist, chiar și în fața dezastrului absolut.

– Nu îndeajuns, ripostă el. Nu a fost niciodată îndeajuns. Lucy își dorea un rang. Iar Helena, contabilitatea ei blestemată.

Dacă ar fi cerut, i-ar fi oferit posibilitatea să fie contabilă în orice tripou din nenorocita asta de Londra. I-ar fi dat și luna de pe cer dacă i-ar fi cerut.

„Nu ar fi trebuit să fie nevoită să ceară... Ar fi trebuit să știi care îi este pasiunea și să vii în întâmpinarea ei.“

Fața i se strâmbă într-un spasm de amărăciune, și-ar fi dorit să stea cu fața în jos și să înjure.

O femeie care avea mai multă stăpânire de sine decât oricare alta din lumea nobilă și care se opunea influenței fratelui nu ar fi renunțat la controlul vieții ei. Chiar și pentru iubirea lui.

– O iubești, spuse tatăl.

Nu era o întrebare, și totuși Robert dădu tremurând din cap, în semn de aprobare. Din toată inima. Și totuși, știind cât e de puternică și dorința ei pentru mai mult decât o viață de matroană, ce îi oferise el? „Ce îi pot oferi?”

– Du-te la ea! Ducele tuși în batistă. Atunci când vei fi în stare să o faci, spuse el slab și se ridică în picioare cu dificultate. O sclipire se aprinse în ochii lui îndurerați. Ceva îmi spune că îți va trebui toată forța pentru a o îndupleca.

Doar că Robert nu dorea să o supună. Dorea ca ea să fie în continuare o femeie puternică, curajoasă, neînfricăată, care stă dreaptă în fața criticilor societății și care se poate război cu de-alde Diggory și Whitby – așa și-o dorea lângă el.

Robert își închise ochii. Cum avea să o convingă pe obraznicătura asta încăpățânată că și ea voia să fie lângă el?

Capitolul 24

St Giles, Anglia

O săptămână mai târziu

A douăzeci și patra regulă

Nu iubi

Tot ce ai nevoie este doar iubire

Treizeci de lăzi de coniac.

Douăzeci și una de lăzi de sherry.

Douăzeci și două de lăzi de whisky.

Helena se uita fix la coloanele cu numere.

Calculule ei.

Chiar acelea pentru care insistase în urmă cu nici două luni. Of, bineînțeles că acele calcule nu avuseseră în vedere creșterea numărului de membri din acel moment, dar numerele alea aveau încă o semnificație considerabilă.

Își trecu vârfurile degetelor peste mâzgălelile lui Adair. Ochelarii îi alunecară de pe vârful nasului și îi potrivi la loc. În ciuda zgârceniei lui Ryker și a neconcordanțelor în socotelile la alcool, se împotrivise încăpățănării lui, și, într-un final, în absența ei, reglase situația cheltuielilor pe alcool. Un zâmbet satisfăcut îi apăru pe buze.

Ce întorsătură ciudată luase viața ei! Dacă nu ar fi fost o lipsă în cantitatea de alcool, oare s-ar fi opus regulilor lui Ryker și și-ar mai fi impus opinia? Helena își trecu degetul arătător peste pagina din fața ei, foarte încordată.

Totuși, mersese la etajele altădată interzise și viața ei devenise complet alta.

Sau cel puțin așa fusese până atunci.

Un fior îi trecu prin inimă și luă tremurând o gură de aer. Dând din cap, Helena își înmuie penița în cerneală și continuă să clasifice cheltuielile administrative pentru camerele personale.

Pentru moment, viața ei era în mod incredibil... identică. Așa cum fusese de zece ani. Zi de zi se trezea, mergea la birourile îmbăscite și ținea registrele contabile.

Mintea ei cercetă tabelele și însemnă coloana potrivită. Deși nu era *complet* la fel – exista totuși o singură și foarte importantă diferență. După ce se întorsese, îi fusese acordată o mai mare libertate de mișcare la etajele clubului.

Poate că în urma șocului lui Robert survenit în urma faptului că ea alesese să se întoarcă la Iadul și Păcatul, câștigase măcar respectul bărbatului care disprețuia orice lucru la nobili.

Poate că, în lipsa ei, reușiseră să aprecieze rolul pe care ea îl juca și îi fusese acordată o mai mare libertate ca să își continue acea slujbă.

Sau poate că pur și simplu odată cu absența și reîntoarcerea ei, înțeleseseră adevărul – nu mai era fata de șase ani care avea nevoie să fie protejată, ci acum era o femeie de douăzeci și cinci de ani, matură și stăpână pe viața ei.

Prin toate astea, cu responsabilități sporite la club, libertate totală și admirația fratelui ei, avea tot ce își dorea.

Atunci de ce simțea un mare gol în suflet?

Tocul tremură în mâna Helenei, și cerneala picură pe pagină. Îl lăsă deoparte și închise ochii.

Toată viața ei crezuse că, dacă ar fi părăsit Iadul și Păcatul, ar fi fost incompletă, că ar fi renunțat la jurămintele pe care și le făcuse ani de-a rândul și la controlul de sine pe care îl prețuia așa de mult.

„Mi-e dor de el. Mi-e dor de râsul și de zâmbetul lui. Mi-e dor să vorbesc cu el, de atingerea și de tachinările lui.“ Îi era dor de fiecare părticică din Robert Dennington, marchizul de Westfield. El fusese cel care văzuse dincolo de trecutul ei tumultuos și nu îi luase în răs pasiunea pentru matematică.

Și aproape că își dăduse viața pentru ea.

Helena deschise ochii și se uită în gol la registrul deschis. În definitiv, prin înșiruirea unor minciuni pe o foaie și prin plecarea ei, îi eliberase pe amândoi.

Simțea un nod în gât, și deși avea să rămână cu rana asta deschisă a pierderii, era mai bine așa. O dovediseră faptele distrugătoare ale lui Diggory. Venise cu lumea ei la Robert și familia lui, iar asta era o existență pe care nu ar fi vrut să i-o impună. Era o viață pe care ea însăși nu și-o dorea. Domni beți, aruncând cu bani când unii mureau de foame în stradă. Bărbați care erau în stare să bea până la moarte

și pierdeau la pariuri banii familiei. Aceasta era împărăția pe care o ridica ea în slăvi.

Ușa se deschise și își luă imediat tocul în mână.

– Aproape am terminat, spuse ea, neridicându-și privirea din hârtii.

– Nu am spus nimic, spuse Calum afectat, închizând ușa în urma lui.

– Nu trebuia, bombăni ea, recunoscătoare pentru întrerupere. Chiar dacă se simțea golită pe dinăuntru, familiaritatea fraților ei ce erau mereu alături de ea fusese o alinare.

Calum se așeză pe marginea biroului ei.

Helena se uită cu coada ochiului și apoi își continuă treaba.

– Vrea Ryker să vorbească ceva anume cu mine? Am fost convocată? Își ridică privirea. Din nou?

El avu bunul-simț să roșească.

– Nu ar recunoaște-o niciodată, dar a făcut-o ca să te protejeze. Știa că Diggory nu putea să ajungă la tine printre aristocrați.

Da, pentru că toată lumea făcuse întotdeauna ce era mai bine pentru Helena Banbury, luau decizii în numele ei și stabileau reguli. Ce și-ar fi dorit ea nu fusese niciodată luat în calcul – nu cu adevărat. Totul i se impusese.

Numai Robert vorbise din inimă cu ea.

– Nu ai nimic de spus? Întrebarea aspră a lui Calum răsună în liniștea ce se lăsase, punctată de penița ce zgâria hârtia.

Doar nu se așteptau să se întoarcă aceeași femeie? Mai ales că fusese forțată să plece.

– Ce ar mai fi de zis? Ridică din umeri. Dar putea ea să-i condamne când ei îi dăruiseră cele mai frumoase zile pe care le trăise în cei douăzeci și cinci de ani ai săi? Ryker știa toate astea. Știa ce-i mai bine. Am încălcat regulile, nu sunt cu nimic diferită față de ceilalți angajați. Pot fi dată afară și înlocuită.

– Referitor la ce s-a întâmplat când ai plecat, spuse liniștit Calum.

Ea se încordă și privi în jos la pagina din fața ei. El dorea să-i vorbească despre perioada când fusese plecată de la club. Un fior îi pătrunse direct în inimă. Nu-și dorea să re trăiască acele zile și regretul pe care îl simțea că îl părăsise pe Robert.

– Noi nu...

– Vorbim despre chestiunile personale, interveni el. Știu regulile.

Oare fratele ei îl trimisese pe Calum să îi pună întrebări ca să îi dovedească faptul că locul ei nu era acolo? Helena își încleștă fălcile.

– Poți să îl asiguri pe Robert că...

– Nu m-a trimis el. La auzul acestor cuvinte, ea ridică privirea la el. De fapt, m-a rugat să nu te întreb nimic. Mi-a spus să te las în pace cu registrele tale.

Și așa și făcuseră. Toți frații și angajații clubului o lăsaseră să-și reia munca la birou, să revină la vechea rutină a ținerii registrelor contabile. Revizuirea rapoartelor se dovedise o distragere. Temporară.

– Este vorba despre lordul Westfield? întrebă el direct.

Ochii ei se încețoșară și clipi des, uitându-se la pagina ei, dorindu-și ca lacrimile să dispară, să se ducă, astfel încât Calum să nu vadă semnele alea de slăbiciune și să-și dea seama că inima ei nu fusese niciodată mai departe de club ca acum.

Podeaua trosni, și ea înțepeni când fratele ei se afundă în scaunul de lângă ea.

– Îl iubești.

Ea încuviință scurt din cap. Din toată ființa ei. Nesuportând tăcerea care se lăsase, Helena își mută privirea confuză către el. Nespus de frumos, zâmbetul amar de pe buzele fratelui ei era luminos. Bineînțeles, îndârjit și pornit ca întotdeauna, nu ar fi putut considera iubirea decât ca pe ceva care ei nu îi stătea în fire. Cu puțin timp în urmă ea nu ar fi gândit altfel decât ei.

– Credeam că m-aș fi pierdut, dacă l-aș fi iubit, spuse ea, dorind ca el să o înțeleagă. Dar mi-am dat seama că nu există nici o slăbiciune în a iubi pe cineva. Nu te face slab sau incapabil de a te ocupa de contabilitate sau de a conduce o afacere. Te face mai puternic.

Calum tuși discret și schimbă vorba.

– Ți-a, da. O bătu încurcat pe spate și ea oftă. Pentru că petrecuse timp cu Robert, liberă în gânduri și în sentimente, uitase de sufocanta lor constrângere. Ar trebui să te întorci la treaba ta, spuse el răgușit, și ea aprobă. Fusese și ea odată ca el și ceilalți frați ai ei, deloc dispusă să vorbească despre lucrurile cu adevărat importante, în afară de chestiunile legate de club.

Helena își întoarse atenția la registrele ei.

El se îndreptă spre ușă și apoi o strigă pe nume.

Ea se uită întrebătoare peste umăr.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse el, cu o emoție nespecifică scânteindu-i în ochi.

Helena zâmbi, incapabilă să îi răspundă și să-l mintă.

– A, Calum, îl strigă ea când acesta apăsă pe clanță. El o privi întrebător.

– Într-o zi, vei fi și tu îndrăgostit până peste cap și nu vei putea să discerți albul de negru, iar eu chiar am să mă desfăt cu asta, Calum Dabney.

El râse.

– Nu e cazul. Surâse din colțul buzei cu o atât de mare aroganță masculină, că ea își dădu ochii peste cap.

Un moment mai târziu, el închise ușa, iar se reîntoarse la registrele ei. Cu un oftat, Helena își scoase ochelarii și îi puse pe registrul ei.

Pentru prima dată în viața ei, nu-și mai găsea liniștea în muncă. Sau pacea. Sau bucuria. Doar un pustiu straniu.

Își frecă pieptul cuprins de o durere ascuțită. Când rămăsese cu Robert pe stradă, palid și tras la față de la glonțul pe care îl încasase pentru ea, mici frânturi din sufletul ei muriseră, lăsând în locul lor răceala și confuzia, o veșnică amintire a ceea ce îi făcuse.

În acele momente, bocetele și suspinele lui o înnebuniseră și înțelesese într-un final că nu se putea căsători cu el.

Nu era potrivită pentru un astfel de om. Lumea ei era plină de violență și de pericole, și doar dacă te aflai acolo erai în pericol. La fel ca sora și tatăl ei. Cu toate că nu mai exista nici un pericol din partea lui Diggory, întotdeauna aveau să fie patroni de club care să cunoască punctul slab al lui Ryker – familia lui.

Helena își prinse buza de jos între dinți. Gustul metalic al sângelui îi umplu gura și o apucă spaima.

Sângele lui Robert pătându-i degetele, curgând pe străzile miserabile ale Londrei, respirația lui grea atunci când își dăduse ochii peste cap.

– Coșmarul?

Vocea gravă a lui Ryker Black o desprinsese de spaima ei și tresări așa puternic, încât își suci mușchii gâtului. Un coșmar – doar că, de data asta, era unul nou, care risca să întrecă groaza de pe urma mâinilor lui Diggory.

– Ryker. Lăsa încet tocul jos și se ridică încet.

Fratele ei era la câțiva pași depărtare, cu trăsăturile aspre ale feței lui cu cicatrice, familiare, fără expresie și nemișcate.

Stăteau acolo, cu ochii lor prinși într-o bătaie mută.

– Nu a venit timpul pentru întâlnirea săptămânală, spuse Helena până la urmă, alungând tensiunea.

Ryker își încrucișă mâinile pe pieptul lui mare și ridică din sprânceană lui neagră la ea.

– Te-am întrebat ceva.

Nu, doar spusese un cuvânt. Ce însemna tăcerea lui? Ce demoni îl mistuiau pe dinăuntru? Ea era sora lui, îl cunoștea de atâta timp și totuși nu putea spune că știa ceva cu adevărat despre cum era el. Își ridică bărbia.

– Nu vorbim despre trecut, Ryker. Regulile. Aceleași reguli care o trimiseseră de acolo.

Dar atunci când te numeai Ryker Black, puteai să încalci orice regulă, mai ales dacă era a ta.

– Diggory este mort și nu te mai poate răni niciodată. Tu ai făcut asta, Helena. L-ai căsăpît pe monstrul acela.

Cuvintele lui îi dădură fiori reci pe spate. Ce natural vorbea el despre cum îl împușcase ea în cap pe Diggory pe alee în ziua aia.

– Nu-mi fac griji în legătură cu Diggory, spuse ea cu glasul stins și își trecu mâinile de-a lungul scaunului său negru. Era conflictul inevitabil pentru că îl învinsese pe șeful de la Groapa diavolului.

El se apropie, iar ochii lui îngustați și impenetrabili o fixară.

– Vrei să te întorci, continuă el, nelăsând-o să răspundă. Chiar dacă soția lui Wilkinson a încercat să scape de tine, te-ai întoarce la lumea aceea. Wilkinson. Nu tata. Nu tatăl nostru. Același om care, prin faptul că o trimisese pe soția lui la Bedlam, făcuse în sfârșit lucrul corect, și nu cel pe care îl dicta rangul.

Helena aruncă o privire tristă spre fratele său.

– O, Ryker, tu îi privești pe toți nobilii la fel. El observase trădarea ducesei de Wilkinson, dar nu și bunătatea ducelui. Sau curajul Diane care fugise să caute ajutor la clubul Iadul și Păcatul în acea zi, pătându-și astfel numele și reputația. Vinovăția o împunse în inimă. Mă judeci pentru că eu nu-i judec? Râse tăios. Ești atât de cuprins de ura pentru acei oameni, că te-a orbit. Cu două luni în urmă, și-ar fi mușcat obrazul să se abțină să nu îi spună astfel de cuvinte lui Ryker și și-ar fi știut locul în lume. Dar se terminase cu povestea asta.

Cu toate că se mândrise cu tăria ei de caracter, nu fusese atât de puternică încât să își revendice locul – în clubul ăla și în familia ei.

Un mușchi se zbătu în colțul ochiului lui drept, dar nu lăsă să i se citească reacția în urma acuzelor ei.

– Îi urâsc, într-adevăr, îi mărturisii cu cele mai limpezi cuvinte pe care i le adresase vreodată. Dar în ceea ce îl privește pe Westfield, el și-a riscat viața venind după tine și are tot respectul meu. Ceea ce pentru un om care îi respecta pe puțini și îi plăcea încă și pe mai puțini însemna mult, într-adevăr.

Ea scutură din cap cu tristețe. Bineînțeles că Ryker onora acest mare act de bravură și altruism. Dar nu putea trece peste toți anii aceia de ură. În schimb, el considera că dragostea ei pentru Robert, Diana și pentru tatăl lor era o dovadă a slăbiciunii ei.

– Mai ai nevoie de ceva? întrebă ea apăsător.

Ryker scutură din cap. Fără nici un alt cuvânt, se întoarse și plecă.

Ea se uită lung la ușa din stejar și își eliberă tensiunea acumulată în umeri. Când era mică, viața ei fusese numai în alb și negru. Nu existaseră confuzii sau întrebări existențiale. Acum, ca femeie cu cicatrice și marcată de viața de pe străzile Londrei, locul ei în lume nu putea fi mai clar. Undeva, în drumul ei, se complăcuse într-o lume gri, unde tot ceea ce credea se dovedise mult mai complicat.

Renunțând la munca din ziua aceea, Helena își închise registrele și își luă ochelarii de pe birou. Cu pași mari se îndreptă spre ușă, o deschise și ieși în hol.

Porni pe drumul bine cunoscut pe care mersese de atâtea ori... și îngheță.

Observă o mică grămadă movulie. Brusc, picioarele o duseră către leguma frunzoasă. Uitându-se în jur, îngenunche, luă frunza de varză și se uită îndeaproape la ea. Inima îi bătu puternic, se ridică în picioare și urmă resturile purpurii ce duceau până în fața ușii ei.

Cu inima în gât, Helena ajunse în fața ușii și apăsă pe clanță.

Clipi pentru a-și acomoda ochii cu întunericul și intră.

Aerul părea mai ușor.

Muguri purpurii învăluiau camera, lăsând o urmă colorată pe patul gol, care era acoperit cu flori. Ochii i se umplură de lacrimi și îl căută cu privirea. O cuprinse un fior cunoscut, legătura apropiată pe care o avuseseră mereu, și se întoarse încet.

Robert stătea în ușă.

– Helena, murmură el pe un ton baritonal care o înmuiase de la prima întâlnire.

– Robert, îngână ea. Ce căuta aici?

Cu brațele pline de registre, el intră și continuă să meargă spre ea până când pasul lui lung înghiți distanța dintre ei.

Se muștră. Cu siguranță că îl invocase cu toată nevoia aia a ei de a-l vedea.

– Știi, Helena, spuse el cu o asemenea sobrietate, că ea făcu ochii mari. Am reflectat îndelung în legătură cu plecarea ta.

– D-da? reuși ea să îngaime, privind cum el își trece mâna peste irișii violeți și lucitori de pe pat.

El își înclină capul, apoi scoase ceva din cizmă.

– Ai uitat asta.

Ea îi urmări mișcările și își luă înapoi pumnalul bătut cu rubine din mâna lui mare. Helena își umezi buzele plimbându-și privirea între pumnalul de mult uitat și florile împrăștiat prin cameră.

– De-asta ai venit?

Un rânjel melancolic apăru pe fața lui Robert, pe măsură ce se apropia de ea. Se opri la o distanță de o răsuflare.

– Asta crezi tu? întrebă el, cu o urmă de amuzament în glas. O mângâie pe obraz și, la mângâierea lui gingașă, genele ei începură să se zbată.

Se lăsă pradă atingerilor lui.

– Nu știi de ce ai venit aici. Sau cum reușise să intre în camera ei. Din nou.

– Frații tăi au fost mult mai amabili în privința prezenței mele aici din momentul în care mi-am lămurit intențiile, spuse el, citindu-i gândurile.

Ochii Helenei se făcură brusc mari. Intențiile? Îi sări inima.

– Doar nu credeai că te las să pleci așa ușor, șopti el, aplecându-și fruntea către ea. Și-o frecă de a ei în sus și în jos. Nu fără să te curtez cum se cuvine.

Helena se lăsă pe el, absorbindu-i căldura degajată de prezența lui puternică și plină de viață. Adulmecă aroma de santal atât de specifică lui Robert Dennington.

– Dar ai făcut-o deja. Acceptase cadoul și apoi îl abandonase rapid, trezită la realitate.

Atunci el țâțâi ușor și îi săltă bărbia, obligând-o să se uite în ochii lui.

– Nu chiar. Nu cu adevărat. Te-am cerut doar în căsătorie.

Cât de mult își dorea un viitor cu el, să aibă parte de râsete, iubire și copii...

— Dar nu m-am gândit la tot ce renunțai tu. Își deschise larg brațele, se mișcă prin cameră, iar ea duse dorul mângâierii lui trecătoare. Robert luă de pe pat registrele din piele și le ridică. Helena, îți pot oferi ceea ce o femeie și-a dorit întotdeauna... un titlu. Ce prostuțe mai erau și ele! Dar cu dezastrul ăsta în moștenirea mea, nu-ți pot oferi nimic mai mult.

— Nu mi-a păsat niciodată de averea ta, Robert, îngăimă ea.

El rânji.

— Da, știu. Ai fost foarte limpede când ai zis că preferi rămășițele lui Bonaparte.

Ea râse. Chiar o fi zis așa ceva?

— Pe cuvânt. Asta ai spus. Ce sincronizare armonioasă exista între ei! Apoi, când am zăcut în pat, căci am făcut și asta. Făcu o pauză. Pentru mai mult timp. Pumnalul vinovăției se răsuca adânc. „Vina mea. A fost din vina mea.” Îl atinse cu vârful degetului pe bărbie. M-am gândit la ce îi pot oferi unei femei care nu își dorește titlul sau bogăția mea.

Nimic. Nu avea nevoie de nimic, decât de el...

Îi puse mica grămadă de registre în brațe. Încruntându-se, Helena aruncă o privire la ele.

— Acestea sunt registrele contabile ale familiei, continuă el. I-am explicat tatălui meu, după o lună în care m-am tot uitat pe cifre, faptul că sigur nu ne-ar fi prea bine atât timp cât Stonely se ocupă de finanțele noastre. Am decis, și el a fost de acord, că numai o persoană poate să le gestioneze cum se cuvine. Inima i se opri pentru o secundă. Îți voi da ție întreaga contabilitate, asta dacă dorești. Se încruntă. Nu am nici un dubiu că prin inteligența ta poți să-mi pui în valoare bunurile mai bine ca oricine din acest regat. Aruncă din nou o privire prin cameră. Sau poți să-ți păstrezi slujba de aici, nu aș putea să mă opun vreodată. Zestrea ta ar rămâne în mâinile tale pentru copiii noștri. Se uită fix în ochii ei. Dar în cazul ăsta, aș dori să îmi permiti să trăiesc aici.

O, Doamne! Cum era posibil să se îndrăgostească și mai tare de el? Să-i și propună așa ceva! Să îi încredințeze întreaga lui avere? Suspina gândindu-se la toate astea și puse cu grijă pe pat documentele.

Robert se uita în ochii ei, continuând asaltul asupra defensivei ei care și-așa era în scădere.

– Te iubesc, Helena Banbury, spuse el cu o așa mare dragoste în ochii lui albaștri, că ea se prăbuși pe marginea patului. Helena își puse mâinile pe piept și se uită în jos, încordându-se toată când Robert se puse într-un genunchi în fața ei. Dacă ai plecat din cauză că mă disprețuiești pe mine și tot ce are legătură cu titlul meu...

– Acum nu mai simt asta, spuse ea cu o șoptă tremurătoare. Acum, inima ei tânjea doar la el. Să nu fi știut el asta?

Robert îi mângâie cu privirea fața.

– M-am tot gândit la ce să îți ofer, continuă el pe un ton solemn ce o copleși. Ți-aș oferi inima, dar știi deja că îți aparține, și tot nu a fost îndeajuns.

O lacrimă i se scurse din colțul ochiului pe obraz. Urmată de alta. Și de alta.

– Asta crezi tu? Emoția îi făcea vocea răgușită.

El ridică din sprânceană.

– Nu este așa?

Cum putea să nu știe că inima ei bătea pentru el, că el era fericirea și lumina ei? Râsul malefic al lui Diggory îi răsuna în minte cu claritatea unui recul de pistol. Tresări și, cu un sunet de frustrare, Helena se ridică în picioare și începu să facă pași.

– Era să mori.

– Și aș face-o încă o dată fără ezitare, spuse el calm, încât ea clacă.

– Dar nu vreau ca tu să faci sacrificiul, strigă ea. Vreau să fii viu și fericit și..., deveni și mai îndârjită, să nu mori. Helena își închi-se ochii, urându-și slăbiciunea care o făcea să accepte în mod egoist propunerea lui.

Brațe puternice, calde o cuprinseră, făcând-o să își deschidă ochii.

– Despre asta este vorba? întrebă el, ținând-o în continuare în brațe. Că vrei să mă protejezi.

Atât de multă candoare și dragoste se simțea în întrebarea lui, încât izbucni în lacrimi. Aprobă cu tărie.

– Oamenii lui Diggory nu se vor opri până nu va fi răzbunat.

– Atunci îi vom înfrunta împreună.

Ea răsă cu jumătate de gură. Cât era de neclintit!

– Nu pot, Robert. I se frânse vocea. Cum de nu vedea pericolul ce îl amenința dacă s-ar fi căsătorit cu ea?

– O, Helena, șopti el, oprind cu degetul o lacrimă ce i se scurgea ușor pe obraz. Îmi spui că dorești ca eu să trăiesc și să fiu fericit, și totuși cum de nu îți dai seama?

Ei îi tremură buza de jos.

– C-ce anume?

– Că m-am simțit cu adevărat viu și fericit numai cu tine în viața mea.

O, Doamne!

– Căsătorește-te cu mine, Helena Banbury, stărui el.

– Dar...

Îi cuprinse atunci fața cu mâinile, fixând-o cu privirea.

– Căsătorește-te cu mine și să fii convinsă că, da, o să înfruntăm lupte și tristeți, dar noi, cu măreția iubirii noastre, o să găsim putere și bucurie unul în altul.

Helena se apropie de el și își închise ochii.

„Acceptă cadoul pe care ți-l oferă... Nu îți fie frică...”

Și, după aproape o viață trăită în întuneric, își deschise ochii, iar umbrele dispărură, lăsând în locul lor promisiunea iubirii eterne din ochii lui.

Cu un zâmbet, Helena trecu o mână tremurândă pe obrazul lui.

– Te iubesc.

Aruncă o privire atentă la ea.

– Asta înseamnă că...?

Se ridică și îl sărută, reducându-i la tăcere întrebarea. Apoi, retrăgându-se un pic, spuse:

– Mi-am petrecut atât de mult din viață urând și fiindu-mi frică de ceea ce e dincolo de acești pereți. Eram convinsă că nu o să am niciodată nevoie de altceva decât de mine și de munca mea. I se frânse vocea. Dar nevoia de tine nu mă face mai slabă. Să te am pe tine în viața mea poate doar să mă facă mai puternică.

Cu un geamăt, Robert îi revendică încă o dată buzele, și o lumină strălucitoare risipi în întunericul ce o covârșise atât de multă vreme.

În sfârșit – era acasă.

Mulțumiri

Ca scriitor, petreci ore în șir ticluind și scriind povești. Dacă ești norocos, vei da de prieteni care îți vor împărtăși bucuria și entuziasmul din fiecare carte.

Eva Devon, îți mulțumesc pentru că ai fost unul dintre acei prieteni pe care am fost binecuvântată să îi am!

Iar cât despre tine, soțul meu, Doug... nu oi fi tu un scriitor de povești de dragoste, dar ești întotdeauna o inspirație... și nu știu cum aș putea să te iubesc mai mult pentru asta!